

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném ve dnech 4. března 2009 a 9. března 2009 odvolání obžalovaných **KXXXX MXXXX**, nar. XXXXX, **KXXXX MXXXX**, nar. XXXXX, **HXXXX BXXXX**, nar. XXXXX, **JXXXX TXXXX**, nar. XXXXX, **JXXXX ŠXXXX**, nar. XXXXX, a **MUDr. RXXXX ŠXXXX**, matky obžalovaných **BXXXX** a **JXXXX ŠXXXX**, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24.10.2008, č.j. 52 T 2/2008-5487, a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaných KXXXX MXXXX, KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX, JXXXX TXXXX, JXXXX ŠXXXX a MUDr. RXXXX ŠXXXX z a m í t a j í .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24.10.2008, č.j. 52 T 2/2008, č.j. 52 T 2/2008-5487, byla obžalovaná **KXXXX MXXXX** uznána vinnou trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. a trestným činem zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. Obžalovaná **KXXXX MXXXX** byla uznána vinnou trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák., dále trestným činem zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. a trestným činem křivé svědecké výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 2 písm. a) tr.zák. Obžalovaná **HXXXX BXXXX** byla uznána vinnou trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. a trestným činem zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. Obžalovaný **JXXXX TXXXX** byl uznán vinným trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. a trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr.zák. Obžalovaný **JXXXX ŠXXXX** byl uznán vinným trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. a dále trestným činem zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák. opětovně ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák.

Obžalovaní se měli dle skutkových zjištění soudu prvního stupně trestných činů dopustit tak, že

I. společně v přesně nezjištěné době od počátku letních prázdnin roku 2006 do 7.5.2007 na různých místech v XXXXX, dále v XXXXX a XXXXX XXXXX po předchozí domluvě v úmyslu působit na zdraví a psychiku nezletilého AAAAA, nar. XXXXX, a nezletilého BBBB, nar. XXXXX, s cílem přetřhnout základní vztahy v rámci rodiny a vytvořit člověka se zlomenou vůlí, necitlivého k bolesti a násilí, který by se podřídil jakýmkoliv příkazům autority, byvše si vědomi následků, které svým jednáním vyvolají, opakovaně ve více případech tyto chlapce, kteří žili ve společné domácnosti se svou matkou obžalovanou KXXXX MXXXX a na jejichž výchově se další obžalovaní podíleli z pověření obžalované KXXXX MXXXX buď z titulu příbuzenského vztahu anebo jako pedagogové jimi navštěvovaných zájmových kroužků, tedy znali výchovné prostředí nezletilých, nepřiměřeně fyzicky a psychicky týrali, a to tím, že je surově bili, zraňovali, mučili, ponižovali a omezovali, a dále je po delší dobu drželi zavřené v uzamčených místnostech a klecích v různých objektech, často svázané nebo připoutané k pevné překážce, bez možnosti základní hygieny a sociálního kontaktu s okolím, a to následujícím níže popsáním způsobem, a obžalovaná BXXXX ŠXXXX byla ještě před uvedeným obdobím obžalovanou KXXXX MXXXX přivedena do rodiny obžalované KXXXX MXXXX pod identitou 13-leté dívky původem z XXXXX jménem AXXXX JXXXX, tzv. „AXXXX“, která je těžce nemocná a v minulosti byla brutálně psychicky a fyzicky týrána a pohlavně zneužívána, byla na území ČR ilegálně dopravena a nachází se v péči lékaře a diplomata vystupujícího pod jménem AXXXX GXXXX či AXXXX ZXXXX, ačkoli se tyto skutečnosti vůbec nezakládaly na pravdě, společně vzbudily v obžalované KXXXX MXXXX pocit nutnosti náhradní rodinné péče a permanentní lékařské péče o AXXXX, takže obžalovaná KXXXX MXXXX podlehla dojmu, že je namístě plnit pokyny dané prostřednictvím sms a e-mailů od údajného lékaře ohledně péče o AXXXX, přičemž tyto pokyny doručovala obžalované KXXXX MXXXX nejméně obžalovaná KXXXX MXXXX, pokyny se nadále týkaly i vykonstruovaných výchovných problémů s poškozenými nezletilými syny KXXXX MXXXX a tato byla instrukcemi vedena k údajně nutným razantním výchovným opatřením vůči synům v podobě níže popsaného jednání, spočívajícího v nepřiměřených fyzických trestech, ponižování a omezování, přičemž obžalované BXXXX ŠXXXX a KXXXX MXXXX poukazovaly cíleně na závady v chování poškozených a byly si tak vědomy, že obžalovaná KXXXX MXXXX bude postupovat níže uvedeným způsobem a na tomto postupu se samy podílely, obžalovaná BXXXX ŠXXXX pak před obžalovanou KXXXX MXXXX lživě obviňovala nezletilého AAAAA z toho, že jí fyzicky ubližuje, přestože věděla, že po každém takovém obvinění bude nezletilý AAAAA tvrdě fyzicky potrestán.

A. Obžalovaná KXXXX MXXXX v měsících červenec a srpen 2006 v XXXXX na ulici XXXXX opakovaně bezdůvodně každý den bila své nezletilé děti AAAAA, nar. XXXXX, a BBBB, nar. XXXXX, rukou, vařečkou, řemenem s kovovou přezkou a hůlkou po zadku a zádech, nechávala je po delší dobu klečat a zavírala je do

šatníku a na záchod, kde je rovněž nechávala spát na zemi na karimatce, a takto jim zabraňovala ve styku s ostatními členy rodiny a kamarády.

B. Obžalovaní KXXXX MXXXX, KXXXX MXXXX, JXXXX ŠXXXX, JXXXX TXXXX, BXXXX ŠXXXX a HXXXX BXXXX ve druhé polovině měsíce srpna 2006 po dobu nejméně 4-5 dnů v obci XXXXX XXXXX, na ulici XXXXX, v objektu chaty majitelky MXXXX KXXXX, kterou měli v užívání manželé TXXXX, držely obžalované KXXXX MXXXX a KXXXX MXXXX nezletilé děti AAAAA a BBBBB celodenně zavřené v psích klecích, které vypůjčil obžalovaný JXXXX TXXXX a na chatu přivezla obžalovaná KXXXX MXXXX spolu s lavory a rákoskami, v těchto mohli oba nezletilí ležet pouze skrčením vkleče s ohnutými lokty opřenými o zem, nosily jim do klecí jídlo, přičemž chlapci v klecích museli vykonávat i potřebu do mís, zakazovaly jim pod hrozbou fyzických trestů komunikovat, večer a v noci je opakovaně po dobu i několika hodin obžalovaná KXXXX MXXXX bila páskem a rákoskou po zádech, škrabala je vidličkou, páčila cigaretou, strkala chlapcům hlavy do lavoru s vodou, zatímco jim obžalovaná KXXXX MXXXX držela ruce, aby se nebránili, a při tomto jednání je obžalované KXXXX a KXXXX MXXXX svazovaly provazy a švihadly, zavazovaly oči páskami z prostěradel, nutily je v krátkém časovém limitu učit se nazpaměť vulgární texty, a když nezletilí úkol nezvládli, byly je páskem nebo rákoskou do různých míst na těle, dále obžalovaná KXXXX MXXXX nutila nezletilého AAAAA, aby se sám páčil cigaretou a bil bambusovou tyčí a aby bil řemenem po zádech svého bratra BBBBB, a dále se musel nezletilý AAAAA sám řezat nožem, který mu dala, nechala nezletilého BBBBB předstírat před bratrem, že je mrtvý poté, co mu měl nezletilý AAAAA dát údajně otrávenou vodu, a za tímto účelem vyhrabala obžalovaná KXXXX MXXXX mělkou jámu, kde BBBBB přikázaly ležet a předstírat, že je mrtvý, a obžalovaná KXXXX MXXXX posypala podlahu moukou a nutila nezletilého AAAAA stát po delší dobu bez pohnutí na místě tak, aby nebyly na zemi šlápoty. Obžalovaná BXXXX ŠXXXX, která byla po celou dobu přítomna jednání obžalovaných KXXXX a KXXXX MXXXX, v jednom případě sama týrala nezletilého AAAAA tím způsobem, že poté, co ho vytáhla z úkrytu za truhlou, kam se schoval, povalila ho na zem, opakovaně mu ponořovala hlavu do lavoru naplněného vodou, až se nezletilý AAAAA topil, protože nemohl dýchat, a napil se vody, a v tomto jednání přes jeho odpor pokračovala až do chvíle, než z lavoru vylil vodu, dále učila obžalovanou KXXXX MXXXX vázat uzly k poutání rukou nezletilých dětí. Násilí vůči chlapcům bylo vystupňováno ve druhé části pobytu na chatě, kdy obžalovaná KXXXX MXXXX měla dle instrukcí psaných obžalovanou KXXXX MXXXX chlapce pálit, řezat a nezletilému AAAAA vyříznout ze zadečku kus masa, který měl sníst, což obžalovaná nezvládla, proto na pokyn obžalované KXXXX MXXXX přijeli na předmětnou chatu obžalovaní JXXXX TXXXX a JXXXX ŠXXXX s tím, že již byli obžalovanou KXXXX MXXXX instruováni, jakým způsobem mají završit týrání a mučení dětí, a tito poté, co obžalovaná KXXXX MXXXX odvedla chlapce do komory nacházející se za kuchyní chaty, kde jim zavázala oči pásky natrhanými z prostěradla a předala je obžalovaným JXXXX ŠXXXX a JXXXX TXXXX s tím, že je požádala o pomoc při převýchově chlapců a dopředu jim za ni poděkovala, tito nasadili chlapcům na hlavy plastové pytle, které poškozeným přilepili ke krku izolepou, svázali je a nahé je bili do různých částí těla, řezali blíže

nespecifikovaným rezným nástrojem po zádech, pálili je v třísech a na jiných částech těla, hrubě jim nadávali, ponižovali, a poté blíže nezjištěným způsobem a předmětem způsobili na pravé hýždí nezletilého AAAAA poranění spočívající nejméně v rozsáhlé spálenině, kdy při tomto jednání drželi chlapce za přirození, tomuto trýznění v komoře byla přítomna i obžalovaná HXXXX BXXXX, která na chatu přijela společně s JXXXX TXXXX a JXXXX ŠXXXX, a její úloha při týrání poškozených spočívala v tom, že tvořila tzv. publikum a vyluzovala různé zvuky a hlasy s cílem vyvolat u chlapců dojem přítomnosti více lidí u jejich týrání a tím zvýšit jejich strach a hrůzu z toho, co se děje; po ukončení trýznění předali zraněné chlapce ležící na zemi obžalovaným KXXXX a KXXXX MXXXX, kdy obžalovaná KXXXX MXXXX poté vyhrožovala chlapcům, že nesmějí nikomu říci o dění na chatě, jinak že se tam vrátí a v jejich týrání bude pokračováno.

C. Obžalovaní HXXXX BXXXX, KXXXX MXXXX a JXXXX ŠXXXX nejméně od měsíce srpna 2006 do 7.5.2007 v případě nezletilého BBBB a do měsíce listopadu 2006 v případě nezletilého AAAAA v XXXX v XXXX, XXXX, odloučené pracoviště XXXX, XXXX, kde pracovali jako vedoucí kroužků, dlouhodobě zavírali odděleně do různých místností předmětného objektu nezletilé AAAAA a BBBB, na jejichž péči a výchově se v té době podíleli, kde je proti jejich vůli drželi zamčené bez možnosti volně z místnosti odejít, přestože věděli, že děti mají být v té době u jejich matky KXXXX MXXXX, která v uvedeném období se syny neměla prakticky žádný kontakt, a to jak přes den, v případě nezletilého BBBB i v době, kdy měl být ve škole, a pokud šel BBBB do školy, až ke třídě ho přiváděla obžalovaná HXXXX BXXXX a po vyučování ho zase odváděla, přičemž mu obžalovaní vyhrožovali, že nesmí ve škole nic říci o zavírání a potom se mu nic nestane, tak i v noci, kdy nezletilí museli spát na zemi, potřebu vykonávali do kbelíku, do místnosti jim střídavě nosili jídlo, umývat se mohli pouze v latoru, v místnosti byly děti ponechány samy bez dozoru, neměly žádné hračky ani kontakty s rodinou či okolím, pouze učení, obžalovaná HXXXX BXXXX je v několika případech opakovaně bila do obličeje, svazovala jim ruce tak, že je lepila přes hřbet ruky izolepou ke stolu, kdy je tímto způsobem nutila přes den sedět u stolu.

D. Obžalované KXXXX MXXXX a KXXXX MXXXX nejméně od poloviny měsíce prosince 2006 do dne 7.5.2007 v XXXX v domě č. XX na ulici XXXX držely celodenně zavřeného nezletilého AAAAA v uzamčené nevětrané místnosti pod schody domu bez oken o půdorysu 1 x 2 metry vybavené pouze regálovou policí bez možnosti pohybu, izolovaného od rodiny a kamarádů, spal na kartonu z krabice nebo jen na holé betonové podlaze, kde se musel i učit, potřebu vykonával do kbelíku bez možnosti pravidelné hygieny, kdy mu dávaly nepravdělně jíst a pít, nutily ho jíst jídlo z podlahy, obžalovaná KXXXX MXXXX ho opakovaně trestala tím, že ho nahého svazovala lepící páskou či provázkem na rukou a nohou k regálu, přičemž v místnosti zůstával bez dozoru, načež zde byl dne 7.5.2007 ve 21.30 hodin nalezen policií za asistence hasičů, kteří museli přes odpor obou obžalovaných dveře komory násilím otevřít, jak leží na břiše ve výkalech a zvracích ve tmě, bez přikrývky, nahý, svázaný do kozelce, kdy měl ruce spoutané za zády, přelepené lepící páskou, spoutané

skrčené nohy a ruce spoutané k sobě, kdy byl následně převezen sanitkou do nemocnice.

V důsledku shora popsaných jednání nezletilý **AAAAA** utrpěl zranění, a to jizvy různě dlouhé na zádech, bocích, končetinách, okrouhlé větší plošné jizvy v oblasti levé hýždě a vnitřní plochy pravého stehna do 1,5 cm a rozsáhlou plošnou jizvu se zvrásněným povrchem v oblasti pravé hýždě o ploše 7 x 4,5 cm a nezletilý **BBBBB** tenké jizvy na různých částech těla, okrouhlé větší plošné jizvy v oblasti břicha a na přední ploše levého stehna do 1,5 cm a v oblasti zad i čerstvé škrábance, kdy ze soudně lékařského hlediska se jednalo o popáleniny 2. stupně s dobou hojení minimálně 2 týdny a v případě rozsáhlé jizvy u **AAAAA** v oblasti pravé hýždě o popáleninu 3. stupně s dobou hojení několik měsíců, jednalo se o zranění bolestivá, která v případě menších poranění způsobených cigaretou omezovala poškozené v obvyklém způsobu života po dobu cca 14 dní a v případě zranění na pravé hýždi nezletilého **AAAAA** po dobu 4 týdnů, se známkami hnisavého zánětu a s vystupňováním bolesti až k hranici snesitelnosti. V důsledku psychického strádání, jež mělo charakter mučivých útrap, došlo u poškozených k disharmonickému vývoji osobnosti, ke vzniku a rozvoji posttraumatické stresové poruchy, která se u nich projevila poruchami nálady, navazování sociálních vztahů, emoční labilitou, anxiétou, fobiemi, poruchami spánku a koncentrace, vývojovým regresem, pocity viny, samoty, izolace a opuštění, kdy se jedná o celoživotní omezení v obvyklém způsobu života, došlo u nich k závažnému narušení psychického vývoje a k rozvoji psychosociální deprivace s trvalými následky a nezletilí budou vyžadovat dlouhodobou nebo dokonce celoživotní psychoterapeutickou a pedopsychiatrickou péči.

II. Obžalovaná **KXXXX MXXXX** dne 26.3.2007 u Městského soudu v Brně, Moravské nám. 2, Brno, jako svědkyně po řádném poučení o svých právech a povinnostech ve věci vedené pod č.j. **XXXXX** při jednání o návrhu **KXXXX MXXXX**, nar. **XXXXX**, aby nezletilému dítěti ženského pohlaví bylo určeno datum narození, jméno, příjmení, a aby byla ustanovena poručníkem dítěte **KXXXX MXXXX**, uvedla, že dítě ženského pohlaví vídala u své babičky **AXXXX DXXXX** ve **XXXXX** od roku 1997 nebo 1998, babička o dítě pečovala a říkala mu **AXXXX**, o totožnosti, původu dítěte a jeho rodičích se babička blíže nevyjadřovala, a od roku 2003, když prodělala mozkovou příhodu, začala o dítě pečovat **KXXXX MXXXX**, přestože si byla vědoma skutečnosti, že nic z toho se nezakládá na pravdě, na základě její svědecké výpovědi poté Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 26.3.2007 rozhodl o tom, že: 1. nezletilému dítěti ženského pohlaví se určuje soudem datum narození **XXXXX**; 2. nezletilé dítě, narozené **XXXXX**, ponese křestní jméno „**CCCCC**“, příjmení „**CCCCC**“; 3. **KXXXX MXXXX**, nar. **XXXXX**, se ustanovuje poručníkem nezletilé **CCCCC**, nar. **XXXXX**; 4. poručník je povinen podávat soudu zprávy o výkonu poručnické péče vždy k 31.12. každého roku; přičemž toto její tvrzení bylo vyvráceno jako lživé, a to důkazy zajištěnými v trestní věci vedené na Policii ČR, Správě Jihomoravského kraje, SKPV Brno, pod ČTS: **PJM-406/TČ-03-2007** a **PJM-407/TČ-03-2007**.

Za tyto trestné činy byli jmenovaní odsouzeni, a to obžalovaná KXXXX MXXXX podle § 232 odst. 2 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání devíti roků, pro jehož výkon byla podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. zařazena do věznice se zvýšenou ostrahou. Obžalovaná KXXXX MXXXX podle § 232 odst. 2 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání deseti roků, pro jehož výkon byla podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. zařazena do věznice se zvýšenou ostrahou. Obžalovaní HXXXX BXXXX a JXXXX ŠXXXX, každý jednotlivě podle § 232 odst. 2 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi roků, pro jehož výkon byli obžalovaní podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. zařazeni do věznice s ostrahou. Obžalovaný JXXXX TXXXX podle § 222 odst. 1 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. zařazen do věznice s ostrahou.

Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr.zák. byl dále obžalovaným KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX, JXXXX ŠXXXX a JXXXX TXXXX uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu povolání, zaměstnání i jiných funkcí, jejichž náplní je práce s dětmi a péče o děti, na dobu deseti roků.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr.zák. byl obžalované KXXXX MXXXX uložen trest propadnutí věci – baby setu GigaAir 50R (monitor TTA-50R sériové číslo 03072202534, kamera TTA-30T sériové číslo 030772202534, AC adaptér 13,5V, AC adaptér 9V), zajištěného na místě činu dne 7.5. 2007 v XXXXX, v domě č. XX na ulici XXXXX, t.č. uloženo v depozitu Policie ČR, SJmK, Brno.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byli všichni obžalovaní zavázáni povinností zaplatit společně a nerozdílně poškozeným BBBB, nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, t.č. XXXXX, XXXXX, škodu ve výši 240.000,- Kč a AAAAA, nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, t.č. XXXXX, XXXXX, škodu ve výši 320.400,- Kč.

Pro úplnost je třeba dodat, že zmíněný rozsudek obsahuje též pasáže, týkající se obžalované BXXXX ŠXXXX, která jej rovněž napadla odvoláním. Řízení proti jmenované však bylo ve smyslu § 23 odst.1 tr. řádu vyloučeno k samostatnému projednání a rozhodnutí, neboť k veřejnému zasedání dne 4.3.2009 se z důvodu onemocnění nemohl dostavit obhájce obžalované ŠXXXX.

Shora naznačený rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden odvoláními obžalovaných KXXXX MXXXX, KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX, JXXXX TXXXX a JXXXX ŠXXXX, a rovněž tak matky obžalovaného JXXXX ŠXXXX MUDr. RXXXX ŠXXXX.

Pokud jde o opravný prostředek obžalované KXXXX MXXXX, tento byl v písemné podobě zpracovaný obhájcem JUDr. Ševčíkem, Ph.D. Jak plyne z odůvodnění zmíněného odvolání, obžalovaná brojí toliko do výroku o trestu a způsobu jeho výkonu. Obžalovaná uvedla, že má za to, že napadené rozhodnutí výrokem o trestu nezohledňuje ustanovení § 23 odst. 1 tr.zák. Poukázala na to, co je

účelem trestu a konstatovala, že trestní zákon vychází z jednoty individuální a generální prevence, přičemž disproporce ve vzájemném vztahu těchto dvou složek mohou vést k nedostatečnému výchovnému působení trestu. Akcentovala zejména skutečnost, že trestní zákon vychází ze zásady pomocné úlohy trestní represe, což z hlediska účelu trestu znamená, že k jeho dosažení má vést jen nezbytná míra trestní represe, která je nutná s ohledem na společenskou nebezpečnost spáchaného trestného činu a hodnocení jeho pachatele. Obžalovaná uvádí, že základním východiskem pro ukládání trestu je, aby uložený trest co do svého druhu a výměry byl schopen splnit účel trestu. Odvolatelka má za to, že v daném případě nebyl zachován vzájemný poměr mezi složkou represivní a preventivní a uložený trest odnětí svobody v trvání devíti roků se blíží spíše nepřijatelnému exemplárnímu trestu. Zdůraznila dále, že je třeba zdůraznit preventivní a výchovný účel trestu, který by měl převážit nad jeho represivním efektem, neboť s ohledem na celoživotní trest v podobě narušeného vztahu mezi ní a jejími dvěma syny v tomto případě není účelné sledovat linii represivní. Poukazuje na to, že dlouhodobý výkon trestu nedoporučují ani znalkyně Dr. Hamplová, Dr. Zapletalová a Dr. Hajnová ve svém znaleckém posudku. Poukázala na to, že její možnosti nápravy jsou zcela zachovalé a s ohledem na nastalou situaci lze vyloučit, že by se podobného jednání v budoucnu dopustila znovu. Poukázala také na to, že je třeba respektovat zásadu individualizace trestu, zejména s akcentem na řádnou péči o děti a samotným nalézacím soudem výslovně zmiňovaný její téměř příkladný život až do roku 2006 i její kladné hodnocení ze strany bývalých kolegů v zaměstnání i církve. Dle odvolatelky z hlediska zkoumání stupně společenské nebezpečnosti trestného činu pro společnost nepostupoval prvostupňový soud s náležitou pečlivostí, když dostatečně nevyhodnotil skutečnost, že příčina jejího jednání nespočívala v její osobě, ale naopak v osobách, které jí manipulovaly a použily pro plnění jiných cílů, než je výchova dětí. Podle odvolatelky je stupeň společenské nebezpečnosti tak, jak jej definuje ustanovení § 3 odst. 4 tr.zák. výrazně snižován právě ovládním jinými osobami a vnitřním přesvědčením odvolatelky o prospěšnosti jejího jednání vůči synům. Odvolatelka uvedla, že dnes si již velmi bolestně uvědomuje zrádnost toho či těch, kteří ji využívali, zneužívali její mateřský pud, stejně jako nepřijatelnost konkrétních projevů jejího chování vůči chlapcům. Uvedla, že se ocitla loutkou v rukách jiných osob a při svých projevech vůči synům byla stejně pachatelem jako obětí. Uvedla, že je třeba soudu prvního stupně vytknout nedostatečné hodnocení její pohnutky jako podstatného kritéria pro zjištění společenské nebezpečnosti činu. V další části opravného prostředku také vytkla soudu prvního stupně, že nezohlednil míru polehčujících okolností ve smyslu § 33 tr.zák. V této souvislosti poukázala na to, že jako jediná z obžalovaných se ke svému jednání de facto v plném rozsahu doznala a výrazně tak napomohla příslušným orgánům v objasňování trestné činnosti. Má za to, že výraznou polehčující okolností je její upřímná lítost, která je autentická, důvěryhodná a kterou projevila jako jediná z obžalovaných. Stejně tak nelze pominout již zmiňovanou bezúhonnost a vedení řádného života až do poloviny roku 2006 spolu s příkladnou péčí o děti do této doby. Podle odvolatelky další polehčující okolností je to, že svého jednání se dopustila pod vlivem závislosti, podřízenosti a tíživých rodinných poměrů, které si sama nezpůsobila. Bez povšimnutí také nemůže zůstat její vnitřní přesvědčení o správnosti a prospěšnosti jejího

jednání. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem dospívá odvolatelka k přesvědčení, že trest uložený napadeným rozsudkem je nepřiměřeně přísným, a že Krajský soud v Brně se měl dokonce při úvahách o trestu zabývat otázkou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák. Poukázala na to, že toto zákonné ustanovení je prostředkem individualizace trestu a projevem depenalizace trestního zákona. Poukázala na to, že postup podle zákonného citovaného ustanovení umožňuje řešit situace, kdy trest odnětí svobody uložený v rámci zákonné trestní sazby by neodpovídal okolnostem konkrétního případu a osobě pachatele a kdy dolní hranice tohoto trestu stanoveného v zákoně by byla pociťována jako překážka bránící uložení přiměřeného trestu. Podle odvolatelky souběh všech shora popsaných okolností nelze považovat za pouhé obvyklé okolnosti, ale je třeba o nich uvažovat jako o okolnostech mimořádných. Jelikož pak je použití nesnížené trestní sazby odnětí svobody pro odvolatelku nepřiměřeně přísné a účelu trestu podle § 23 odst. 1 tr.zák. lze dosáhnout i trestem kratšího trvání, odůvodňují okolnosti případu aplikaci § 40 odst. 1 tr.zák., neboť všechny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení jsou zároveň splněny. V této části opravného prostředku odvolatelka znovu uvedla, že je třeba připomenout, že do úvah o výši trestu musí výrazně zasáhnout fakt, že byla před rozhodnutím nalézacího soudu fakticky dostatečně potrestána, a to v důsledku doživotního zpřetrhání vazeb se svými dětmi, k čemuž došlo v zájmu a jednáním jiných osob, které ji využily, aniž by zde hrály roli osobní zájmy samotné odvolatelky. V další části opravného prostředku pak obžalovaná KXXXX MXXXX brojí proti výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody. Poukázala na to, že kritéria pro zařazování jednotlivých typů věznic ve smyslu § 39a odst. 2 tr.zák. nelze uplatňovat mechanicky, neboť zásada individualizace trestu se musí projevit i při stanovení způsobu výkonu trestu odnětí svobody konkrétnímu pachateli. Akcentovala skutečnost, že při určení závažnosti trestného činu je třeba vycházet především z konkrétní společenské nebezpečnosti určené podle obecných kritérií uvedených v ustanovení § 3 odst. 4 tr.zák. Má za to, že zejména okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, její vlastní osobou a pohnutkou jejího jednání je stupeň společenské nebezpečnosti jejího jednání výrazně snížen. Tuto skutečnost měl, dle jejího názoru, nalézací soud zohlednit v její prospěch i při úvahách o způsobu výkonu trestu. Má také za to, že v žádném případě není osobou natolik narušenou, aby bylo nutno o její nápravě uvažovat v nejpřísnějším typu věznice, tedy ve věznici se zvýšenou ostrahou. Opětovně poukázala na svoji dosavadní bezúhonnost, vedení téměř příkladného života do poloviny roku 2006, bezvadnou péči o děti do této doby a i postoj a hodnocení její osoby ze strany církve a bývalého pracovního kolektivu. Poukázala také na to, že její trestné jednání je třeba vnímat jako důsledek dlouhodobé manipulace jinými osobami. Svého jednání se dopustila pod vlivem závislosti a tíživých rodinných poměrů, které si sama nezpůsobila. Poukázala na to, že svou roli sehrálo i psychické vyčerpání a její vnitřní přesvědčení o správnosti a prospěšnosti jejího jednání. Vzhledem k těmto skutečnostem má pak za to, že její náprava i ve smyslu dobré prognózy resocializace, jak o ní hovoří příslušní znalci, bude skutečně lépe zaručena ve věznici s mírnějším režimem, který jí umožní i častější kontakt s okolím. Odvolatelka vyjadřuje své přesvědčení, že postup nalézacího soudu, pokud ji zařadil pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou, není správný a jeví se jako nepřiměřeně

přísný. Naopak na místě je ji zařadit pro výkon uloženého trestu do věznice s mírnějším režimem za užití moderačního ustanovení § 39a odst. 3 tr.zák. V rámci závěrečného návrhu pak obžalovaná KXXXX MXXXX navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a ve smyslu § 259 odst. 3 tr.ř. jí uložil trest mírnější, pro jehož výkon nechť je zařazena do věznice s mírnějším režimem za použití ustanovení § 39a odst. 3 tr.zák.

Obhájce obžalované KXXXX MXXXX, JUDr. Ševčík, Ph.D., v rámci přednesu odvolání u veřejného zasedání na shora uvedeném opravném prostředku setrval a nad jeho rámec uvedl, že jeho klientka se vyjma výroku o trestu a způsobu jeho výkonu s ostatními výroky napadeného rozsudku ztotožňuje. Obhájce uvedl, že je přesvědčen, že účel trestu, tak jak jej sleduje trestní zákon, by byl v případě obžalované KXXXX MXXXX naplněn i v případě uložení trestu kratšího trvání, než jak byl uložen. Podle jeho názoru trest ve výměře devíti let je zjevně nepřiměřený, a to zejména ve vztahu k osobě obžalované, k okolnostem trestné činnosti a zejména k její pohnutce. Opakovaně zdůraznil příkladný život obžalované až do léta 2006, její péči o obě nezletilé děti a kvalitní hodnocení jak ze strany bývalých kolegů ze zaměstnání i ze strany církve. Opakovaně akcentoval skutečnost, že možnost, že by se obžalovaná případně podobného jednání dopustila v budoucnu, je naprosto vyloučena. Poukázal také na fakticky stoprocentní prognózu její resocializace. Podle obhájce v této věci jsou nejpodstatnější okolnosti páčání trestné činnosti obžalovanou KXXXX MXXXX a zejména pohnutka, která ji k jejímu jednání vedla. Zde obhájce zdůraznil, že obžalovaná byla opakovaně a cíleně ovládána jinými osobami, kterými byly nejen její sestra KXXXX MXXXX, ale i BXXXX ŠXXXX. V této souvislosti poukázal obhájce na to, že i sám nalézací soud vzal tyto skutečnosti za prokázané. Stejně tak vzal nalézací soud za prokázané, že obžalovaná byla stejně pachatelem jako obětí. Za této situace by uložený trest měl vyjadřovat to, že se jedná nejen o pachatele, ale i o oběť. Podle obhájce nalézací soud tuto zásadu nectil, když obžalované uložil trest, který je v zásadě srovnatelný s tresty, které uložil zbylým obžalovaným. Obhájce výslovně zmínil závěr znalkyně MUDr. Zapletalové, která uvedla, že obžalovaná byla pachatel i oběť, nevnímala, že je manipulována, nevěděla, že AXXXX je ve skutečnosti BXXXX ŠXXXX. Podle obhájce je faktem, že pokud by nebylo fenoménu tzv. AXXXX, tak by se obžalovaná jednání, které je jí kladeno za vinu, nikdy nemohla dopustit. V této souvislosti poukázal obhájce i na vyjádření znalce PhDr. Vojtíška, který rovněž dospěl k závěru, že obžalovaná KXXXX MXXXX se dopouštěla jednání obecně nepřijatelného v přesvědčení, že koná dobro. Rovněž i tento závěr se promítl do odůvodnění rozsudku a nalézací soud jej vzal za prokázaný. Obhájce dále poukázal na to, že jako jediná z obžalovaných se KXXXX MXXXX úplně a upřímně doznala. Obhájce opětovně uvedl, že podle jeho názoru měl nalézací soud zvažovat i případné užití § 40 tr.zák., a to zejména proto, že uvěřil obhajobě obžalované KXXXX MXXXX a i nalézací soud má za to, že jmenovaná byla loutkou v rukách jiných osob. Obhájce vyslovil přesvědčení, že obžalované KXXXX MXXXX nelze uložit trest, který by byl srovnatelný s trestem, který jí již byl uložen de facto jiným způsobem, a to doživotním zpřetrháním vazeb se svými dětmi. Poukázal také na to, že čím dříve bude jeho klientka propuštěna z výkonu trestu, tím dříve bude moci zahájit celoživotní snahu o nápravu. Podle obhájce tedy účel trestu

v případě KXXXX MXXXX může být naplněn i trestem podstatně kratšího trvání, než jak jej uložil nalézací soud. Dále pak obhájce uvedl, že v dané trestní věci nebyl fakticky objasněn motiv, ani to, v čí prospěch se mělo vše odehrávat. Uvedl v této souvislosti, že by byl velmi rád, aby obžalovaná nebyla potrestána za někoho jiného. V rámci svého závěrečného návrhu pak ve shodě s písemně podaným opravným prostředkem navrhl, aby výrok o trestu v napadeném rozsudku byl ohledně obžalované KXXXX MXXXX zrušen a aby odvolací soud uložil jmenované trest mírnější při spodní hranici zákonné trestní sazby ustanovení § 232 odst. 2 tr.zák., a aby jmenovaná byla zároveň pro výkon trestu zařazena do věznice s mírnějším režimem.

Odvolání obžalované KXXXX MXXXX, stejně jako jeho dva doplňky, bylo zpracováno jejím obhájcem JUDr. Holubem.

Jak se podává z opravného prostředku, obžalovaná KXXXX MXXXX podává odvolání do výroku o trestu a vině, a to u skutku pod bodem I./B, C, D, právně kvalifikovaného jako trestný čin zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. Obžalovaná výslovně uvedla, že do ostatních skutků odvolání nepodává. V rámci odůvodnění opravného prostředku konstatuje odvolatelka, že odvolání nelze koncipovat tak, že by směřovalo toliko do těch výroků, které se vztahují k jí samotné, neboť takovéto odvolání by bylo z hlediska hodnocení důkazů zamítnuto od prvopočátku jako nedůvodné. Podle odvolatelky je zcela evidentní, že primární a zásadní bylo, že důvodem trestního řízení bylo fyzické poškození nezletilých AAAAA a BBBB, o jejichž zdravotním stavu skutečně není pochyb. Podle odvolatelky je ovšem stejně tak evidentní, že fyzické násilí vůči nezletilým se odehrálo v určité časové ose, toto násilí postupem času nabývalo na agresivitu, resp. brutalitu a s ohledem na tuto časovou osu se tzv. nabalovaly určité osoby, které byly identifikovány či naopak identifikovány nebyly, ale v každém případě se na fyzickém násilí podílely. Odvolatelka konstatuje, že vlastní odvolání proto nelze postavit do pozice odvolání jedné osoby, ale i tzv. nepřímé důkazy musí vytvářet řetěz logických nepřímých důkazů, které ale v závěrečné fázi musí mít takovou relevanci, že prokáží subjektivní a objektivní stránku každého stíhaného jednotlivce a tato stránka následně může být vyjádřena v dané skutkové podstatě toho či onoho trestného činu. Odvolatelka konstatuje, že nepopírá a ani nikdy nepopírala svoji vinu, pouze se v rámci hlavního líčení u nalézacího soudu snažila prokázat přímou či nepřímou účast konkrétních osob na fyzickém násilí. Uvedla také, že nelze ani popřít fakt, že nechtěla svědčit v neprospěch své sestry KXXXX MXXXX, ale na druhé straně tak, jak obžalovaná KXXXX MXXXX ve věci vypovídala, odvolatelka její výpověď porovnávala s realitou a v určitých případech reagovala na účelovou výpověď KXXXX MXXXX, která byla učiněna s jediným cílem, vyvinut samu sebe a postavit se do role silně manipulované osoby, manipulované konkrétně BXXXX ŠXXXX. Obžalovaná ke skutku, popsáném ve výroku rozsudku pod bodem I./A, uvedla, že v této pasáži v rozsudku absentuje přítomnost obžalované BXXXX ŠXXXX. Odvolatelka dále poukázala na to, že tato absence se na straně jedné zdá naprosto nevýznamná, neboť v odůvodnění rozsudku na str. 110 a 111 je soud přesvědčen, že obžalovaná ŠXXXX byla tzv.

infiltrována do rodiny obžalované KXXXX MXXXX pod jinou identitou. Podle odvolatelky je však pojem infiltrace pojmem zcela zavádějícím, neboť v podstatě vhodnější by byl pojem její začlenění do stabilní sociální sféry, s tím, že obžalovaná KXXXX MXXXX se dopouštěla fyzického násilí nejen vůči svým nezletilým dětem, ale též vůči obžalované ŠXXXX. Odvolatelka argumentovala tím, že pokud soud pojal výpovědi nezletilých AAAAA a BBBB jako věrohodné, pak je nesporné, že zejména BBBB uvedl, že i obžalovaná ŠXXXX byla bita vařečkou, hůlkou, řemenem, popřípadě zavírána do šatníku. Odvolatelka poukázala také na to, že fyzického násilí se obžalovaná KXXXX MXXXX dopouštěla po delší dobu, její tvrzení, že dbala pokynů tzv. doktora, je zcela neprůkazné, neboť vliv třetí osoby se teprve začal projevovat, ale neprojevoval se tím, že by tyto pokyny předávala odvolatelka či obžalovaná ŠXXXX. Obžalovaná KXXXX MXXXX si také klade otázku, zda i tzv. pokyny nebyly ze strany obžalované KXXXX MXXXX tzv. přitvrzeny, což pochopitelně KXXXX MXXXX odmítla, neboť se staví do role tzv. oběti. Podle odvolatelky je však pojem oběť zcela něco jiného, neboť obětí je osoba, která se obětuje pro něco, a v daném případě se nemůže jednat, pokud jde o KXXXX MXXXX o oběť, ale o příklad bezprecedentního vykonavatele fyzického násilí. V této souvislosti uvedla obžalovaná KXXXX MXXXX, že byť jí to nepřísluší, přesto se domnívá, že jednání obžalované KXXXX MXXXX, popsané pod bodem I./A mělo být kvalifikováno též jako trestný čin zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák. Podle obžalované KXXXX MXXXX je právní kvalifikace jednání její sestry, popsaného pod bodem II./A nestandardně mírná a lze se pouze domnívat, že tento postup byl s ohledem na tzv. postupné doznání, což má být jeden z usvědčujících prvků.

Ke skutku, popsaném pod bodem I./B uvedla obžalovaná KXXXX MXXXX, že je i pro ni nespornou skutečností, že na chatě ve XXXXX docházelo k fyzickému násilí na nezletilých chlapcích. V této souvislosti uvedla, že sama u hlavního líčení potvrdila, že byla přítomna v měsíci srpnu 2006 na této chatě, vyjádřila se k tomu, jak celá situace vznikla, kdo k ní dal impuls, kdo byl vykonavatelem, kdo byl osobou poškozenou atd. Potvrdila, že to byla ona, kdo zajistil prostřednictvím obžalovaného TXXXX tzv. klece, nicméně současně uvedla, že i ona byla pod silným psychickým tlakem a plně respektovala požadavky tzv. doktora. Potvrdila, že v místnosti byly rákosky, klece i tzv. lavor. Stejně tak ale uvedla, že obžalovaný TXXXX nevěděl, k jakému účelu mají klece sloužit. Podle odvolatelky je však pro vyhodnocení důkazní situace nesporné, že matka nezletilých, tedy obžalovaná KXXXX MXXXX, systematicky vykonávala fyzické tresty vůči svým nezletilým dětem, ale i vůči obžalované ŠXXXX. V této souvislosti poukazuje i na výpovědi obou nezletilých chlapců. V této souvislosti konstatovala, že šlo o soubor systematického fyzického násilí různé brutality, který nemohl být dopředu popsán či předestřen, nicméně odvolatelka vyjádřila své přesvědčení, že ono násilí pocházelo výlučně z metod, které vymyslela obžalovaná KXXXX MXXXX. Dále pak obžalovaná KXXXX MXXXX poukazuje na to, že pokud jde o útok, kterého se měla dopustit obžalovaná ŠXXXX vůči nezletilému AAAAA, šlo o jeden útok, nicméně v situaci, kdy ze strany přítomných osob docházelo k systematickému fyzickému týrání AAAAA, BBBB i tzv. CCCCC. To podle obžalované KXXXX MXXXX plyne z toho, že u tzv. topení byla

přítomna matka nezletilých, která vzápětí své chlapce po tzv. topení dala opět do klecí. V této souvislosti poukázala na to, že nezletilý BBBB popsal, že jejich matka jim ponořovala hlavu do vody, do lavoru, udělala to AAAAA a CCCCC jen jednou. Poukázala také na to, že k této události se již jednoznačně vyjádřila jak v podobě písemné, tak i ústní a popsala, jakým způsobem, resp. pod jakým psychickým a fyzickým tlakem byla nucena tzv. CCCCC potopit AAAAA hlavu do lavoru. V této souvislosti poukazuje na výpověď obžalované KXXXX MXXXX, která, podle jejího tvrzení, měla říci, že obžalovaná ŠXXXX u týrání chlapců nebyla. Pokud jde o samotnou její přítomnost na chatě, pak k tomu obžalovaná KXXXX MXXXX uvedla, že na chatě byla toliko po určitou dobu, maximálně v noci, když přes den působila jako vedoucí XXXXX, XXXXX, odloučené pracoviště XXXXX. Podle jejího názoru, tedy s ohledem na tyto okolnosti, je přesvědčení soudu prvního stupně, že ona zbavila osobní svobody nezletilé, zcela neprůkazné, neboť se na chatě zdržovala maximálně po dobu šesti až deseti hodin. Poukázala na to, že soud neprokázal, kdo byl s dětmi v průběhu celého dne, kde se děti zdržovaly. V této souvislosti uvedla, že její sestra KXXXX jí požádala, aby jí pomohla při fyzickém násilí vůči dětem. V rámci prvotního opravného prostředku pak obžalovaná KXXXX MXXXX uvedla, že ze všech výše naznačených důvodů je přesvědčena, že její jednání může být u skutku popsaného pod bodem I./B kvalifikováno toliko jako trestný čin zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1 tr.zák.

Ke skutku, popsanému v rozsudku pod bodem I./C, uvedla, že se skutečně na žádost své sestry po určitou dobu starala o oba nezletilé, ale pouze v té pozici, že umožnila chlapcům mimoškolní výchovu, systematicky se s nimi učila, nicméně chlapci bydleli buď u obžalované KXXXX MXXXX na ulici XXXXX v XXXXX nebo v prostorách, které určila sama KXXXX MXXXX. Obžalovaná KXXXX MXXXX konstatuje, že tvrzení její sestry KXXXX o tom, že nevěděla, kde se děti nachází, je zcela zavádějící. Podle jejího názoru podstatné je, že ona sama byla vedoucí, měla na starosti i jiné děti a v žádném případě nebyla tou osobou, která by omezovala či bránila nezletilým v pohybu. S poukazem na výpovědi obou nezletilých chlapců pak uvedla, že její jednání u tohoto skutku může být kvalifikováno toliko jako trestný čin zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1 tr.zák.

Ke skutku, označenému pod bodem I./D, pak uvedla, že především z videozáznamu, který byl promítnut, vyplynulo, že ten, kdo byl protagonistou celého jednání vůči nezletilému AAAAA, byla KXXXX MXXXX. Podle obžalované KXXXX MXXXX tvrzení její sestry o tom, že plně aplikovala výchovné metody tzv. doktora ve prospěch CCCCC je zcela účelové. V této souvislosti poukázala zejména na výpovědi nezletilého AAAAA ohledně toho, že to byla jeho matka, tedy obžalovaná KXXXX MXXXX, která ho svazovala lepící páskou, že měl svázané ruce a nohy, jedl v leže na zemi, když šla matka do práce, byl po celou dobu sám v komoře atd. Naopak ona sama ho chodívala učit a otevírala mu komoru. Obžalovaná konstatuje, že se samozřejmě naskýtá otázka, proč ona sama danou věc neřešila. Nicméně uvedla, že její postup je třeba dát do souvislostí v tom smyslu, že i ona byla pod silným psychickým tlakem, nehledě na to, že nesouhlasila s metodami, které uplatňovala vůči svým nezletilým synům KXXXX MXXXX, ovšem pokud něco

namítla, tak byla reakce KXXXX MXXXX vůči nezletilým o to větší. V této souvislosti uvedla obžalovaná KXXXX MXXXX, že nepopírá, že by se u tohoto skutku nepodílela na trestném činu týrání svěřené osoby, nicméně je opětovně toho názoru, že by její jednání mělo být kvalifikováno opětovně jako trestný čin zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1 tr.zák.

Konečně pokud jde o jednání popsané pod bodem II./A výroku napadeného rozsudku, pak k tomuto uvedla obžalovaná, že u tohoto skutku nepodává odvolání ani do výroku o vině ani do výroku do trestu. V další části opravného prostředku pak uvedla, že pouto jak mezi ní a obžalovanou ŠXXXX, tak i mezi její sestrou a obžalovanou ŠXXXX v pozici tzv. CCCCC vzniklo zcela přirozeně, nikoliv úmyslně. Pokud pak jde o závěr soudu, že pokyny byly obžalované KXXXX MXXXX zasílány z e-mailové adresy XXXXX, pak k tomu obžalovaná uvedla, že se jednalo o komunikaci toliko za měsíce listopad 2006 až leden 2007. Podle jejího názoru tedy nelze z tohoto faktu vyvodit, že by se jednalo o instrukce k tzv. výchovným metodám, které měly být praktikovány v měsíci červenci až srpnu roku 2006. Podle jejího názoru je také doložitelné, že ke zmíněnému počítači, který byl umístěn v XXXXX mělo přístup více osob, stejně jako je doložitelné, že v roce 2006 až 2007 nežila ona sama na ulici XXXXX v XXXXX. Nesouhlasí také se závěrem nalézacího soudu stran toho, že byl zajištěn rozsáhlý spisový materiál údajně dosvědčující rozsáhlou komunikaci ve formě SMS zpráv mezi KXXXX MXXXX a mobilními telefony, které užívala ona sama a obžalovaná ŠXXXX. V této souvislosti poukázala odvolatelka na to, že šlo toliko o jeden mobilní telefon, který byl sice psán na ni, ale ona sama ho neužívala. Navíc poukázala, že byl v provozu toliko několik dní, a tudíž nemohlo se jednat o telefony, z nichž by dlouhodobě přicházely instrukce. Podle názoru obžalované KXXXX MXXXX je potom zcela nepochopitelný postup nalézacího soudu, pokud ten posuzoval výpověď obžalované KXXXX MXXXX jako stěžejní. Poukázala na to, že KXXXX MXXXX v přípravném řízení prakticky odmítala odpovídat na otázky obhájců jiných obžalovaných, vypovídala tou formou, že vždy učinila jednostranný úkon, tedy vyjádření v písemné podobě zpravidla adresované jednotlivým znalkyním, popřípadě napsala dopis policejní komisařce nebo požádala znalkyni, aby její písemné vyjádření předali policejní komisařce. V této souvislosti poukázala KXXXX MXXXX na to, že obhájci jiných obžalovaných tedy nemohli klást otázky, z nichž by bylo možno teoreticky odvodit, že výpověď obžalované KXXXX MXXXX je zcela účelová. Obdobně pak KXXXX MXXXX postupovala i u hlavního líčení, kde opět odmítla odpovídat na otázky dalších obhájců, pouze účelově řekla svoji verzi a odpovídala na otázky pouze svého obhájce. Podle názoru obžalované KXXXX MXXXX nelze tedy výpověď její sestry posuzovat jako věrohodnou a v této souvislosti se neztotožnila se závěrem nalézacího soudu. Dále poté argumentovala tím, že stěžejním důkazem podle nalézacího soudu má být i výpověď svědkyně DXXXX PXXXX, která působila jako vedoucí XXXXX zařízení XXXXX. Podle názoru obžalované KXXXX MXXXX je ovšem věrohodnost výpovědi této svědkyně snížena tím, že v době podávání své svědecké výpovědi musela jednat s Policií ČR o tom, že zde chce být v zaměstnaneckém poměru. Podle obžalované KXXXX MXXXX jde o informaci, která je všeobecně známa, v tom smyslu, že svědkyně Mgr. PXXXX odchází z XXXXX právě k Policii ČR. Podle názoru obžalované KXXXX MXXXX

policie prostřednictvím Mgr. PXXXX vytvořila nestandardní a neobjektivní právní prostředí, tedy zjišťování informací zcela neobvyklou cestou, přičemž obhajoba tuto možnost neměla. Nebyla tedy dodržena zásada rovnosti stran. Podle obžalované KXXXX MXXXX je také zcela doložitelné, že svědkyně PXXXX od prvopočátku měla velice negativní stanovisko k tzv. CCCCC, tedy k obžalované ŠXXXX, což vyplývá i z toho, že vůči jmenované podala trestní oznámení pro trestný čin poškozování cizích práv. V další části opravného prostředku pak obžalovaná KXXXX MXXXX argumentuje tím, že její obhájce dne 14.5.2008 sdělil předsedovi senátu nalézacího soudu, že znalkyně PhDr. Marta Skulová je osobou podjatou, na což bylo reagováno přípisem nalézacího soudu v tom smyslu, že nebyly shledány důvody, pro které by bylo třeba činit opatření k vypracování znaleckého posudku jiným znalcem. Podle názoru odvolatelky se zmíněnou námitkou měl zabývat odvolací soud i v odůvodnění napadeného rozsudku. Obžalovaná uvedla, že pokud PhDr. Skulová vypracovala znalecký posudek na oba nezletilé poškozené, pak objektivitu tohoto znaleckého posudku zpochybňuje. Dále pak obžalovaná KXXXX MXXXX konstatuje, že po podrobném prostudování rozsudku zjistila, že zásadní otázkou je, jak prokázat vinu obžalované BXXXX ŠXXXX, která se stala stěžejní osobou pro média. Podle ní je zcela v ústraní událost ze 7.5.2007, zcela v ústraní stojí hlavní protagonista daného děje, tedy obžalovaná KXXXX MXXXX a zcela nepochopitelně nalézací soud konstatoval, že vina obžalované BXXXX ŠXXXX je dána v obecné rovině tak, jak byla koncipována v podané obžalobě. Odvolatelka má tedy za to, že nalézací soud od prvopočátku věc posuzoval zcela z jiného úhlu, neposuzoval věc podle zásady presumpce neviny či podle zásady in dubio pro reo. Naopak postupoval zcela jednostranně, s jediným cílem, zdůvodnit chování obžalované KXXXX MXXXX infiltrací do jejího vědomí jinou osobou, konkrétně obžalovanou ŠXXXX. Obžalovaná KXXXX MXXXX konstatovala, že je nesporné, že nalézací soud provedl obsáhlé dokazování, byť ne v rozsahu, aby byl zjištěn skutkový stav ve všech souvislostech, což ale nebylo ani v silách soudu. Podle jejího názoru však nalézací soud jednotlivé důkazy, zejména svědecké výpovědi, hodnotil ve prospěch obžalované KXXXX MXXXX, naopak v neprospěch obžalované KXXXX MXXXX. Obžalovaná KXXXX MXXXX připustila, že je sice právem nalézacího soudu hodnotit důkazy, které provedl, nicméně toto hodnocení nemůže být v rozporu se zásadami formální logiky. V závěru opravného prostředku uvedla obžalovaná, že pokud jde o jednání, popsané pod bodem I./B, C, D, právně kvalifikované jako trestný čin týrání svěřené osoby podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zák., pak do tohoto skutku odvolání nepodává. Naopak, pokud jde o tytéž skutky, právně kvalifikované jako trestný čin zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák., pak v této souvislosti její odvolání směřuje do právní kvalifikace daného skutku, ne tedy do viny, ale do trestu, který je dán právě kvalifikací. Konečně pokud jde o trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 2 písm. a) tr.zák., pak k tomu obžalovaná uvedla, že odvolání do tohoto skutku nepodává. V rámci petitu písemně podaného opravného prostředku pak obžalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám ve věci rozhodl.

V rámci prvního doplňku k výše uvedenému opravnému prostředku pak obžalovaná uvedla, že chce opravit určité pasáže z původně podaného opravného

prostředku, konkrétně uvedla, že pokud jde o skutek označený jako I./B, je přesvědčena, že její jednání může být kvalifikováno pouze jako trestný čin zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1 tr.zák. a ne podle ustanovení § 232 odst. 2 tr.zák. Naprosto stejně se pak vyjádřila i pokud jde o skutky označené pod body I./C a I./D. V další části tohoto doplňku opravného prostředku potom předložila přehled kontaktů mezi obžalovanou KXXXX MXXXX a obžalovanou BXXXX ŠXXXX počínaje lednem 2005 až do období zimy roku 2006. V této souvislosti uvedla, že tento přehled činí zejména proto, aby poukázala na to, jakým způsobem se od prvopočátku nalézací soud díval na obžalovanou ŠXXXX a pod jakým úhlem posuzoval obžalovanou KXXXX MXXXX. Podle jejího názoru zde absentuje zásada objektivit, neboť jak orgány činné v přípravném řízení, tak i soud, pojaly hypotetický názor, že ten, kdo ovlivňoval obžalovanou KXXXX MXXXX, byly obžalovaná ŠXXXX a odvolatelka. V této souvislosti poukázala obžalovaná KXXXX MXXXX na to, že její sestra KXXXX dnes svou tyranii vůči svým dětem zakrývá druhými lidmi. Opakovaně se pak v rámci tohoto doplňku obžalovaná vyjádřila ke svědecké výpovědi svědkyně DXXXX PXXXX, která podle názoru obžalované vystupovala v pozici irelevantního ředitele XXXXX v XXXXX. Pod slovem irelevantní má obžalovaná na mysli to, že jmenovaná svědkyně, přestože věděla a musela vědět, že jí vedené zařízení nemá právní subjektivitu, podepisovala plné moci k zastupování XXXXX, vystupovala jako ředitelka s jediným cílem, sebe a dané zařízení medializovat, zpopularizovat, což v nynějším světle mohlo znamenat vytvoření jejího zázemí pro své osamostatnění. Pokud jde o samotnou podstatu věci, je podle názoru KXXXX MXXXX pozoruhodné, že chlapci se měli vždy svěřovat Mgr. PXXXX, která ze všech zaměstnankyň přichází s dětmi do styku minimálně, tedy, že se nesevěřovali svým tetám, psychologce apod. Podle obžalované KXXXX MXXXX je též zajímavé, že Mgr. PXXXX sdělila tyto informace policii a následně daná věc proběhla v médiích, přičemž primární zdroj je jednoznačný. V této souvislosti si klade obžalovaná otázku, jakou právní sílu může mít tzv. „vyjádření“ nezletilých chlapců, neboť je podle ní zcela evidentní, že Mgr. PXXXX měla vůči obžalované ŠXXXX antipatie. Podle odvolatelky je také s podivem, že nezletilý AAAAA událost ve věci svého tzv. topení popisuje prostřednictvím Mgr. PXXXX a následně, tedy asi za dva týdny poté, danou situaci popisuje obžalovaná KXXXX MXXXX. Podle obžalované je tedy třeba si položit otázku, jakou roli ve věci hrála Mgr. PXXXX a znalkyně PhDr. Skulová. Obžalovaná uvedla, že nikdy nepopírala a ani nepopírá, že se podílela na mučení nezletilých chlapců a obžalované ŠXXXX a je pro ni zcela nepochopitelné tvrzení, že obžalovaná ŠXXXX se dopouštěla trestné činnosti tak, jak k tomu dospěl Krajský soud v Brně.

V rámci druhého doplňku pak obžalovaná uvedla, že chce opětovně opravit svůj písemný projev u skutků označených pod body I./B, C, D, kde byla uznána vinnou trestným činem zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák. ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. V rámci tohoto doplňku vyjádřila obžalovaná názor, že její jednání ve výše uvedených skutcích mělo být kvalifikováno toliko jako trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1, odst. 2 tr.zák. Uvedla dále, že je přesvědčena, že nalézací soud své meritorní rozhodnutí učinil na podkladě neúplných a nejasných zjištění, nevypořádal se s obhajobou ostatních

obžalovaných, nekonfrontoval stanoviska ostatních obžalovaných s výpovědi obžalované KXXXX MXXXX a dalšími důkazy. Obžalovaná vyjádřila svůj nesouhlas se závěrem nalézacího soudu stran toho, že akceptoval výpovědi obžalované KXXXX MXXXX jako zcela věrohodné. Poukázal na to, že výpověď její sestry je prokazatelně rozporuplná, nevěrohodná a rovněž v rozporu s výpověďmi různých poškozených a dalších slyšených svědků. Podle názoru obžalované je tedy výpověď KXXXX MXXXX zcela nepoužitelná, neboť soud musí hodnotit věrohodnost těchto výpovědí ve všech souvislostech a nemůže část výpovědí obžalované KXXXX MXXXX hodnotit jako věrohodnou a další část jako nevěrohodnou. Takto pojatý závěr má odvolatelka za zcela nepřijatelný. Opětovně pak uvedla, že nepodává odvolání do trestného činu týrání svěřené osoby ani do trestného činu křivé svědecké výpovědi a nepravdivost znaleckého posudku, ale pouze do právní kvalifikace trestného činu zbavení osobní svobody, neboť je přesvědčena, že nezletilé BBBBBB a AAAAAA pouze omezila na osobní svobodě, tedy, že svým jednáním naplnila zákonné znaky trestného činu omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1, odst. 2 tr.zák. Poukázala také na to, že pokud v přípravném řízení nevyprávěla a u hlavního líčení toliko v některých věcech reagovala na křivé obvinění BXXXX ŠXXXX, pak tento její postoj je motivován tím, že nechtěla své sestře KXXXX MXXXX zhoršit její postavení. Uvedla, že na jedné straně chápe svoji sestru v tom, že všemi prostředky se snaží zmírnit následky svého jednání, ale je pro ni nepochopitelné, proč tak činí prostřednictvím obžalované ŠXXXX. Poukázala na to, že obžalovaná KXXXX MXXXX i na případné otázky odmítala vypovídat, vypovídala pouze tak, aby to pro ni bylo prospěšné. Odvolatelka uvedla, že i ona sama byla ovlivněna třetí osobou, což lze jednoznačně prokázat i tím, že její život se vždy točil kolem dětí, se kterými trávila mimoškolní dobu, bohužel daná osoba působila na její jednání tak silně, že ovlivnila jednání jak její, tak i sestry KXXXX. V této souvislosti uvedla, že zcela odmítá, že by touto osobou byla obžalovaná ŠXXXX, případně, že by obžalovaná ŠXXXX byla osobou, která cíleně manipulovala obžalovanou KXXXX MXXXX.

Obhájce obžalované KXXXX MXXXX JUDr. Holub v rámci svého vyjádření před odvolacím soudem uvedl, že odvolání směřuje do posouzení věrohodnosti výpovědi hlavního aktéra celé kauzy, tedy obžalované KXXXX MXXXX. Poukázal na to, že obžalovaná KXXXX MXXXX si postupně ve svých třinácti až čtrnácti výpovědích vybavovala celou trestnou činnost s tím, že nalézací soud tento postup akceptoval. Uvedl dále, že jeho klientka nikdy nezpochybňovala svoji vinu, nicméně nebyla onou dominantní osobou. Poukázal na nešťastnou roli bývalé ředitelky XXXXX v Brně Mgr. PXXXX, která přenášela informace na policii a tyto informace dle jeho názoru mohly být podnětem pro to, že obžalovaná KXXXX MXXXX vypovídala tak, jak vypovídala. Poukázal také na to, že podle jeho názoru nalézací soud nesprávně vyhodnotil listinné materiály týkající se telefonických kontaktů ze zjištěných čísel mobilních telefonů, když podle jeho názoru těchto SMS zpráv bylo výrazně méně, než uvádí nalézací soud a stejně tak výrazně méně bylo i e-mailových zpráv, které přicházely toliko v průběhu dvou měsíců na přelomu roku 2006 a 2007. Uvedl dále, že pokud se jedná o jednání pod bodem I./C (XXXXX), pak ve spisech je jednoznačně doloženo, jakým způsobem a v jakém rozsahu se obžalovaná KXXXX MXXXX o děti starala. Pokud jde o kauzu XXXXX, pak uvedl, že chápe, že obžalovaná KXXXX MXXXX

věděla, že AAAAA je zavřený v komoře, protože ho chodila učit. Nicméně nebyla to ona, která AAAAA zavírala a nebyla to také ona, kdo ho svazovala. Obhájce si tedy položil otázku, kdo je onou dominantní osobou, zda je to tzv. doktor, který ovlivňoval účastníky tohoto řízení a kdo vlastně mluví pravdu. Konstatoval, že je přesvědčen, že nalézací soud důkazy vyhodnotil jednostranně ve prospěch jedné osoby a v neprospěch ostatních osob v rozporu s reálnými důkazy a jednotlivými výpověďmi. V rámci svého závěrečného návrhu pak obhájce obžalované KXXXX MXXXX navrhl, aby odvolací soud ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. napadený rozsudek zrušil a požádal o zvážení, zda by skutky nemohly být překvalifikovány na trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1, odst. 2 tr.zák., a v případě, pokud by tomuto návrhu nebylo vyhověno, navrhl, aby jeho klientce byl uložen mírnější trest, ve výměře shodné s trestem, který byl uložen obžalované KXXXX MXXXX.

Odvolání obžalované HXXXX BXXXX bylo zpracováno jejím obhájcem Mgr. Hlaváčem. Z úvodu tohoto opravného prostředku se podává, že tento je zaměřen do všech výroků napadeného rozsudku.

K bodu I./B výroku napadeného rozsudku konstatuje odvolatelka, že ve vztahu k ní samotné je ve skutkové větě napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť nalézací soud se důkazy, které jí mají z popsaného jednání usvědčovat, zabýval velmi obecně nebo vůbec ne. Poukázala také na to, že z odůvodnění rozsudku nevyplývá, na základě jakých konkrétních skutečností dospěl nalézací soud k závěru, že se dopustila jednání popsaného v příslušné skutkové větě. Vytkla nalézacímu soudu, že ten se vůbec nezabýval tím, zda k jednání, uvedenému v příslušné skutkové větě, z její strany skutečně došlo a zda je tedy možné jí tímto jednáním uznat vinnou. Poukázala na to, že byla uznána vinnou z jednání spočívajícím v tom, že měla vyluzovat zvuky a hlasy s cílem nahnat poškozeným strach a hrůzu z toho, co se děje. Podle jejího názoru však uvedený popis tohoto jednání není v souladu s provedeným dokazováním, kdy ani jeden z poškozených se ve svých výpovědích nezmiňuje o nějakých zvláštních hlasech a zvucích, které by v daný čas slyšeli. Pouze poškozený AAAAA uvedl, že slyšel tři mužské hlasy, jak si mezi sebou povídají. Touto skutečností se však nalézací soud ve svých závěrech vůbec nezabýval. Má tedy za to, že nelze uzavřít, že je prokázáno, že se dopustila jednání, popsaného pod bodem I./B napadeného rozsudku. Nesouhlasí také s tím, jak soud prvního stupně hodnotí věrohodnost výpovědí obžalované KXXXX MXXXX. Podle obžalované HXXXX BXXXX nemůže obstát závěr soudu v tom smyslu, že obžalovaná KXXXX MXXXX usvědčovala obžalované postupně tak, jak si uvědomovala celý běh událostí a byla schopna o tom vypovídat. Takovýto závěr má obžalovaná za zcela v rozporu s provedeným dokazováním, zejména se závěry znaleckého posudku předneseného znalkyněmi u hlavního líčení dne 28.7.2008. Z těchto posudků jednoznačně vyplynulo, že v dané fázi, kdy obžalovaná KXXXX MXXXX byla schopna již po událostech na chatě ve XXXXX vypovídat, a to do všech podrobností, neměla žádnou tendenci někoho z obžalovaných krýt. V této souvislosti poukázala obžalovaná BXXXX na to, že obžalovaná KXXXX MXXXX se ve svých opakovaných výpovědích o její přítomnosti na chatě ve XXXXX ani jednou nezmiňovala a tuto skutečnost uvedla poprvé až ve výpovědi v únoru roku 2008, tedy zhruba šest

měsíců poté, co o předmětných událostech na chatě začala vypovídat. Dále potom obžalovaná vytýká nalézacímu soudu, proč si nepoložil otázku, proč se obžalovaná KXXXX MXXXX o přítomnosti odvolatelky na chatě nezminila dříve a fakticky ji tedy svými opakovanými výpověďmi v přípravném řízení kryla. Vytýká zde soudu prvního stupně, že se spokojil s vysvětlením, že nechtěla obžalované HXXXX BXXXX zbytečně ublížit. Má tedy za to, že závěr soudu prvního stupně, týkající se věrohodnosti výpovědi obžalované KXXXX MXXXX ve vztahu k odvolatelce, se jeví v těchto souvislostech jako značně nelogický a nemá oporu v provedeném dokazování.

K bodu I./C napadeného rozsudku uvedla, že podle odůvodnění napadeného rozsudku jsou stěžejním důkazem výpovědi obou nezletilých poškozených. V této souvislosti poukazuje obžalovaná na to, že soud prvního stupně vůbec nebral v úvahu důkazy další, které svědčí o jiném skutkovém stavu a těmito důkazy se nijak nezabýval a také je nehodnotil. Podle jejího názoru uvedený skutkový stav a též společenská nebezpečnost jejího údajného jednání je přitom minimálně modifikována či přímo vyvracena některými důkazy, zejména svědeckými výpověďmi svědků MXXXX (třídního učitele nezletilého BBBBB), FXXXX (externí pracovnice XXXXX), NXXXX (sociální pracovnice), KXXXX (souseda rodiny KXXXX MXXXX) a MXXXX (pracovnice XXXXX). V další části opravného prostředku učinila obžalovaná rozbor výpovědí zmíněných svědků a uvedla, že pokud se soud prvního stupně zcela spolehl na výpověď nezletilých a zcela ignoroval výše zmíněné důkazy, pak se dopustil pochybení. Podle názoru odvolatelky, skutečnosti, které plynou z výpovědi shora naznačených svědků, jsou významné, neboť zeslabují či vyvracejí tvrzení poškozených, pokud jde o její vinu jednáním popsaným pod bodem I./C. Obžalovaná tedy dospívá k závěru, že je možné dojít k jiným skutkovým zjištěním a skutek pod bodem I./C překvalifikovat na trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr.zák. V další části opravného prostředku pak obžalovaná BXXXX brojí i proti závěru nalézacího soudu ve vztahu ke způsobené škodě, která byla dle rozsudku způsobena v souhrnu všech skutků, aniž by se však odvolatelka na všech těchto skutcích podílela či o nich měla jakékoli povědomí. Vytkla soudu prvního stupně, že kvalifikoval jednotlivé skutky při uplatnění principu kolektivní viny. Poukázala na to, že celková popsaná škoda měla přitom mimo jiné přímý vliv i na právní kvalifikaci jejího jednání v její neprospěch, a to zejména v bodě I./C rozsudku. Podle jejího názoru nelze souhlasit se závěrem nalézacího soudu, že z její strany došlo k tak razantním postupům, že je zde dáno ve vztahu ke způsobeným těžším následkům v rozsudku popsaným zavinění ve formě nejméně nepřímého úmyslu. Podle jejího názoru, pokud nalézací soud kvalifikoval její jednání, popsané pod bodem I./C podle § 232 tr.zák., měl současně, vzhledem k uvedeným okolnostem použít, ustanovení § 88 odst. 1 tr.zák., s tím, že k okolnosti podmiňující vyšší trestní sazby se přihlédne pouze tehdy, jestliže pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti pro společnost, což se v jejím případě nestalo.

V další části opravného prostředku pak obžalovaná brojí proti výroku o trestu v napadeném rozsudku, neboť lze mít podle jejího názoru za to, že uložený trest je nepřiměřený. V této souvislosti konstatuje, že lze souhlasit se závěrem nalézacího

soudu v tom směru, že vykazuje účast na projednávané trestné činnosti podstatně nižší než sestry MXXXX. Na druhé straně nelze souhlasit s tím, že adekvátním trestem pro ni je, vzhledem k výše uvedenému, trest ve výměře sedmi let. Zejména zde poukázala na tresty, které byly uloženy ostatním obžalovaným, zejména obžalované KXXXX MXXXX ve výši devíti let odnětí svobody. Poukázala na to, že jí samotné se přitom neklade za vinu, že by kteréhokoli z nezletilých měla pálit, řezat, svazovat, svlékat, přivazovat k regálu, bít tyčí či bambusovou holí apod. Má tedy za to, že společenská nebezpečnost jednání, kterým byla uznána vinnou, je podstatně nižší. Poukázala také na to, že je osobou dosud netrestanou, osobou, která je v podstatě všemi svědky, kteří se k ní vyjadřovali co do její práce s dětmi velmi kladně hodnocena. Je i ve znaleckém posudku hodnocena jako zvýšeně obětavá, která je ochotna ve prospěch ostatních udělat tolik, co ostatní nikoli. Nesouhlasila také s úvahou nalézacího soudu, která se objevila v odůvodnění napadeného rozsudku stran toho, že to měla být, podle tvrzení svědkyně NXXXX, právě ona, která se objevila v domě v XXXXX s krabicemi, tedy vyklízela dům ještě před tím, než byla provedena domovní prohlídka. K tomu obžalovaná uvedla, že ony kartónové krabice, které do domu přinesla, jsou k vidění právě na fotografiích ze soudem zmiňované domovní prohlídky. V další části opravného prostředku uvedla obžalovaná, že v době po podání obžaloby byla jejím obhájcem podána písemná námitka podjatosti znalkyně PhDr. Skulové, a to vzhledem ke skutečnosti, že tato je uvedena na oficiálním seznamu sponzorů zařízení XXXXX, kam byli nezletilí poškození soudem umístěni. Podle obžalované je tedy evidentní, že znalkyně má k věci vztah a lze mít důvodné pochybnosti o její nestrannosti ve věci. Vytkla v této souvislosti soudu prvního stupně, že se s touto skutečností nikterak nezabýval, ale pouze před zahájením dokazování obhájci písemně sdělil, že v této souvislosti nebude akceptován návrh na vypracování nového znaleckého posudku. Podle obžalované jde o podstatnou okolnost, kterou nalézací soud neměl ignorovat. V rámci petitu opravného prostředku navrhla, aby soud odvolací napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. e) tr.ř. zrušil a ve smyslu § 259 odst. 1 tr.ř. vrátil věc soudu prvního stupně k novému rozhodnutí, popřípadě aby sám rozhodl o vině a trestu s tím, že se jí ukládá přiměřenější trest odnětí svobody s výkonem trestu podmíněně odloženým na delší zkušební dobu.

V rámci svého vyjádření před odvolacím soudem obhájce obžalované HXXXX BXXXX setrval na shora uvedeném opravném prostředku a nad jeho rámec uvedl, že postupem soudu prvního stupně, který oproti obžalobě vtělil do rozsudku druhý odstavec pod bodem označeným I., došlo k nepřípustnému rozšíření skutku a tím pádem jde o zcela jednoznačné porušení obžalovací zásady. Podle obhájce je jednoznačné, že tento popis skutku je jiný oproti popisu skutku, který je uveden v obžalobě, zejména s ohledem na místo konání a čas, kdy k němu mělo dojít, a to jak ve vztahu k obžalované ŠXXXX, tak i ve vztahu k obžalované KXXXX MXXXX. Podle názoru obhájce zde soud zcela zásadním způsobem pochybil. Ke své námitce ohledně podjatosti znalkyně PhDr. Skulové pak uvedl, že sponzorský dar byl jmenovanou znalkyní poskytnut v prosinci roku 2007, tedy poté, co byl ve věci zpracován prvotní znalecký posudek, nicméně obhájce poukázal na to, že následně byly provedeny ještě dodatky znaleckého posudku, a to již po období prosince roku

2007. Poukázal také na to, že i na tyto dodatky nalézací soud odkazuje. Uvedl také, že ze samotné výpovědi znalkyně vyplynulo, že ještě dne 15.6.2008 prováděla další znalecké zkoumání.

V rámci svého závěrečného návrhu pak navrhl, aby napadený rozsudek byl ve vztahu k jeho klientce podle § 258 odst.1 písm. b), d), e) tr.ř. zrušen s tím, že v dalším odkázal na písemné vyhotovení odvolání.

Odvolání obžalovaného JXXXX TXXXX bylo zpracováno jeho obhájci JUDr. Staňkem a JUDr. Habdákovou.

Z úvodu tohoto opravného prostředku se podává, že obžalovaný jej podává do všech výroků napadeného rozsudku, které se jej přímo dotýkají. Konstatuje, že nalézací soud své rozhodnutí učinil, pokud jde o jeho osobu, na podkladě neúplných a nejasných skutkových zjištění, v důsledku čehož je pak vadný výrok jak o vině, tak i výroky o trestu a náhradě škody. Podle obžalovaného se tak stalo proto, že se nalézací soud bezezbytku nevypořádal s jeho obhajobou, neprovedl všechny důkazy, které on k prokázání skutkového stavu navrhl a v důsledku toho zůstalo dokazování vzhledem k jeho osobě kusé. Došlo tak k porušení ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr.ř. Podle obžalovaného, byť nelze přehlédnout, že nalézací soud věnoval dokazování velkou pozornost, dělo se tak ovšem především ve vztahu k hlavním pachatelkám zjištěné trestné činnosti, nikoli však vůči jemu samotnému. V důsledku toho se pak dostalo hodnocení části důkazů, majících vztah k jeho osobě, i do rozporu s principy formální logiky. V úvodu opravného prostředku pak obžalovaný uvedl, že stejně jako ve všech svých předchozích vyjádřeních prohlašuje, že s bestiálním mučením obou nezletilých chlapců tak, jak je to popsáno v rozsudku, nemá nic společného. Uvedl, že popírá, že by se předmětného jednání dopustil, na chatě ve XXXXX nikdy nebyl. Podle jeho názoru soud prvního stupně při konstrukci svého závěru o jeho zavinění jednáním popsaným pod bodem I./B výroku napadeného rozsudku vytrhuje z kontextu jen ta prohlášení KXXXX MXXXX, která jen tuto verzi podporují. Soud podle názoru obžalovaného TXXXX tak činí, aniž by se důsledně vypořádal s jeho obhajobou a konfrontoval ji s výpovědí obžalované KXXXX MXXXX a dalšími provedenými důkazy. Poukázal na to, že tzv. usvědčující výpověď obžalované KXXXX MXXXX vykazuje řadu nedostatků a v jejích výpovědích prokazatelně absentuje řada podstatných skutečností, které by ucelily vývojový děj celé kauzy. Podle jeho názoru je tedy výpověď obžalované KXXXX MXXXX rozporuplná, nevěrohodná a v rozporu s výpověďmi poškozených i dalších slyšených svědků v rámci soudního řízení, a tudíž pro trestní řízení zcela nepoužitelná. Podle jeho názoru nelze přece chápat část výpovědi jako věrohodnou a část jako nevěrohodnou. Podle jeho názoru soud pochybil, pokud uvěřil tvrzením obžalované KXXXX MXXXX přesto, že tato výpověď vykazuje podstatné nedostatky. Podle jeho názoru soud prvního stupně pochybil, pokud uvěřil i výstupům KXXXX MXXXX před soudem, které lze bez nadsázky označit za teatrální. Poukázal, pokud jde o konkrétní rozpory ve výpovědi obžalované KXXXX MXXXX, zejména na to, že jmenovaná nejprve ve svém písemném vyjádření ze dne 16.5.2007 uvedla, že na chatě byl muž, vysoký 185 cm, velmi vypracované postavy, vlasy měl mít tmavé, ostříhané nakrátko,

který podle jejího tvrzení vypadal jako voják. Následně obžalovaná u výsledku dne 16.8.2007 stroze uvedla, že tímto mužem byl obžalovaný TXXXX. Uvedla také, že když údajně na chatu přijel, měl na sobě oblečené rifle, bílou košili a kouřil dlouhé hnědé cigarety. Dále poukázal na to, že ve stejné výpovědi obžalovaná KXXXX MXXXX uvedla, že předtím, než jim „kluky“ tzv. odevzdala k údajnému mučení, tak jim zavázala oči a dala pytle, přes které nebylo vidět, na hlavy. Naopak v dalších výpovědích uvedla, že z prostěradla udělala pásky, zavázala dětem oči, ale popřela, že by jim na hlavu dala pytle. Z výpovědi u hlavního líčení pak vyplynulo, že obžalovaná viděla, že kluci měli na hlavách pytle až poté, co do místnosti vešla. Podle názoru obžalovaného se jedná o dosti podstatné skutečnosti, které by si obžalovaná musela, bez ohledu na odstup času pamatovat přesně. Poukázal také na to, že jednání, které je mu kladeno za vinu, resp. to, že se fakticky na týrání dětí podílel, případně jakým způsobem, obžalovaná KXXXX MXXXX výslovně nikdy ve svých výpovědích nepotvrdila. Odůvodnila to tím, že se k tomu nemůže vyjádřit proto, že byla údajně se spoluobžalovanou ŠXXXX mimo místnost, ve které mělo k mučení chlapců dojít. Z toho podle jeho názoru vyplývá, že tuto výpověď obžalované KXXXX MXXXX nelze považovat za důkaz, který by prokázal, že se shora popsané trestné činnosti dopustil. Podle jeho názoru tedy nelze výpověď obžalované KXXXX MXXXX jako důkaz svědčící o tom, že se na týrání dětí ve XXXXX podílel, jako důkaz před soudem použít. Uvedl, že ve vztahu k jeho osobě lze výpověď KXXXX MXXXX považovat toliko za křivé obvinění s úmyslem mu ublížit a mstít se mu za jednání jeho blízkých, které ovšem nemohl nijak ovlivnit. Toto tvrzení konkretizoval tím, že v rámci řízení před soudem bylo prokázáno, že jeho bývalá manželka LXXXX TXXXX vedla společnou domácnost s bývalým manželem KXXXX MXXXX, RXXXX CXXXX. Poukázal na to, že to, že rozpadu manželství s panem CXXXX je obžalované líto, je zřejmé z jejich písemných vyjádření a výpovědí. Dále potom obžalovaný poukázal na to, že z výpovědi poškozeného nezletilého BBBBB ze dne 26.6.2007, kterou znalci označili za věrohodnou, plyne, že k jeho zranění došlo ke konci prázdnin roku 2006 na chatě, kde byla jen jeho matka, teta KXXXX a bratr AAAAA. Svědek uvedl, že ten, kdo mu ublížil, byla jeho matka, která ho pálila cigaretou a řezala žiletkou. Jmenovaný dále u výsledku dne 30.11.2007 opakovaně potvrdil, že ho matka bila a pálila cigaretou. Obžalovaný poukazuje na to, že v této výpovědi se již nezletilý zmínil o dvou chatách (malé a velké), kde mu měl muž s bradou a hlubokým hlasem zavázat oči a odvést ho na druhou chatu. Na oné „velké“ chatě pak slyšel mužský hlas a přes pytel viděl jen obrys muže, který byl hubený a měl vousy. Kdo způsobil zranění bratrovi neví, to na vlastní oči neviděl. Obžalovaný akcentuje skutečnost, že po předložení fotoalba jej sice nezletilý BBBBB označil, ale konstatoval, že to nemusel být on, protože s ním nemluvil. V této souvislosti obžalovaný nesouhlasí s postupem soudu prvního stupně, pokud ten tuto nepřesnou výpověď označil jako usvědčující důkaz proti němu. Poukázal opětovně na výpověď nezletilého BBBBB, který hovořil o tom, že muž jako obžalovaný jen vypadal. Za velmi podstatné pokládá obžalovaný to, že v kritické době jej nezletilý BBBBB dobře znal, neboť jej dlouhou dobu vedl v oddílu. V této souvislosti si obžalovaný položil otázku, pokud by tím, kdo nezletilého týral, byl skutečně on, na co by potřeboval nezletilý BBBBB fotoalbum. Prostě by podle jeho názoru řekl „byl to JXXXX TXXXX, znám ho dobře“. Podle názoru obžalovaného tedy

nešlo o žádnou pozitivní identifikaci tak, jak si to vyložil soud prvního stupně. Poukazuje dále na to, že rovněž poškozený nezletilý AAAAA vypověděl, že lidi na chatě nezahlédl, pouze slyšel hlasy. Vůbec nikoho neviděl, což logicky zdůvodnil tím, že měl na hlavě bílý pytel přivázaný provázkem, který mu dala na hlavu matka. Podle jeho názoru tedy ani z těchto výpovědí nelze dovodit, že by to byl právě on, kdo měl dětem ublížit a způsobit jim zranění popsaná ve výroku rozsudku. Dále poukázal na znalecký posudek soudního znalce z oboru soudního lékařství MUDr. Zeleného, který konstatoval, že k vyříznutí masa v pravém slova smyslu nedošlo. Podle něj je podstatnou skutečností to, že ze znaleckého posudku není možno zjistit, jakým způsobem, resp. jakým mechanismem měl údajné zranění způsobit, případně v jaké intenzitě, paradoxně navíc za situace, kdy v průběhu celého trestního řízení nebylo prokázáno, že na chatě vůbec byl. V další části opravného prostředku pak obžalovaný polemizuje se závěrem soudu prvního stupně, pokud ten jako věrohodnou vyhodnotil výpověď svědka KXXXX učiněnou u hlavního líčení. Poukazuje na to, že jmenovaný svědek díky svému zaměstnání tzv. detektiva měl možnost navštívit obžalovanou BXXXX ŠXXXX v XXXXX a získat poznatky o celé věci ještě před zahájením úkonů proti odvolateli v tomto trestním řízení. Podle obžalovaného tedy neobstojí odůvodnění nalézacího soudu v tom směru, že svědek ve své původní výpovědi nemusel o odvolatelově údajném protiprávním počínání informovat, popřípadě se o odvolatelově údajně plném doznání k trestné činnosti zmiňoval proto, že o všem již policie věděla a vše o odvolatelově trestné činnosti bylo uvedeno v usnesení o sdělení obvinění. Obžalovaný nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně stran toho, že svědek KXXXX se k páčání trestné činnosti obžalovaným TXXXX vyjádřit nemusel. Poukazuje na to, že svědek KXXXX považoval za důležité v přípravném řízení informovat policisty o návštěvě BXXXX ŠXXXX v XXXXX, která ničím k objasnění případu nepomohla, ale přitom v této výpovědi zapomněl sdělit policii tak důležitou informaci, že se mu odvolatel měl ke spáchání skutku plně doznat. Tuto skutečnost pokládá obžalovaný TXXXX za naprosto absurdní. Poukázal navíc na to, že jeho vysvětlení o ryze účelovém doplnění výpovědi svědka KXXXX soud prvního stupně neuvěřil, byť tato výpověď není osamocena. V této souvislosti akcentoval výpověď svědka PXXXX, který se schůzek odvolatele se svědkem Dr. KXXXX účastnil. Nesouhlasí v této souvislosti se závěrem soudu prvního stupně, pokud ten neuvěřil výpovědi svědka PXXXX. Má naopak za to, že nevěrohodnou je výpověď svědka Dr. KXXXX, neboť ten neuvedl do protokolu skutečnosti, svědčící o tom, že by byl spáchán závažný trestný čin. Podle jeho názoru svědek KXXXX prostě lže a nebyl naopak proveden žádný důkaz o tom, že by svědek PXXXX nevyprávěl pravdu. Dále se potom v opravném prostředku obžalovaný vyjadřoval k tvrzení soudu, že jeho údajnou trestnou činnost prokazuje připojený rozvodový spis a přestupkové záznamy, které obsahují lékařské zprávy o zranění jeho bývalé manželky LXXXX TXXXX. V této souvislosti zdůraznil obžalovaný, že tyto spisy s touto kauzou nijak nesouvisí. Poukázal na to, že ve zmíněných spisových materiálech není jediný důkaz, který by jeho vinu či jeho podíl na týrání dětí KXXXX MXXXX prokázal. Nesouhlasí také s hodnocením výpovědi jeho manželky soudem, jakožto výpovědi účelových. Naopak obžalovaný TXXXX argumentuje tím, že tyto výpovědi jsou pravdivé. V této souvislosti vytýká soudu, že ten naprosto opomněl, že znalecký posudek, zpracovaný na jeho osobu, výslovně

v závěru uvedl, že odvolatel nemá sklony k trestnému jednání, nebyly u něj přítomny disociální rysy, jeho impulzivita může, ale také nemusí být provázena agresivitou. Poukazuje také na to, že ze znaleckého posudku vyplývá, že u něj nebyly zjištěny agresivní tendence. V další části opravného prostředku obžalovaný konstatuje, že podle jeho názoru fakticky neexistuje jediný relevantní důkaz o jeho návštěvě na chatě ve XXXXX. Poukázal na to, že v rámci řízení před soudem nebyl předložen jediný důkaz, kterým by tvrzení obžaloby o jeho údajné návštěvě na chatě ve XXXXX bylo podpořeno. Akcentoval v této souvislosti skutečnost, že za účelem zajištění důkazů tohoto typu policie odebrala vzorky jeho DNA, otisky prstů a pachovou stopu, nicméně policie na chatě neprovedla žádné šetření s cílem zajištění těchto stop. Soud se zde, podle jeho názoru, nesprávně spokojil s vysvětlením obžaloby, že na chatě došlo v mezidobí ke stavebním úpravám a bylo by zbytečné takové důkazy k případu opatřovat. Poukazuje také na to, že soud v rámci řízení uložil obžalobě, aby záznamy o odběrech doložila a zdůvodnila, což ovšem obžaloba nesplnila a zdůvodnila tak, jak je popsáno výše. Konstatuje, že Policie ČR se o stavebních úpravách dozvěděla od svědků poté, co již o chatě ve XXXXX věděla. Z tohoto důvodu pokládá obžalovaný TXXXX postup policie za porušení práva na jeho obhajobu. Uvedl také, že zvláštním je, že v průběhu celého trestního řízení byla provedena celá řada domovních prohlídek jak u všech spoluobžalovaných, tak i u některých svědků. Poukázal na to, že z protokolu o těchto domovních prohlídkách vyplývá, že žádný z údajných mučících nástrojů nalezen nebyl. Nalezeny byly pouze u jedné z obžalovaných klece a nekompletní listinné materiály, tzv. instrukce. Podle jeho názoru je až zarážející, že policie nepovažovala za důležité provést domovní prohlídku v jeho bytě, ačkoli byl obviněn z tohoto brutálního činu. Konstatuje, že až do sdělení obvinění se skutečně o nějakou kauzu XXXXX nezajímal, když noviny nečte a s počítačem nepracuje. Internet doma nemá a se spoluobžalovanými se dlouhodobě nestýkal. V další části opravného prostředku pak polemizuje se závěrem soudu prvního stupně, pokud ten vycházel při ustálení skutkového děje i z výpovědi pracovníků XXXXX (PXXXX, ZXXXX a dalších). Vytýká v této souvislosti soudu, že se nezamyslel nad tím, zda lze tyto výpovědi považovat v tomto trestním řízení za relevantní důkaz. Poukazuje na to, že z výpovědi samotných poškozených AAAAA a BBBB je zřejmé, že tito oba přistupovali k výslechu neformálně. Byli nesoustředění, odbíhali. Podle jeho názoru ve své podstatě z jejich výpovědi nelze dovodit tolik informací a dějových souvislostí, o kterých se zmiňuje svědkyně ve svých výpovědích. Podle jeho názoru je za zařazením těchto písemných prohlášení svědkyň do spisu vidět pokus státního zastupitelství, jak podpořit, či lépe řečeno upřesnit, výpovědi nezletilých AAAAA a BBBB. V této souvislosti poukázal na, podle něj, podstatnou skutečnost, že výpovědi shora uvedených svědkyň jsou v naprostém rozporu s výpovědi svědkyně MUDr. LXXXX, která, jakožto psycholog, pečuje o nezletilé AAAAA a BBBB prakticky od počátku jejich pobytu v XXXXX. Obžalovaný akcentoval zejména tu pasáž výpovědi jmenované, v níž uvedla, že děti jí nikdy k věci ani k tomu, co před příchodem do XXXXX prožily, nic spontánně nesdělily. Vytýká v této souvislosti soudu, že tuto skutečnost ponechal bez povšimnutí. Jako další nedostatek činnosti soudu prvního stupně potom spatřuje v tom, že neprovedl žádný z jím navržených důkazů. Uvedl, že opakovaně žádá, aby řízení v této věci bylo doplněno o výslech svědka SXXXX, který vlastní chatu, která je umístěna

v těsné blízkosti chaty ve XXXXX, která byla svědkem TXXXX zapůjčena KXXXX MXXXX. Obžalovaný vyjadřuje přesvědčení, že zmíněný svědek by byl schopen vyjádřit se k událostem z léta 2006, resp. k osobám, které chatu v této době navštívili. Dále pak mělo být dokazování doplněno o výsledch MUDr. GXXXX, když v této souvislosti poukázal na to, že ve spise není ani zmínky o tom, že by jmenovaný měl být vyslechnut či alespoň vytěžen v rámci úředního záznamu o podání vysvětlení. Neprovedení tohoto důkazu pokládá za zkrácení svého práva na obhajobu. Dále uvedl, že trvá na tom, aby byl obstarán seznam návštěv jakýchkoli příslušníků policie ve vazbě u KXXXX MXXXX. V této souvislosti vyjadřuje přesvědčení, že péče policistů o tuto obžalovanou byla více než nadstandardní a měli by ji vysvětlit. Konstatuje, že s ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že u soudu prvního stupně se ani po provedení výsledku několika desítek svědků a provedení řady podpůrných důkazů nepodařilo prokázat, jak celý případ vznikl, proč a jak k událostem došlo. Má za to, že se nalézacímu soudu nepodařilo zjistit, že se skutku vůbec dopustil. Podle jeho názoru nalézací soud rozhodl o jeho vině, aniž by existoval jediný relevantní důkaz, který by ji prokázal. Proto tedy pokládá rozsudek soudu prvního stupně za rozhodnutí vydané v rozporu se zásadami trestního řízení, zejména se zásadou in dubio pro reo. Vytýká také soudu, že žádný důkaz, který svědčil v jeho prospěch, nebyl vzat v potaz a on byl odsouzen na podkladě naprosto vágních důkazů. Podle jeho přesvědčení se tomu tak stalo proto, že soud prvního stupně podlehl mediálnímu tlaku a hysterickým divadelním výstupům KXXXX MXXXX. Navrhl tedy, aby odvolací soud buď sám doplnil dokazování v naznačeném směru a následně napadený rozsudek zrušil a zprostil jej ve smyslu § 226 písm. c) tr.ř. obžaloby, popřípadě, aby věc ve smyslu § 259 odst. 1 tr.ř. vrátil nalézacímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

V rámci přednesu opravného prostředku před odvolacím soudem obhájce obžalovaného TXXXX, JUDr. Staněk, setrval na shora uvedeném opravném prostředku s tím, že argumenty uvedené zopakoval a rozvedl. Nad rámec argumentace uvedené v opravném prostředku uvedl, že ačkoli podíl jeho klienta ve vztahu k ostatním obžalovaným je zanedbatelný, přesto mu byl uložen citelný nepodmíněný trest odnětí svobody a byla mu uložena povinnost zaplatit solidárně částku ve výši 600.000,- Kč. Poukázal na to, že pokud jde o jeho údajné jednání na chatě ve XXXXX, tak i obžalovaná KXXXX MXXXX popřela, že by se tohoto jednání účastnil. Konstatoval, že podle jeho názoru výpověď obžalované KXXXX MXXXX u hlavního líčení byla vedena výraznou hysterickou snahou nějakým způsobem samu sebe postavit do lepšího světla, než je její sestra, obžalovaná KXXXX MXXXX. Opětovně zopakoval argumentaci uvedenou v opravném prostředku v tom smyslu, že obžalovaná KXXXX MXXXX měla důvod, proč vypovídat křivě vůči jeho klientovi, a to s ohledem na vztah jejího bývalého manžela a bývalé manželky obžalovaného TXXXX. Opakovaně setrval na tom, že podle jeho názoru nelze z výpovědí, zejména nezletilého BBBB, uzavřít relevantní závěr o tom, že to byl právě obžalovaný TXXXX, který se na týrání na chatě ve XXXXX podílel. Nesouhlasil také s argumentací soudu prvního stupně stran údajné věrohodnosti výpovědi svědka KXXXX, když naopak tyto výpovědi pokládá za nevěrohodné. Podle jeho názoru také výpovědi svědkyň PXXXX, ZXXXX či dalších zaměstnankyň v XXXXX nemají žádnou

právní relevanci. Nejenže jsou naprosto kusé a nesouvislé, ale z procesního hlediska tato jejich tvrzení nejsou použitelná. Vytýká tedy soudu, že tato tvrzení jako důkazy vůbec akceptoval. V rámci svého závěrečného návrhu pak ve shodě se závěrečným návrhem uvedeným v písemném vyhotovení opravného prostředku JUDr. Staněk navrhl, aby napadený rozsudek byl ve výroku, dotýkajícím se obžalovaného JXXXX TXXXX, zrušen a aby jmenovaný byl buď podle § 226 písm. c) tr.ř zproštěn obžaloby, eventuálně, aby věc byla podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrácena soudu prvního stupně, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Totožný závěr či návrh pak učinila i druhá obhájkyně obžalovaného TXXXX, JUDr. Habdáková.

Pokud jde o opravný prostředek obžalovaného JXXXX ŠXXXX, pak tento byl zpracován jeho obhájcem JUDr. Jarošem. Z úvodu tohoto opravného prostředku se podává, že je směřován do výroku rozsudku o vině, o trestu, i do výroku o náhradě škody. Podle názoru odvolatele napadený rozsudek trpí podstatnými vadami, zejména pro nejasnost a neúplnost skutkových zjištění, týkajících se přezkoumávané části rozsudku. Podle názoru odvolatele důkazy, které soud prvního stupně provedl, a které mají prokazovat jeho vinu ze skutku pod bodem I./B, jsou toliko důkazy nepřímé a netvoří takový ucelený řetězec, aby mohl být učiněn pouze jediný závěr o tom, že spáchal skutek v příslušném bodu rozsudku uvedený. Odvolatel poukazuje na to, že soud prvního stupně vyšel z výpovědi obžalované KXXXX MXXXX, která podle svého tvrzení byla u toho, jak odvolatel a ostatní obžalovaní dostávali pokyny, týkající se jejich jednání vůči nezletilým. Dalšímu jednání obžalovaných však už, dle svého vyjádření, KXXXX MXXXX přítomna nebyla. Podle odvolatele tedy z její výpovědi nelze vycházet při konkretizaci skutkového děje. Pokud soud dále odkazuje na lékařské zprávy, týkající se zranění poškozených, pak k tomu odvolatel uvádí, že z těchto lékařských zpráv, potažmo ani ze znaleckých posudků nelze dovodit, že zranění, které mělo být údajně jeho jednáním způsobeno nezletilým, vzniklo v inkriminovanou dobu, způsobem a osobami v rozsudku uvedenými. Podle názoru odvolatele ani z výpovědi svědka JUDr. KXXXX nevyplývají žádné konkrétní ani upřesňující údaje, které se týkají předmětného skutkového stavu. Tento svědek nebyl přítomen jednání, ze kterého je odvolatel obžalován. Navíc výpověď svědka KXXXX je v příkrém rozporu s výpovědí svědka PXXXX. Pokud jde o jednání, popsané pod bodem I./C výroku rozsudku, pak podle odvolatele ani v tomto bodě nelze na základě provedených důkazů ustálit skutkový děj tak, jak to učinil nalézací soud. Obžalovaný konstatuje, že jeho jednání, které je prokazováno výpovědí nezletilého BBBB, a k němuž se sám doznal, není natolik společensky nebezpečné, aby mohlo být, s ohledem na ustanovení § 88 odst. 1 tr.zák., posuzováno jako trestný čin podle § 232 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr.zák. Podle názoru odvolatele ze skutečnosti, že BBBB dal jídlo, nelze v žádném případě dovodit, že by se podílel na jakémkoli jeho týrání, a že byl srozuměn se skutečností, že by se mu mohla díť nějaká újma. Podle jeho názoru i z výpovědi jmenovaného nezletilého vyplývá, že jejich vzájemný kontakt byl pouze minimální, po velmi krátkou dobu a došlo k němu pouze několikrát, a to z důvodu poskytnutí jídla na základě prosby KXXXX MXXXX, která ji navíc zdůvodnila tím, že nestihne včas přijít sama. Podle názoru obžalovaného ŠXXXX pak v žádném případě nelze souhlasit s tvrzením soudu, že na základě této skutečnosti mu muselo být zřejmé, že nezletilí jsou v XXXXX držení dlouhodobě, přes noc a jsou

zbavení svobody. Podle názoru obžalovaného soud ignoroval skutečnosti plynoucí z provedených důkazů v tom směru, že do XXXXX docházel pouze za účelem vedení kroužku hry na kytaru, a to pouze v rozsahu jedné hodiny týdně. Konstatuje, že nezletilého BBBBB vídával jen občas, a to za situace, kdy se jmenovaný pohyboval volně mezi ostatními dětmi. Dospívá také k závěru, že společenská nebezpečnost takového jednání není žádná. Takové jednání podle něj také nelze charakterizovat jako jakýsi razantní postup, který by směřoval ke vzniku jakékoli újmy u nezletilého BBBBB. Dále uvedl, že podle názoru trest, který mu byl uložen soudem prvního stupně, je nepřiměřený a při jeho ukládání soud porušil zásadu ukládání trestu, vyplývající z ustanovení § 31 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr.zák. Podle jeho názoru je uložený trest zřejmě zcela neadekvátní, a to i vzhledem k trestu, který byl mimo jiné uložen obžalované KXXXX MXXXX.

Navrhl tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. e) tr.ř. zrušil a sám nově rozhodl o vině, popřípadě o trestu.

Obhájce obžalovaného ŠXXXX, JUDr. Jaroš, v rámci veřejného zasedání setrval na shora naznačeném opravném prostředku a nad jeho rámec uvedl pouze tolik, že podle jeho mínění se nalézací soud nevypořádal se všemi důkazy a nepostaral se o zajištění dalších důkazů, aby byl jednoznačně, nade vší pochybnost prokázán zejména skutek popsany pod bodem I./B. Pokud pak jde o další jednání, popsany pod bodem I./C, k tomu obhájce uvedl, že obžalovaný ŠXXXX působil v XXXXX jako vychovatel, který měl jednu hodinu denně hry na kytaru. Pokud sám obžalovaný přiznal, že několikrát podal jídlo nezletilému BBBBB, pak podle názoru obhájce nalézací soud nemohl dojít k závěru, že se podílel na trestném činu zbavení osobní svobody. V rámci závěrečného návrhu ve shodě s písemně podaným opravným prostředkem navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a aby bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 226 písm. c) tr.ř.

Konečně pokud jde o odvolání matky obžalovaného JXXXX ŠXXXX, MUDr. RXXXX ŠXXXX, pak z něj plyne, že je podáváno proti všem výrokům napadeného rozsudku, které se dotýkají obžalovaného JXXXX ŠXXXX. Odvolatelka konstatuje, že pokud soud vycházel zejména z výpovědi obžalované KXXXX MXXXX, pak ta sama uvedla, že nebyla přítomna týrání, kterého se měl syn odvolatelky dopustit. Podle názoru odvolatelky ani z lékařských zpráv či znaleckých posudků nelze dovodit, že zranění nezletilých bylo způsobeno právě obžalovaným ŠXXXX. Pokud jde o jednání, popsany pod bodem I./C (XXXXX), pak k němu odvolatelka uvedla, že ze svědecké výpovědi nezletilého BBBBB nevyplývá, že by se její syn dopustil všech skutečností, které popisuje nalézací soud. Podle odvolatelky je rovněž trest uložený jejímu synovi nepřiměřený a neadekvátní. Navrhla tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl o vině, případně o trestu pro jejího syna.

Státní zástupkyně vrchního státního zastupitelství v rámci svého vyjádření ke všem shora naznačeným opravným prostředkům u veřejného zasedání uvedla, že důkazní situace je v předmětné trestní věci značně složitá, a to nejen s ohledem na charakter věci, která je zcela netypická ve srovnání s jinými kauzami. Uvedla,

že se doposud nepodařilo zjistit motiv protiprávního jednání jednotlivých obžalovaných, který lze pouze tušit. Poukázala na to, že svoji roli zde bezesporu sehrává postoj převážné většiny obžalovaných k celé věci. Podle jejího názoru je třeba především konstatovat, že dokazování lze mít za úplné, a pokud jde o vlastní hodnocení důkazů, pak uvedla, že se neztotožňuje s obžalovanými v tom směru, že by nebyly důkazy hodnoceny v souladu se zákonem, konkrétně s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. Poukázala na to, že nalézací soud žádný důkaz nepominul a hodnotil jej. Podle jejího názoru v žádném případě nebyl některý důkaz hodnocen tendenčně. Poukázala také na to, že prakticky všechny námitky, které se objevily v opravných prostředcích, odezněly již v řízení před nalézacím soudem a tento se s nimi vypořádal. Podle jejího názoru lze akceptovat hodnocení důkazů tak, jak je uvedeno v rozsudku nalézacího soudu. Konkrétně uvedla, že především zcela odmítá námitku údajné nestandardní součinnosti mezi vedoucí zařízení XXXXX v XXXXX svědkyní PXXXX a policií. Tyto výtky jsou podle jejího názoru zcela nepřipadné. Podle jejího názoru v žádném případě nelze nejen jmenované svědkyni, ale ani dalším zaměstnancům XXXXX v XXXXX vytýkat, že by poznatky, které zjistily od nezletilých AAAAA a BBBB, získávali cíleně. Všichni jednoznačně vypovídají o tom, že s těmito svými zážitky se jim chlapani svěřovali spontánně, zejména v rámci hry. Stejně tak uvedla, že podle jejího názoru nelze vytýkat zaměstnancům XXXXX XXXXX, že tyto poznatky předávali policii, neboť je v zájmu společnosti, aby byla řádně objasněna celá trestná činnost. Rovněž tak vyslovila nesouhlas s námitkou údajné podjatosti znalkyně PhDr. Skulové. Tato námitka se zakládala na tom, že znalkyně poskytla XXXXX XXXXX sponzorský dar. Podle názoru státní zástupkyně tato skutečnost v žádném případě nemůže dovodit případnou podjatost zmíněné znalkyně a následnou diskvalifikaci znaleckých posudků, které zpracovala. V této souvislosti poukázala zejména na to, že znalecký posudek byl zpracován několik měsíců předtím, než byl sponzorský dar poskytnut. Navíc sponzorský dar nesměřoval jen vůči nezletilým BBBB a AAAAA, ale byl poskytnut zařízení jako takovému. K další námitce, že nebylo vyhověno návrhu na výslech svědka MUDr. GXXXX, pak uvedla, že tato osoba vytěžena byla a byl o tom sepsán úřední záznam, který je obsahem připojeného spisu. MUDr. GXXXX se v rámci onoho úředního záznamu o podání vysvětlení vyjádřil tak, že s celou událostí nemá nic společného, a tudíž podle státní zástupkyně nebyl důvod jej jako svědka vyslýchat. Poukázala na to, že bylo jednoznačně prokázáno, že nezletilý BBBB a AAAAA byli objektem fyzického a psychického násilí. Dokazováním byl objektivizován i následek, který u nich na zdravotním stavu v důsledku tohoto týrání nastal. Ztotožnila se i se závěry, týkajícími se vyhodnocení zavinění jednotlivých obžalovaných tak, jak to učinil nalézací soud. Uvedla, že se neztotožňuje s argumentací uvedenou v opravném prostředku KXXXX MXXXX, která vytýkala soudu prvního stupně, že jí byl uložen nepřiměřeně přísný trest. Poukázala především na to, že obžalovaná je svéprávná, inteligentní a disponuje také vzděláním v oblasti sociální pedagogiky. Podle státní zástupkyně jmenovaná měla dostatek zkušeností a vědomostí o tom, co je ještě výchovné působení na děti a co už se hranicím vymyká a co už přechází hranici týrání. O to horší podle státní zástupkyně je, že se jmenovaná takto chovala vůči svým vlastním dětem, které nebyly schopny se těmito metodám bránit a vzepřít. Podle státní zástupkyně obžalovanou KXXXX MXXXX neomlouvá ani to, že

se domnívala, že takovýmto způsobem pomáhá postiženému dítěti, oné tzv. CCCCC, ve skutečnosti BXXXX ŠXXXX. Podle názoru státní zástupkyně toto nelze akceptovat zejména proto, že KXXXX MXXXX měla vlastně pomáhat na úkor svých vlastních dětí. Trest, který jí byl uložen, byl ukládán za vysoce společensky nebezpečné jednání, navíc za dva trestné činy, jejichž závažnost je skutečně velmi značná. Státní zástupkyně se neztotožnila s návrhem na aplikaci § 40 tr.zák., eventuálně § 39a odst. 3 tr.zák. Podle jejího názoru především, pokud jde o případnou aplikaci § 40 tr.zák., pak zde nebyly dány takové okolnosti případu ani takové poměry pachatele, aby aplikaci tohoto ustanovení umožňovaly. Pokud jde o případné zařazení do mírnějšího typu věznice, pak podle názoru státní zástupkyně je na samotné obžalované, aby v rámci výkonu trestu prokázala, že se svojí převýchovou to myslí vážně a není poté problém do budoucna, aby k přeřazení do mírnějšího typu věznice přistoupily orgány vězeňské služby. Odvolání KXXXX MXXXX tedy pokládá státní zástupkyně za nedůvodné. Pokud jde o odvolání obžalované KXXXX MXXXX, potom k němu státní zástupkyně uvedla, že role jmenované v celé trestné činnosti byla důkazně prokázána. Obžalovaná je podle ní značně morálně narušená a vykazuje zvrácené chování. K její tíži je nutno zhodnotit, že fakticky vmanipulovala do celé trestné činnosti svoji sestru. I její odvolání pokládá státní zástupkyně za nedůvodné. Pokud jde o obžalované BXXXX, TXXXX a ŠXXXX, potom k nim uvedla státní zástupkyně, že ve vztahu k obžalovanému TXXXX bylo jednoznačně prokázáno, že to byl právě on, kdo pro celé jednání opatroval psí klece, které byly následně využity k páčání trestné činnosti. Podle státní zástupkyně existují přímé důkazy svědčící o vině jmenovaného TXXXX, a to konkrétně výpověď obžalované KXXXX MXXXX, poté výpovědi nezletilých. Nepřímými důkazy jsou potom výpovědi svědků ohledně opatrování klecí, výpověď svědka KXXXX, lékařské zprávy a posudky. Podle názoru státní zástupkyně je nepodstatné, kdo z tří obžalovaných (BXXXX, TXXXX, ŠXXXX) poškozené páčil, řezal či škrábal. Každý z nich participoval na trestné činnosti určitým způsobem. Podle jejího názoru by tedy za toto jednání obžalovaní měli nést společnou odpovědnost a rozhodnutí soudu v tom směru je podle státní zástupkyně správné. Ve vztahu k obžalované BXXXX navíc státní zástupkyně poukázala na to, že je prokazováno i její jednání popsané pod bodem I./C. I zde podle názoru státní zástupkyně jsou výpovědi svědků věrohodné a není důvodným požadavek obžalovaných, aby svědecké výpovědi byly hodnoceny jinak, než jak k tomu došlo ze strany nalézacího soudu. Podle jejího názoru nelze ani jednání obžalované BXXXX kvalifikovat mírněji, než jak učinil nalézací soud, tedy jako pouhé omezování osobní svobody. Skutek spáchaný obžalovanou BXXXX, byl spáchán ve spolupachatelství, měla by se tedy podle státní zástupkyně spolupodílet i na následcích nejen ve smyslu trestu, ale i ve vztahu k uplatněné náhradě škody. Rovněž tak u obžalovaného ŠXXXX byly podle názoru státní zástupkyně hodnoceny důkazy nalézacím soudem správně a uložený trest je pokládán ze strany státní zástupkyně za trest zcela přiměřený. Státní zástupkyně tedy uvedla, že odvolání obžalovaných BXXXX, TXXXX a ŠXXXX pokládá za nedůvodné. Totožné stanovisko pak zaujala též k odvolání matky obžalovaného ŠXXXX, MUDr. RXXXX ŠXXXX. V rámci závěrečného návrhu pak navrhla, aby odvolání všech obžalovaných, stejně jako odvolání MUDr. RXXXX ŠXXXX, byla jako nedůvodná podle § 256 tr.ř. zamítnuta.

Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, především konstatuje, že všechny shora naznačené opravné prostředky byly podány osobami k jejich podání oprávněnými (§ 246 odst. 1 písm. b/ tr.ř., § 247 odst. 2 tr.ř.). Při podání všech opravných prostředků byla respektována lhůta naznačená v ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř. Rovněž tak lze po přezkoumání obsahu všech opravných prostředků konstatovat, že tyto splňují náležitosti obsahu odvolání ve smyslu ustanovení § 249 odst. 1 tr.ř. ve znění zákona č. 265/2001 Sb. Z obsahu všech podaných opravných prostředků je zřejmé, do jakých výroků napadeného rozsudku jsou zaměřeny. V této souvislosti je třeba konstatovat, že vyjma opravného prostředku obžalované KXXXX MXXXX byly všechny zbývající opravné prostředky zaměřeny prioritně do výroku o vině.

Odvolací soud tedy z podnětu zmíněných opravných prostředků přezkoumal podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 odst. 1, odst. 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, přihlížel toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Nicméně s ohledem na to, co již bylo výše konstatováno stran obsahu podaných opravných prostředků, které jsou (vyjma již zmiňovaného opravného prostředku obžalované KXXXX MXXXX) prioritně zaměřeny do výroku o vině, byla přezkumná činnost odvolacího soudu ve smyslu § 254 odst. 3 tr.ř. omezena toliko tím, že jako na pravomocný bylo nutno hledět na výroky rozsudku pod bodem I./A a pod bodem II. Jednáním popsáním pod bodem I./A byla uznána vinnou toliko obžalovaná KXXXX MXXXX, která, jak plyne z jejího výše citovaného opravného prostředku, tímto napadla toliko výrok o trestu, ale nikoli výrok o vině, a jednáním popsáním pod bodem II. byla uznána vinnou toliko obžalovaná KXXXX MXXXX, přičemž, jak vyplývá z jejího opravného prostředku, tato výslovně uvedla, že zmíněný výrok napadeného rozsudku opravným prostředkem nenapadá. Pokud pak jde o ostatní obžalované, pak s ohledem na obsah jimi podaných opravných prostředků soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 3 tr.ř. přezkoumal nejen výrok o vině, ale, s ohledem na dikci výše naznačeného zákonného ustanovení, též v návaznosti na vytýkané vady přezkoumal i další výroky, zejména výrok o trestu odnětí svobody, popřípadě výrok o uložených vedlejších trestech či výrok učiněný v rámci adhezního řízení.

Po přezkoumání napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, především musí odvolací soud konstatovat, že řízení, ani rozsudek samotný netrpí žádnými závažnými procesními vadami, tedy takovými, které by odůvodňovaly postup ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. Na tomto stanovisku stojí odvolací soud i přes to, že obžalovaní KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX a JXXXX TXXXX vznesli prostřednictvím svých obhájců jak v písemně podaných opravných prostředcích, tak i v rámci přednesu těchto opravných prostředků u veřejného zasedání (zejména obžalovaný TXXXX) námitky procesního charakteru. S těmito námitkami tak, jak bude ještě níže rozebráno, se však odvolací soud neztotožnil.

Především je třeba uvést, že obžalované HXXXX BXXXX a KXXXX MXXXX prostřednictvím svých obhájců namítaly podjatost znalkyně PhDr. Skulové,

s ohledem na to, že jmenovaná poskytla sponzorský dar XXXXX v XXXXX. V této souvislosti je třeba uvést, že onen fakt, že PhDr. Skulová poskytla skutečně sponzorský příspěvek ve výši 5.000,- Kč je neodiskutovatelný, jak koneckonců o tom svědčí obsah spisového materiálu (listinné materiály založené na č.l. 4293, 4352, 4355 či 4356). Nicméně samotný fakt, že znalkyně PhDr. Skulová poskytla XXXXX v XXXXX onu finanční částku, jakožto sponzorský dar před vánočními svátky roku 2007, podle přesvědčení odvolacího soudu v žádném případě neznamena, že znalkyně by nesměla podat posudek, protože by měly být dány pochybnosti o její nepodjatosti pro její poměr k věci (§ 11 odst. 1 zák.č. 36/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících). Předně je třeba uvést to, co koneckonců připustil i obhájce obžalované BXXXX Mgr. Hlaváč, a jak to koneckonců vyplývá i ze spisu, že na onu námitku o údajné podjatosti znalkyně PhDr. Skulové reagoval v souladu s ustanovením § 105 odst. 3 věta třetí tr.ř. již nalézací soud, když sdělil jak Mgr. Hlaváčovi, tak obhájci obžalované KXXXX MXXXX, JUDr. Holubovi, že neshledává důvody, pro které by znalkyně PhDr. Skulová nesměla v této věci podat znalecký posudek a zároveň, že neshledal důvody pro případné přibrání jiného znalce k vypracování nového znaleckého posudku. Formálně procesně bezvadným způsobem se tedy nalézací soud s oněmi námitkami vypořádal. Pouze snad mohl nalézací soud zaujmout stanovisko k této problematice i v odůvodnění napadeného rozsudku (viz díkce ust. § 105 odst. 3 věta poslední tr. řádu), nicméně absence těchto úvah v odůvodnění rozsudku ničeho nemění na procesní bezvadnosti postupu nalézacího soudu ve vztahu k této námitce. Pokud jde o věcnou stránku zmíněných námitek, je třeba zejména uvést, že PhDr. Skulová nezpracovávala znalecký posudek na zařízení XXXXX v XXXXX, ale její posudek byl zaměřen ke zkoumání osobnostní struktury nezletilých AAAAA a BBBB, popřípadě ke zjištění následků, jaké mělo týrání v duševní sféře obou nezletilých. V této souvislosti je třeba říci, že v době vypracování znaleckého posudku byli oba nezletilí v podstatě pouhou shodou okolností umístěni v XXXXX v XXXXX. Pokud obhajoba dovozovala jakési bližší propojení mezi znalkyní a XXXXX XXXXX díky výše naznačenému sponzorskému daru, pak je třeba říci, že jako poškozený v této věci nevystupuje XXXXX XXXXX, ale oba dva nezletilí, kteří navíc jsou zastoupeni opatrovníci, která není zaměstnankyní XXXXX, ale je zaměstnankyní správního orgánu, konkrétně Úřadu městské části XXXXX. Podle přesvědčení odvolacího soudu nezanedbatelným faktorem, který relativizuje námitky vůči znalkyni PhDr. Skulové a potažmo vůči jí zpracovaným znaleckým posudkům, je zcela jistě i fakt, že závěry jejich znaleckých posudků, ať již se dotýkají nezletilého AAAAA či nezletilého BBBB, jsou v naprostém souladu se závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie MUDr. Hartoše, vůči jehož osobě nejsou ze strany obžalovaných žádné námitky. Tedy onu námitku stran údajné podjatosti znalkyně PhDr. Skulové odvolací soud odmítá.

Obhájce obžalované BXXXX, Mgr. Hlaváč, dále namítal, že postupem soudu prvního stupně, kterým byl do rozsudku oproti obžalobě inkorporován druhý odstavec v návěti rozsudku pod bodem I/ (popisující roli BXXXX ŠXXXX v rodině KXXXX MXXXX a vědomost BXXXX ŠXXXX a KXXXX MXXXX o tom, že KXXXX MXXXX bude následně vůči svým synům postupovat způsobem popsáním v dalších bodech

rozsudku) došlo k porušení zásady obžalovací ve smyslu nepřipustného rozšíření skutku. Odvolací soud však tento názor nesdílí. Především je třeba poukázat na skutečnost, že zmíněný odstavec sám o sobě nezakládá trestní odpovědnost žádné tam zmíněné osoby pro žádný trestný čin, a tudíž, podle přesvědčení odvolacího soudu, nejde o Mgr. Hlaváčem namítaný fakticky popis dalšího, v obžalobě neuvedeného, trestného činu. Zejména pak, podle přesvědčení odvolacího soudu, nedošlo vtělením onoho odstavce do výroku rozsudku, k žádné změně co do podstaty skutku, ať již jde o jeho časové či místní vymezení, popřípadě co do totožnosti jednání či následku ve srovnání s tím, jak byl tento skutek popsán v obžalobě.

Obžalovaný TXXXX ústy svého obhájce v rámci veřejného zasedání uvedl, že podle jeho názoru nejsou důkazy ve formě výpovědí svědkyň (zaměstnankyň XXXXX XXXXX, PXXXX, ZXXXX a dalších) důkazy, které by byly z procesního hlediska použitelné. Předně je třeba říci, že obhájce obžalovaného tento svůj názor nijak blíže nerozvedl a neodůvodnil. Odvolací soud se s touto námitkou neztotožňuje. Poukazuje na to, že z řad zaměstnankyň XXXXX byly v procesním postavení svědků vyslechnuty ke skutečnostem, s nimiž se jim svěřili nezletilí AAAAA a BBBBB, jednak vedoucí tohoto zařízení, svědkyně Mgr. PXXXX (viz č.l. 2236, 4559) a dále potom „tety“, tedy pracovnice XXXXX, které pečují o děti tam umístěné, svědkyně PXXXX (viz č.l. 2232, 4965) a MXXXX (viz č.l. 2146, 4956). Všechny tyto svědkyně byly v přípravném řízení a pochopitelně též u hlavního líčení vyslechnuty osobně, po řádném procesním poučení, a za přítomnosti obhájce obžalovaných. Není tedy nejmenší důvod se domnívat, že by postupem soudu prvního stupně, který tyto výpovědi akceptoval jako relevantní důkazy, bylo porušeno jakékoli ustanovení trestního řádu. Obžalovaný TXXXX pak dále prostřednictvím svého obhájce namítal, že došlo k porušení jeho práva na obhajobu tím, že orgány činné v přípravném řízení neprovedly srovnání jeho DNA se stopami zajištěnými v objektu chaty ve XXXXX, kde docházelo k jednání popsanému pod bodem I./B výroku napadeného rozsudku. Zde je však s odkazem na obsah spisového materiálu nutno uvést, že fakticky ony vzorky DNA odebrané obžalovanému TXXXX nebylo s čím srovnávat, neboť žádné relevantní stopy tohoto charakteru nebyly při ohledání chaty zajištěny. Tvzení obžalovaného, že k tomu došlo díky pochybení či snad dokonce díky účelovému postupu policie, je čirou spekulací, nemající žádné opory ve spisovém materiálu. Navíc v této souvislosti je nutno poukázat na výpověď svědka IXXXX TXXXX, která je podporována i výpovědí svědka OXXXX TXXXX, přičemž z obou těchto výpovědí vyplývá, že v mezidobí mezi spácháním trestné činnosti na oné chatě a provedením jejího ohledání, došlo na této chatě k poměrně masivním vnitřním úpravám. O charakteru těchto úprav vypovídá zejména svědek IXXXX TXXXX (viz č.l. 2331, 2338). S ohledem na charakter těchto úprav tak, jak je popisuje zmíněný svědek, pak podle názoru odvolacího soudu, s pravděpodobností hraničící s jistotou, došlo ke zničení jakýchkoli upotřebitelných stop, pokud vůbec na tomto místě nějaké byly. V této souvislosti pak obžalovaný v rámci písemně podaného opravného prostředku namítal, že policie se o stavebních úpravách dozvěděla od svědků poté, co již o chatě ve XXXXX, na které údajně k týrání dětí obžalovaným došlo, věděla. Obžalovaný argumentoval, že z tohoto důvodu pokládá postup policie

za porušení jeho práva na obhajobu. V této souvislosti nelze než opakovaně odkázat na výše uvedené výpovědi svědků IXXXX a OXXXX TXXXX stran toho, že k oněm stavebním úpravám došlo a ve spise nelze v této souvislosti dohledat žádnou relevantní informaci, tím méně důkaz o tom, že policie nepřistoupila k ohledání chaty účelově, ještě předtím, než k těmto úpravám došlo, či že by o existenci oné chaty ještě před provedením těchto úprav věděla. I tato námitka je podle názoru soudu odvolacího soudu spekulativní.

Konečně poslední námitkou, kterou lze vyhodnotit jako námitku procesního charakteru, je námitka, která se objevila v opravném prostředku obžalované KXXXX MXXXX, a to v té pasáži, kde zpracovatel opravného prostředku JUDr. Holub polemizuje se závěrem soudu prvního stupně, pokud akceptoval jako důkaz zápisy, které pořídila stran toho, co jí, popřípadě jiným zaměstnankyním XXXXX, sdělili nezletilí AAAAA a BBBBB, vedoucí tohoto zařízení Mgr. DXXXX PXXXX. Obhájce v příslušné pasáži odůvodnění opravného prostředku uvedl, že v průběhu přípravného řízení vytvořila policie prostřednictvím Mgr. PXXXX nestandardní, neobjektivní právní prostředí, tedy zjišťovala informace zcela neobvyklou cestou, přičemž obhajoba tuto možnost neměla. Podle obhájce tímto postupem nebyla dodržena zásada rovnosti stran. Ani s touto námitkou odvolací soud nesouhlasí. Je pravdou, že spisový materiál obsahuje několik přípisů, které byly zpracovány především vedoucí XXXXX XXXXX Mgr. PXXXX (viz č.l. 1324 – 1327, 1993 – 1996, 3308 – 3310, 3313 – 3324, 3325, 3327 – 3329, 3332 – 3334). Nicméně stejně tak je třeba uvést, že tato písemná prohlášení byla standardním způsobem v průběhu přípravného řízení zařazena do spisu, takže především se nejen obhájce obžalované KXXXX MXXXX, ale i všichni další obhájci, a potažmo i obžalovaní, měli možnost se s obsahem těchto písemných vyjádření seznámit v rámci seznámení se spisovým materiálem. Zejména však, jak vyplývá z příslušných protokolů o hlavních líčeních, soud prvního stupně provedl naprosto standardním způsobem důkaz přečtením těchto písemných prohlášení za podmínek § 213 odst. 1 tr.ř., a to za situace, kdy čtení těchto listinných důkazů byli přítomni obžalovaní (pokud pochopitelně nepožádali o konání hlavního líčení v nepřítomnosti) a zejména čtení těchto důkazů byli přítomni všichni obhájci. Je tedy zcela evidentní, že k žádnému porušení zásady rovnosti stran nedošlo, neboť důkaz přečtením oněch písemných prohlášení byl proveden až v řízení před soudem, a to za přítomnosti jak strany obžaloby, tak strany obhajoby a obě procesní strany měly možnost se k těmto listinným důkazům vyjádřit. Tedy v postupu nalézacího soudu, který provedl zmíněnými písemnými záznamy zpracovanými vedoucí XXXXX Mgr. PXXXX důkaz v rámci hlavního líčení, neshledává odvolací soud porušení žádného ustanovení trestního řádu. Lze tedy konstatovat, že v řízení proti obžalovaným KXXXX MXXXX a spol. byla dodržena všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit právo obžalovaných na obhajobu, ustanovení týkající se zahájení trestního stíhání a seznámení se spisem. Obžaloba byla podána pro skutky, které jsou předmětem jednotlivých usnesení o zahájení trestního stíhání a byla tedy zachována i totožnost skutku. Důkazy, které byly v tomto řízení provedeny, byly realizovány až po zahájení trestního stíhání a jedná se tedy z tohoto úhlu pohledu o důkazy procesně relevantní. Samozřejmě nelze pominout, že každý z obžalovaných měl od samého počátku

trestního řízení obhájce, a tudíž nedošlo ke zkrácení jejich práv na obhajobu a ani v tomto smyslu nelze činnosti soudu prvního stupně ničeho vytknout.

Stejně tak má odvolací soud po přezkoumání napadeného rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo za to, že soudu prvního stupně nelze vytknout porušení podmínek ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř. Je sice skutečností, že zejména obžalovaní KXXXX MXXXX, JXXXX TXXXX a HXXXX BXXXX navrhovali prostřednictvím svých obhájců, aby bylo dokazování doplněno, nicméně v převážné míře jde o ty návrhy na doplnění dokazování, které byly vzneseny již v řízení před nalézacím soudem, a jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku (viz str. 96 – 98), soud prvního stupně se s těmito návrhy vypořádal a uvedl, z jakých důvodů pokládá doplnění dokazování v navrhovaném směru za nepotřebné. V této souvislosti je třeba říci, že v žádném případě nelze mít postup soudu prvního stupně, pokud ten nevyhověl návrhům na doplnění dokazování ze strany některých obžalovaných, za porušení práva těchto obžalovaných na obhajobu. Aktuální judikatura Ústavního soudu (srovnej kupříkladu usnesení Ústavního soudu I. ÚS 234/04) stojí na stanovisku, že obecné soudy nemají povinnost provést veškeré procesními stranami navržené důkazy, jestliže zamítnutí návrhu na doplnění dokazování odůvodní a z provedených důkazů je možné učinit věrohodný závěr o vině obžalovaného a navrhovaný důkaz by byl nadbytečný. Podle přesvědčení odvolacího soudu, které v daném případě koreluje se závěrem soudu prvního stupně, jsou skutečně veškeré návrhy na doplnění dokazování, ať již ze strany obžalované KXXXX MXXXX či ze strany obžalovaných HXXXX BXXXX či JXXXX TXXXX, nadbytečné. Jen stručně nad rámec argumentace uvedené ve výše naznačených pasážích odůvodnění napadeného rozsudku, konstatuje odvolací soud, že byl-li navrhován obhájci obžalovaného TXXXX důkaz ve formě opatření zprávy o návštěvách příslušníků policie u KXXXX MXXXX v době jejího vazebního stíhání, pak zjevně je tento návrh, jak koneckonců plyne i z vlastního opravného prostředku, motivován tím, že obžalovaný se prostřednictvím svých obhájců snaží naznačit, že policie věnovala obžalované KXXXX MXXXX jakousi nadstandardní péči s cílem získat její výpovědi, které budou usvědčovat ostatní spoluobžalované. V této souvislosti se odvolací soud plně ztotožnil se závěrem nalézacího soudu, který je opřen o obsah spisového materiálu v tom směru, že obžalovaná KXXXX MXXXX ani v jednom případě nepožádala o propuštění z vazby, a rovněž tak ani v jednom případě nepodala stížnost proti některému z rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o jejím dalším ponechání ve vazbě. Zejména však, jak bude ještě níže obsáhle rozebráno, odvolací soud má výpovědi obžalované KXXXX MXXXX za věrohodné. Proto tedy pokládá zmíněný důkazní návrh obžalovaného TXXXX za nevěrohodný. Nadbytečným je též návrh obžalovaného TXXXX na výslech pana SXXXX, majitele chaty sousedící s chatou ve XXXXX, v níž se odehrávalo týrání nezletilých (viz bod I/B). Z výpovědi svědka IXXXX TXXXX, která byla realizována u hlavního líčení (viz č.l. 4545), plyne, že chata patřící panu SXXXX je od chaty, kde se týrání odehrávalo, vzdálena cca 60 až 70 m. Další sousedící chata je pak dle zmíněného svědka TXXXX vzdálena zhruba 150 m. Podle názoru odvolacího soudu je tedy s pravděpodobností hraničící s jistotou evidentní, že ani zmíněný SXXXX ani majitel druhé chaty nemohli nic slyšet i s přihlédnutím k tomu, že týrání nezletilých probíhalo

uvnitř chaty. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že koneckonců i z úst jednotlivých obhájců obžalovaných zaznělo, že celý případ byl extrémně medializován. Za této situace je dle přesvědčení odvolacího soudu krajně nepravděpodobné, že pokud by případně ať již zmíněný SXXXX či kterýkoli jiný majitel sousedící nemovitosti, cokoli podezřelého zaslechl v inkriminované době, by tyto své poznatky nesdělil policii. Rovněž pokud jde o navrhovaný výslech lékaře MUDr. GXXXX, pak již soud prvního stupně správně uvedl, že v připojeném spisovém materiálu je založen úřední záznam, z něhož plyne, že jmenovaný byl vytěžen a uvedl, že s celou věcí nemá nic společného. Nelze přehlédnout v této souvislosti ani fakt, že z výpovědi obžalované KXXXX MXXXX vyplynulo, že jí stejně nakonec její sestra KXXXX sdělila, že jméno tohoto lékaře je v souvislosti s oním neustanoveným doktorem vymyšlené. Tedy návrhy na doplnění dokazování ze strany obžalovaného TXXXX pokládá odvolací soud za nadbytečné. Pokud pak jde o návrhy, které byly uplatněny ze strany obžalované HXXXX BXXXX prostřednictvím jejího obhájce Mgr. Hlaváče, pak k těm je třeba říci, že byly skutečně uplatněny až před samotným odvolacím soudem. Nicméně s ohledem na charakter důkazů, jejichž provedení obhájce obžalované BXXXX navrhoval (opětovné čtení výpovědí obou nezletilých poškozených, opětovné čtení výpovědí obžalované KXXXX MXXXX včetně jejich písemných vyjádření, tak jak jsou tato založena ve spise a konečně opětovné čtení výpovědí svědků MXXXX, FXXXX, NXXXX, KXXXX a MXXXX), je evidentní, že se ani v jednom případě nejedná o důkaz, který by nebyl nalézacím soudem proveden. Koneckonců i obhájce obžalované BXXXX, Mgr. Hlaváč, v rámci svého vystoupení před odvolacím soudem, pokud podával ony návrhy na doplnění dokazování uvedl, že shora naznačené důkazy nebyly nalézacím soudem správně vyhodnoceny, nikoli, že by nalézacím soudem nebyly provedeny. Podle přesvědčení odvolacího soudu je tedy evidentní, že pokud jde o důkazní návrhy obžalované BXXXX, přednesené prostřednictvím jejího obhájce, pak se nejedná o návrhy, které by směřovaly k tomu, aby byl proveden důkaz dosud nerealizovaný, ale tyto směřují toliko k tomu, aby odvolací soud tyto důkazy provedl znovu, a aby je následně případně jinak hodnotil. Pokud jde tedy o tyto důkazní návrhy, odvolací soud uzavírá, že jejich provedení nepokládá za potřebné, když, jak bude níže rozebráno, podle názoru odvolacího soudu Krajský soud v Brně nepochybil, pokud jde o hodnocení těchto důkazů a jak bylo též již výše konstatováno, všechny důkazy, jejichž provedení bylo navrhováno Mgr. Hlaváčem, již v řízení před nalézacím soudem provedeny byly. Konečně obžalovaná KXXXX MXXXX navrhovala, aby byla opakovaně znalecky zkoumána znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, psychiatrie a sexuologie. Podle názoru odvolacího soudu Krajský soud v Brně správně tento důkazní návrh neakceptoval, neboť obžalovaná byla již v přípravném řízení vyšetřena příslušnými znalkyněmi, a pokud jde o to, že obžalovaná projevila jistou neochotu ke spolupráci, zejména se znalkyní sexuoložkou, pak šlo o rozhodnutí samotné obžalované, které však, jak vyplývá z písemně podaného znaleckého posudku a koneckonců i z výslechu všech znalkyň realizovaného u hlavního líčení, nemělo žádného dopadu na kvalitu podaného znaleckého posudku. Samotný fakt, že znalecký posudek nevyzněl pro obžalovanou KXXXX MXXXX příliš příznivě, pak pochopitelně nemůže být sám o sobě důvodem pro to, aby případně byl realizován znalecký posudek nový. Navíc nelze pominout ani fakt, že všechny tři znalkyně byly osobně k závěrům znaleckého posudku, který se

dotýkal obžalované KXXXX MXXXX u hlavního líčení vyslechnuty a závěry znaleckého posudku jednoznačně obhájily. Tedy ani návrh obžalované KXXXX MXXXX na doplnění dokazování tak, jak byl shora naznačen, nepokládá soud odvolací ve shodě se závěrem soudu nalézacího zapotřebí.

Je tedy možno konstatovat stran charakteru a rozsahu dokazování, že podle názoru odvolacího soudu, Krajský soud v Brně shromáždil dost důkazů a v takové kvalitě, aby na jejich základě mohl být ustálen skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na tomto závěru odvolacího soudu nic nemění ani skutečnost, že sám odvolací soud v rámci veřejného zasedání provedl ve smyslu § 213 odst. 1 tr.ř. důkaz přečtením některých listin. Šlo o listiny, které byly předloženy obhájcem obžalované KXXXX MXXXX JUDr. Ševčíkem, které neměl soud prvního stupně v době svého rozhodování k dispozici, a tudíž pochopitelně těmito listinami nemohl ani důkaz provést. Navíc, s ohledem na charakter těchto listin (jedná se o korespondenci JUDr. Ševčíka s XXXXX, týkající se mechanismu náhrady škody ze strany obžalované KXXXX MXXXX) je zjevné, že se jedná o listiny, které nemají žádného dopadu na ustálení skutkového děje. Tedy doplnění dokazování ze strany odvolacího soudu nebylo motivováno tím, že by soud prvního stupně provedl dokazování v nedostatečném rozsahu, ale tím, že důkaz zmíněnými listinami nemohl soud prvního stupně provést prostě proto, že je v době svého rozhodování neměl k dispozici.

Jak se podává z odůvodnění opravných prostředků obžalovaných KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX, JXXXX TXXXX a JXXXX ŠXXXX, tyto jsou prioritně zaměřeny do výroku o vině, když fakticky stěžejní námitkou, která se konstantně objevuje ve všech shora naznačených opravných prostředcích je to, že podle názoru jednotlivých odvolatelů soud prvního stupně fakticky nesprávně vyhodnotil důkazy ve věci provedené. V této souvislosti musí ovšem odvolací soud v obecné rovině uvést, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, který je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, konkrétně zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní materie k němu se vztahující. Navíc je nutno poukázat na skutečnost, že ustálená soudní praxe i konstantní judikatura stojí na stanovisku, že dokonce ani za situace, pokud není skutečný stav věci správně zjištěn a odvolací soud má za to, že tomu je tak proto, že nalézací soud nevyhodnotil správně důkazy ve věci provedené, může odvolací soud toliko upozornit soud prvního stupně, ve kterých směrech má být řízení doplněno, nebo čím je třeba se znovu zabývat, zásadně však nesmí k samotnému způsobu hodnocení nalézacím soudem udělovat tomuto soudu jakékoli závazné pokyny. Stejně tak je nutno zdůraznit, že ve stávající trestněprávní teorii i praxi platí nepřekročitelná zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., to znamená, že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu

a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným, v úvahu připadajícím výsledkem. Navíc je nutno zdůraznit, že zákonodárce novelou zákona o trestním řízení soudním (trestní řád) zákonem č. 265/2001 Sb. poměrně výrazným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně, když v ustanovení § 263 odst. 7 tr.ř. deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání znovu provedl. Koneckonců i aktuální judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem těchto provedených důkazů.

Lze tedy říci, že odvolací soud může, pokud se týče hodnotící činnosti soudu prvního stupně, přezkoumávat a následně eventuálně i vytýkat tomuto soudu vady, spočívající toliko v tom, pokud nalézací soud eventuálně provede některý důkaz, který posléze nehodnotí, nebo pokud neprovede některý z hodnocených důkazů, popřípadě pokud je hodnocení provedených důkazů soudem nalézacím v extrémním rozporu s obsahem těchto důkazů.

Budou-li výše uvedené teoretické premisy vztaženy na trestní věc nyní projednávanou, potom odvolací soud musí konstatovat, že podle jeho přesvědčení nalézací soud mantinely ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. respektoval. O správnosti tohoto závěru svědčí podle přesvědčení odvolacího soudu obsáhlá hodnotící pasáž v odůvodnění napadeného rozsudku (viz str. 98 – 121 odůvodnění). Podle názoru odvolacího soudu ze zmíněné hodnotící pasáže je zcela zřejmé, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané, o které důkazy svůj závěr o vině jednotlivých obžalovaných zažalovanou trestnou činností opřel, kterým výpovědím uvěřil, kterým naopak ne a proč. Je také nutno konstatovat, že soud prvního stupně se důsledně zabýval obhajobou jednotlivých obžalovaných. Je tedy možno konstatovat, že odůvodnění napadeného rozsudku, zejména jeho hodnotící část, splňují kritéria ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř.

Lze tedy odkázat do značné míry na zmíněné části odůvodnění napadeného rozsudku. V této souvislosti také již na tomto místě je třeba ve vztahu ke všem odvolatelům, jejichž opravné prostředky byly podány do výroku o vině, konstatovat, že jejich námitky jsou v převážné většině námitkami, které byly uplatněny již v řízení před nalézacím soudem, a těmito se, jak vyplývá z oné shora naznačené hodnotící pasáže odůvodnění napadeného rozsudku, Krajský soud v Brně důsledně zabýval.

Pro opravné prostředky všech obžalovaných, vyjma KXXXX MXXXX, je společné to, že obžalovaní prakticky konstantně, byť každý z nich poněkud jinou formou, namítají nevěrohodnost výpovědí obžalované KXXXX MXXXX.

V této souvislosti je třeba uvést, že obžalovaná KXXXX MXXXX, pokud jde o celý komplex trestné činnosti, ale, a to je podle mínění odvolacího soudu velmi důležité, i obžalovaná KXXXX MXXXX, pokud jde o jednání, popsané pod body I./C,

D a II., nevznáší žádných námitek, pokud jde o ustálení skutkového děje. Tento závěr je opřen o obsah opravného prostředku obou jmenovaných a o jejich výpovědi v průběhu celého trestního řízení. Obžalovaná KXXXX MXXXX se k trestné činnosti doznala a usvědčuje svou výpovědí ostatní spoluobžalované. Pokud jde o obžalovanou KXXXX MXXXX, pak ta, jak již bylo výše uvedeno, nezpochybňuje správnost postupu nalézacího soudu stran ustálení skutkového děje, pokud jde o body I./C, D a II. Odvolací soud samozřejmě nepřehlédl, že pokud jde o jednání, popsané pod bodem I./B, pak k tomu obžalovaná KXXXX MXXXX uvedla (viz č.l. 4451), že to, co bylo uvedeno ohledně spoluobžalovaných BXXXX, TXXXX a ŠXXXX její sestrou KXXXX, není pravda. S ohledem na to, v jakém kontextu toto své vyjádření učinila, je podle názoru odvolacího soudu zcela zjevné, že se vztahuje k jednání, k němuž mělo docházet na chatě ve XXXXX (bod I./B výroku rozsudku). Jak již bylo výše uvedeno, jednání, popsané pod body I./A a II. zůstalo fakticky mimo přezkumnou povinnost odvolacího soudu, neboť proti těmto pasážím napadeného rozsudku nebyly podány žádné opravné prostředky. Jak již bylo na počátku této pasáže odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu konstatováno, prakticky všichni obžalovaní konstantně vznáší své námitky proti postupu soudu prvního stupně, pokud ten akceptoval výpovědi obžalované KXXXX MXXXX jako věrohodné. Jedná se o námitky, které odeznely již v průběhu řízení před nalézacím soudem a nalézací soud se s nimi, jak vyplývá z oné již vícekrát citované hodnotící pasáže napadeného rozsudku, vypořádal a dlužno říci, že dle názoru odvolacího soudu zcela správně. Odvolací soud tedy odkazuje do značné míry na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž soud prvního stupně rozebírá, z jakých důvodů dospěl k závěru, že výpovědi KXXXX MXXXX, pokud jde o podíl, jak jí samotné, tak zejména pokud jde o podíl ostatních spoluobžalovaných na týrání nezletilých AAAAA a BBBB, jsou věrohodné. Nad rámec argumentace uvedené v příslušných pasážích odůvodnění napadeného rozsudku stran věrohodnosti výpovědi KXXXX MXXXX, pokládá odvolací soud za nutné uvést následující.

Především nelze přehlédnout fakt, že věrohodnost výpovědi KXXXX MXXXX v onom nejzásadnějším momentu, kterým je její nevědomost o skutečné totožnosti tzv. CCCCC, je jednoznačně podporována výpovědí KXXXX MXXXX, realizované u hlavního líčení dne 16.10.2008 (viz č.l. 5380). V rámci této své prakticky nejrozsáhlejší výpovědi, kterou v průběhu celého trestního řízení obžalovaná KXXXX MXXXX učinila, uvedla kromě jiného, že „KXXXX nevěděla, že CCCCC je BXXXX“. Podle názoru odvolacího soudu je právě tato výpověď obžalované KXXXX MXXXX poměrně zásadní, neboť potvrzuje zcela jednoznačně, že obžalovaná KXXXX MXXXX hovoří pravdu, pokud opakovaně uváděla, že teprve až ve vazební věznici poté, co celá věc vyšla najevo, zjistila pro ni naprosto šokující skutečnost, že dítě ženského pohlaví, vystupující pod jménem CCCCC, o které se po dobu více než jeden a půl roku velmi pečlivě starala, byla ve skutečnosti obžalovaná BXXXX ŠXXXX. Co je stejně důležité, možná ještě důležitější, je dle mínění Vrchního soudu v Olomouci fakt, že právě ono uvědomění si obžalované KXXXX MXXXX, že byla celou dobu manipulována jak ze strany své sestry KXXXX, tak i obžalované BXXXX ŠXXXX, přicházelo postupně a bylo oním spouštěcím momentem pro to, že v průběhu svého vazebního stíhání si počala uvědomovat nejen svoji roli v celé

věci, ale zejména roli všech ostatních obžalovaných, a rozhodla se o této roli vypovídat. V této souvislosti nutno poukázat na to, že tento závěr není žádnou spekulací ani soudu prvního stupně ani soudu odvolacího, ale je opřen i o závěry znaleckého posudku znalkyň MUDr. Hamplové, PhDr. Zapletalové a MUDr. Hajnové týkající se osobnostní struktury obžalované KXXXX MXXXX. Tyto znalkyně, zejména při svém výslechu u hlavního líčení, uvedly, že obžalovaná KXXXX MXXXX si až při pobytu ve vazbě začala uvědomovat nejen svoji roli, ale i roli všech ostatních spoluobžalovaných v celé věci. Odvolací soud má v této souvislosti za symptomatické, že obžalovaná KXXXX MXXXX ve své úplně první výpovědi, realizované dne 9.5.2007 (viz č.l. 1548) uvedla kromě jiného, že o zavírání nezletilého AAAAA do komory v rodinném domě v XXXXX (viz bod I./D výroku napadeného rozsudku) nevěděla ani její sestra KXXXX. Obžalovaná KXXXX MXXXX přitom svoji povědomost o tom, že AAAAA je do komory zavírán, nikdy nepopřela. Podle názoru odvolacího soudu tedy i tato výpověď obžalované KXXXX MXXXX svědčí o tom, že z počátku svého vazebního stíhání byla stále ještě přesvědčena, že CCCCC je skutečně třináctiletou mentálně retardovanou dívkou, a že se celá věc nějakým způsobem vysvětlí, zejména, že se objeví onen tajemný doktor a celou věc vyřeší. Koneckonců přesně takto hodnotí vývoj v jejich výpovědích shora zmíněné znalkyně. Pokud bylo zejména obžalovanou BXXXX v odvolání namítáno, že shora zmíněné znalkyně u hlavního líčení uvedly, že při exploraci zhruba v období září – říjen 2007 nebyl zjištěn sklon obžalované KXXXX MXXXX někoho z obžalovaných krýt, pak to je skutečně pravda. Nicméně podle názoru odvolacího soudu, tato skutečnost fakticky koresponduje s tím, jak ve věci obžalovaná KXXXX MXXXX vypovídala. Původně, jak již bylo výše uvedeno, nehovořila ani o roli své sestry v celé věci, zejména pokud jde o jednání na chatě, popřípadě o jednání v rodinném domě v XXXXX (body I./B, D výroku napadeného rozsudku). Je třeba přitom znovu připomenout, že obžalovaná KXXXX MXXXX proti skutkovým zjištěním stran její účasti na týrání nezletilých, ať již na chatě ve XXXXX či v rodinném domě v XXXXX, tak jak jsou tato vtělena do jednotlivých skutkových vět rozsudku, ničeho nenamítá. Podle odvolacího soudu je tedy evidentní, že prvotní výpověď obžalované KXXXX MXXXX, v níž nehovořila o roli své sestry v celé věci, stejně jako pozdější výpovědi, v nichž se původně nikterak nezmiňovala o tom, jak ve věci vystupovali obžalovaní ŠXXXX, TXXXX a BXXXX, byly motivovány nikoli tím, že by KXXXX MXXXX vůči jmenovaným v pozdější výpovědích vypovídala křivě, ale nepochybně tím, o čem koneckonců hovoří i nalézací soud a co je opřeno o obsah spisového materiálu (zejména výpovědi shora zmíněných znalkyň), totiž že si celou věc utřídila a uvědomovala si jak svoji roli, tak roli všech ostatních spoluobžalovaných. Dalším argumentem pro ustálení závěru o věrohodnosti výpovědi obžalované KXXXX MXXXX je kupříkladu i fakt, že vypovídá o tom, že v době, kdy měla ve své péči tzv. CCCCC, jí sdělila její sestra KXXXX, že jí přijde do bytu navštívit sociální pracovnice, která zkontroluje kvalitu její péče o CCCCC s tím, že její závěr bude následně důležitý pro případné svěření CCCCC do péče obžalované KXXXX MXXXX. Tato její výpověď je pak v jednoznačném obsahovém souladu s výpovědí svědkyně IXXXX VXXXX (viz č.l. 5360). Tato svědkyně u hlavního líčení uvedla, že na základě žádosti obžalované KXXXX MXXXX sehrála v bytě obžalované KXXXX MXXXX roli falešné sociální pracovnice, jejímž úkolem mělo být posoudit kvalitu péče KXXXX MXXXX o

tzv. CCCCC. Je tedy evidentní, že v tomto bodě je výpověď obžalované KXXXX MXXXX jednoznačně souladná s obsahem výpovědi svědkyně VXXXX. Stejně tak nelze přehlédnout fakt, že v mnoha podstatných bodech je výpověď KXXXX MXXXX v souladu s výpověďmi obou nezletilých poškozených, zejména pokud jde o místo, kde došlo k jejich týrání a ke způsobu, jakým byli týráni. Obžalovaná KXXXX MXXXX, ve shodě s výpověďmi obou nezletilců, popisuje jejich bití vařečkou, řemenem, bambusovými holemi, zavírání do komory či do psích klecí, pálení cigaretami, řezání, škrabání vidličkou apod. Tyto skutečnosti navíc jsou opřeny o důkazy exaktní povahy, zejména znalecký posudek znalce MUDr. Zeleného. Pochopitelně nelze se na tomto místě nezmínit též o tom, že odvolací soud se jednoznačně ztotožnil se závěrem nalézacího soudu stran věrohodnosti výpovědí nezletilých BBBBB a AAAAA. Podle přesvědčení odvolacího soudu v žádném případě není na místě jakkoli zpochybňovat věrohodnost výpovědí obou nezletilých, a to zejména proto, že se jedná o osoby, kterým bylo v době páchaní trestné činnosti devět a sedm let. S ohledem na jejich rozumovou vyspělost a i s přihlédnutím k závěrům znaleckého posudku PhDr. Skulové, je zjevné, že si skutečnosti o svém týrání nemohli vymyslet a neměli k tomu ani důvod. Koneckonců i jejich výpovědi jsou v souladu s exaktními důkazy, zejména s již jednou zmíněným znaleckým posudkem znalce MUDr. Zeleného. Stručně řečeno, je-li tedy možno zcela nepochybně věřit oběma nezletilým v tom, co se jim dělo, pak není důvod jim nevěřit, pokud vypověděli o tom, kdo je týral. Za této situací, jsou-li jejich výpovědi v obsahovém souladu s výpovědí obžalované KXXXX MXXXX, není pak důvodu ani nevěřit této obžalované. Pokud bylo obhájci obžalovaného TXXXX v opravném prostředku poukazováno na to, že obžalovaná KXXXX MXXXX v prvotní výpovědi popsala onoho muže, který se měl na týrání jejich synů podílet na chatě ve XXXXX zcela jinak, než jaká je fyziognomie obžalovaného TXXXX a zejména, že jej výslovně na rozdíl od pozdějších výpovědí jako pachatele této činnosti neoznačila, pak vysvětlení této skutečnosti je, dle mínění odvolacího soudu, podáno výše, v té pasáži, kde se odvolací soud vyjadřoval k tomu, z jakých důvodů podle jeho mínění obžalovaná KXXXX MXXXX si až v pozdějších stádiích trestního řízení uvědomovala nejen roli svou, ale i roli všech ostatních spoluobžalovaných v celé věci.

Tedy lze možno konstatovat, že námitky, které se souhrnně objevily ve všech opravných prostředcích obžalovaných stran nevěrohodnosti obžalované KXXXX MXXXX, odvolací soud z výše uvedených důvodů odmítá. Stejně tak odmítá námitky, které se objevily zejména v opravných prostředcích obžalovaného TXXXX a ŠXXXX a do jisté míry i obžalované BXXXX, pokud jde o věrohodnost výpovědi nezletilých AAAAA a BBBBB.

V následující pasáži odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu bude pojednáno o konkrétních odvolacích námitkách, tak jak se tyto objevily v opravných prostředcích jednotlivých obžalovaných.

Obžalovaná KXXXX MXXXX

Jmenovaná, jak již bylo výše uvedeno, fakticky nezpochybňuje skutkový děj, tak jak byl ustálen nalézacím soudem, a to ani co do své účasti na týrání nezletilých. Koneckonců i ve své závěrečné řeči u odvolacího soudu uvedla, že se týrání dopustila. Ve svém opravném prostředku pouze namítala, že její jednání popsané pod body I./B, C, D, by mělo být právně kvalifikováno nikoli jako trestný čin zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák., ale toliko jako trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1, odst. 2 tr.zák. S touto argumentací se však odvolací soud ztotožnit nemohl. Především je třeba poukázat na to, co již bylo opakovaně uváděno, totiž že obžalovaná ničeho nenamítá vůči tomu, jak bylo její jednání ustáleno nalézacím soudem, zejména pokud jde o výrok rozsudku pod bodem I./B (chata ve XXXXX). Pokud je nutno mít za jednoznačně prokázané (a dlužno znovu říci, že obžalovaná KXXXX MXXXX proti takto ustálenému skutkovému ději nevznesla žádných námitek), že obžalovaná KXXXX MXXXX společně s obžalovanou KXXXX MXXXX držely nezletilé celodenně (počítaje v to i noc) zavřené v klecích určených k přepravě psů, ve kterých mohli oba ležet pouze skrčeni v kleče s ohnutými lokty, opřeny o zem, a v nichž kromě jiného museli minimálně po jistou dobu vykonávat i potřebu, potom je podle názoru odvolacího soudu zcela evidentní, že jde o mechanismus, který se svojí povahou nejen blíží, ale fakticky je uvězněním. Navíc nelze pominout fakt, že toto jednání bylo realizováno vůči fakticky bezbranným osobám, za které je zcela evidentně nutno děti ve věku devět a sedm let mít. Navíc, jak bude ještě níže pojednáno v pasáži týkající se právní kvalifikace jednání všech obžalovaných, je zcela evidentní, že ke zbavení osobní svobody obou nezletilých došlo neoprávněně, neboť v žádném případě nelze mít za legální výchovné metody takové metody, kterých vůči oběma nezletilým užily jejich rodinné příslušnice, a to včetně rodinných příslušníků nejbližších (matka) či poměrně blízkých (teta). Podle přesvědčení soudu odvolacího je evidentní, že v případě jednání obžalované KXXXX MXXXX, popsaného pod bodem I./B výroku napadeného rozsudku, šlo o natolik intenzivní zásah do osobní svobody nezletilých AAAAA a BBBB, že takovéto jednání nelze posoudit jako pouhé omezování osobní svobody podle § 231 tr.zák. V daném případě zcela nepochybně došlo k tomu, že osobní svoboda obou nezletilců byla omezena natolik zásadně, že intenzita onoho omezení jasně přesáhla běžná a přiměřená výchovná opatření rodičů, popřípadě relativně blízkých rodinných příslušníků, jakožto osob odpovědných za výchovu nezletilých. Prakticky totéž je možno říci, i pokud jde o jednání popsané pod bodem I./D výroku napadeného rozsudku (zavírání nezletilého AAAAA do komory v rodinném domě v XXXXX). Ani proti popisu skutkového děje v tomto bodě nevznesla obžalovaná KXXXX MXXXX žádných námitek a je tedy nutno mít za prokázané, že akceptuje závěr nalézacího soudu, že společně se svojí sestrou KXXXX nejméně od poloviny měsíce prosince 2006 do dne 7.5.2007 v XXXXX v domě č. XX na ulici XXXXX držely celodenně zavřené nezletilé AAAAA v uzamčené nevětrané místnosti pod schody domu bez oken o půdorysu 1 x 2 m, bez možnosti pochybu a izolovaného od rodiny i kamarádů. I intenzita tohoto jednání vůči nezletilému AAAAA je jak co do dlouhodobosti, tak co do charakteru tohoto jednání natolik výrazná, že toto jednání není možno posoudit toliko jako trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 tr.zák. Konečně pokud jde o jednání, popsané pod bodem I./C, (zavírání obou nezletilých v uzamčených

místnostech objektu XXXXX), pak platí totéž, co bylo uvedeno výše, totiž, že ani proti takto koncipovanému skutkovému ději co do své účasti na něm, nevznášá obžalovaná KXXXX MXXXX žádných námitek. Je pravdou, že intenzita zásahu do osobní svobody nezletilých v daném případě je poněkud nižší, než jaká je popsána pod body I./B, D výroku napadeného rozsudku. Nicméně v daném případě je podle názoru soudu odvolacího třeba poukázat na dlouhodobost onoho zásahu do osobní svobody obou nezletilých (jak v případě nezletilého BBBBB od měsíce srpna 2006 do 7.5.2007, a v případě nezletilého AAAAA od měsíce srpna 2006 do měsíce listopadu 2006). V této souvislosti je třeba dle názoru odvolacího soudu zohlednit jistou úměru mezi intenzitou zbavení osobní svobody a její délkou. Právě s ohledem na délku tohoto jednání, spočívajícího v zásahu do osobní svobody obou nezletilých, je třeba podle názoru soudu odvolacího podřadit jednání obžalované KXXXX MXXXX i v tomto případě pod ustanovení § 232 odst. 1 tr.zák. Pokud jde o naplnění těžšího následku ve smyslu ustanovení § 232 odst. 2 tr.zák., ve smyslu způsobení těžké újmy na zdraví, potom o tomto následku netřeba nikterak výrazněji diskutovat, když zejména ze znaleckých posudků znalců PhDr. Skulové, MUDr. Zeleného a MUDr. Hartoše vyplývá, že jednáním obžalované KXXXX MXXXX (pochopitelně jak bude níže uvedeno i ostatních spoluobžalovaných) byly způsobeny na fyzickém i duševním zdraví poškozených nezletilých chlapců takové následky, které je zcela evidentně nutno charakterizovat jako těžkou újmu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 7 písm. h) a ch) tr.zák., tedy vyvolání mučivých útrap a delší dobu trvající poruchy zdraví. Pokud jde o ony mučivé útrapy, pak zde je nutno jednoznačně poukázat na samotný popis skutkového děje, zejména pokud jde o jednání popsané pod bodem I./B výroku napadeného rozsudku a navazující znalecký posudek znalce MUDr. Zeleného, kde jmenovaný znalec hovoří o vystupňování bolesti až k hranici snesitelnosti. Pokud jde o onu delší dobu trvající poruchu zdraví, pak zde je třeba především poukázat na již shora citované posudky PhDr. Skulové a zejména MUDr. Hartoše stran toho, že díky mechanismu týrání, kterému byli oba nezletilí dlouhodobě vystaveni, došlo u obou k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy, díky které budou oba nezletilí vyžadovat dlouhodobou či dokonce celoživotní psychoterapeutickou a psychiatrickou péči. Posledně jmenovaný znalec také uvedl, že u obou nezletilých jde o celoživotní omezení v obvyklém způsobu života, a rovněž tak u obou nevyloučil, že mohou případně opakovat model chování, který byl uplatňován vůči ním i vůči svým vlastním dětem. Je tedy zcela mimo diskuzi, že i onen těžší následek, předpokládaný v ustanovení § 232 odst. 2 tr.zák., byl jednáním obžalované KXXXX MXXXX, tak jak je toto popsáno pod body I./B, C, D výroku napadeného rozsudku naplněn. Tedy podle názoru soudu odvolacího nemohou obstát její námítky stran toho, že by její jednání popsané ve výše naznačených bodech výroku napadeného rozsudku mělo být právně kvalifikováno toliko jako trestný čin omezování osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák.

Zmínku si samozřejmě zaslouží též obsáhlé pasáže opravného prostředku obžalované KXXXX MXXXX, v nichž tato brojí proti závěru soudu nalézacího v tom smyslu, že obžalovaná BXXXX ŠXXXX (proti níž, jak bylo výše uvedeno, je vedeno trestní stíhání samostatně) nebyla stejnou obětí týrání jako nezletilý AAAAA a BBBBB. Soud prvního stupně při konstrukci tohoto svého závěru vyšel zejména

z výpovědi obžalované KXXXX MXXXX, kterou KXXXX MXXXX v této části označuje za nevěrohodnou. Nicméně i odvolací soud se ztotožnil se závěrem nalézacího soudu, že obžalovaná BXXXX ŠXXXX, hrající roli oné CCCCC, nebyla týrána takovým způsobem, jako nezletilí AAAAA a BBBB. O správnosti tohoto závěru především podle přesvědčení odvolacího soudu svědčí fakt, že ze znaleckého posudku znalce MUDr. Zeleného vyplynulo, že při ohledání těla obžalované BXXXX ŠXXXX nebyly zjištěny známky žádného, tím méně natolik masivního týraní, o kterém hovořila jednak samotná obžalovaná ŠXXXX, ale i obžalovaná KXXXX MXXXX. Koneckonců o nevěrohodnosti výpovědi obžalované BXXXX ŠXXXX stran toho, jakým způsobem měla být týrána, a to nejen KXXXX MXXXX, ale paradoxně i KXXXX MXXXX či HXXXX BXXXX, svědčí objektivní nálezy tak, jak jsou tyto uvedeny ve spise. Obžalovaná ŠXXXX hovořila o tom, že byla kromě jiného opakovaně brutálně znásilňována, a to vaginálně či análně, přitom ovšem z lékařských zpráv a znaleckých posudků vyplývá, že jmenovaná je virgo intacta. Koneckonců i ze znaleckých posudků jak znalkyně PhDr. Skulové, tak i znalce PhDr. Vojtíška plyne, že BXXXX ŠXXXX hrající roli oné tzv. CCCCC byla pro obžalovanou KXXXX MXXXX osobou, které by ani fakticky ublížit nedokázala. O správnosti tohoto závěru koneckonců svědčí kromě samotné výpovědi obžalované KXXXX MXXXX i výpovědi svědků KXXXX, KXXXX, HXXXX, EXXXX MXXXX a GXXXX PXXXX, nyní MXXXX, kteří konstantně vypovídají o tom, že obžalovaná KXXXX MXXXX věnovala obžalované BXXXX ŠXXXX hrající roli CCCCC snad až nepřiměřenou péči, starala se o ni, nosila ji na zádech, podávala jí léky a fakticky kvůli ní rovněž přestala docházet do zaměstnání. Podle názoru odvolacího soudu tedy námitky obžalované KXXXX MXXXX tak, jak se objevily v opravném prostředku stran toho, že obžalovaná BXXXX ŠXXXX byla zejména na chatě ve XXXXX ve stejném postavení jako nezletilí chlapi, jsou irelevantní.

Obžalovaná HXXXX BXXXX

Pokud jde o opravný prostředek této obžalované, pak ta kromě námitek stran věrohodnosti výpovědi obžalované KXXXX MXXXX, k nimž se odvolací soud vyjádřil obsáhle výše, konstatuje, že popis jejího jednání, pokud jde o bod I./B, není v souladu s provedeným dokazováním, kdy ani jeden z poškozených se ve svých výpovědích nezmiňuje o nějakých zvláštních hlasech a zvucích, které by v daný čas slyšeli. Pouze poškozený AAAAA uvedl, že slyšel tři mužské hlasy, jak si mezi sebou povídají. Je sice skutečností, že ani jeden z poškozených nezletilých opravdu nevedl, že by obžalovanou BXXXX na místě činu na chatě ve XXXXX vnímal, či že by slyšel její hlas. Nicméně, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, o roli obžalované HXXXX BXXXX, a to poměrně podrobně a opakovaně vypovídá právě obžalovaná KXXXX MXXXX, přičemž, jak již bylo výše uvedeno, odvolací soud ve shodě se závěrem soudu prvního stupně nemá o věrohodnosti výpovědi jmenované, pokud jde o jednání obžalované HXXXX BXXXX na chatě, žádných pochyb. Jak koneckonců uvádí už soud prvního stupně, obžalovaná KXXXX MXXXX neměla naprosto žádný důvod, proč by měla vypovídat vůči obžalované HXXXX BXXXX vědomě nepravdivě, a proč by ji měla křivě obvinít ze spáchání jednání, kterého by se nedopustila. Je sice pravdou, že obžalovaná KXXXX MXXXX v souvislosti

s jednáním popsaným pod bodem I./B uvedla, že to, co vypovídala ohledně role obžalovaných ŠXXXX, TXXXX a BXXXX na chatě její sestry KXXXX, není pravda, ovšem na druhé straně stejně tak obžalovaná KXXXX MXXXX připustila, že na chatě kromě ní a její sestry KXXXX se na týrání chlapců podílely i další cizí osoby, které však nechce jmenovat. Podle názoru odvolacího soudu je tedy evidentní, že z výpovědi obžalované KXXXX MXXXX vyplývá, že na chatě byly přítomny i další osoby, což nepochybně plyne i z výpovědi nezletilých, a to zejména nezletilého BBBB. Za dané situace, byť, jak již bylo výše uvedeno, odvolací soud si je vědom toho, že obžalovaná KXXXX MXXXX zpochybnila věrohodnost výpovědi své sestry stran toho, že jednou z účastnic týrání nezletilých na chatě byla i HXXXX BXXXX, není podle názoru odvolacího soudu důvodu nevěřit obžalované KXXXX MXXXX v tom, že naopak HXXXX BXXXX se na týrání poškozených na chatě podílela. Pokud jde o jednání, kterým byla obžalovaná HXXXX BXXXX uznána vinnou pod bodem I./C výroku napadeného rozsudku, pak argumentace uvedená v opravném prostředku, dotýkající se tohoto jednání, není podle názoru odvolacího soudu fakticky ničím jiným, než zpochybňováním věrohodnosti výpovědi obou nezletilých. Jak již však bylo výše uvedeno, podle názoru soudu odvolacího, který v daném případě koreluje se závěrem soudu nalézacího, opřeným o závěry znaleckého posudku PhDr. Skulové, není důvodu nezletilým nevěřit. Odvolací soud už výše opakovaně uváděl, že výpovědi nezletilých jsou jednak v obsahovém souladu s výpovědí jejich matky KXXXX MXXXX, co do míst, kde byli týráni a charakteru toho, jak byli týráni a zejména, že jejich výpovědi o tom, jakým způsobem byli týráni, odpovídají exaktním důkazům, tedy zejména znaleckému posudku znalce MUDr. Zeleného. Za této situace, potom, jak už soud odvolací výše opakovaně vyjádřil, není důvodu nevěřit nezletilým v tom, kdo se na jejich týrání podílel. Navíc argumentuje-li obžalovaná v opravném prostředku výpovědí svědkyně PXXXX FXXXX (viz č.l. 2053, 2055, 4487), pak tato výpověď podle přesvědčení odvolacího soudu daleko spíše svědčí pro závěr o vině obžalované HXXXX BXXXX jednáním popsaným pod bodem I./C výroku rozsudku. Zmíněná svědkyně totiž uvedla, že v uzamčené místnosti XXXXX objevila chlapce zhruba ve věku devíti či deseti let, který seděl na židli a něco jedl. Poté, co tuto skutečnost sdělila obžalované BXXXX, tato neprojevila fakticky žádné překvapení, sešla k oné místnosti a dveře opětovně zamkla a řekla svědkyni, že je vše v pořádku a ať se o to dál nestará. Podle svědkyně FXXXX k této události mohlo dojít na podzim roku 2006 v měsících říjen či listopad. Podle názoru odvolacího soudu tato výpověď jednoznačně koresponduje s výpovědí zejména nezletilého BBBB, o tom, jakým způsobem byl v jednotlivých uzamčených místnostech XXXXX zavírán, jak mu nebylo umožněno konat standardním způsobem potřebu či jakým způsobem musel vykonávat úkony běžné hygieny. Nezletilý AAAAA ve svých výpovědích opakovaně uváděl, že pokud byl v XXXXX, pak ho tam dala obžalovaná BXXXX (kterou označuje přezdívkou NXXXX), dávala mu i jídlo, NXXXX ho rovněž zamykala a rovněž to byla NXXXX, která ho ráno pouštěla. Výslovně také uvedl, že NXXXX nebyla hodná, bila ho. Jmenovaný také výslovně uvedl, že to byla NXXXX, která mu v XXXXX lepila ruku izolepou na stůl, přičemž k přilepení ruky došlo vícekrát. Prakticky totožně o roli obžalované BXXXX, kterou opětovně označuje přezdívkou NXXXX, vypovídá ve svých výpovědích i nezletilý BBBB. I tento nezletilý popisuje, že pokud byl zavírán

v XXXXX, pak tam s ním byla NXXXX a právě ta jej dávala do těch jednotlivých místností. Výslovně také uvedl, že ho do školy vypravovala a vodila obžalovaná BXXXX. Vypověděl, že po škole byl v XXXXX zavřený, byl tam sám a měl tam pouze učení. Uvedl také, že malou potřebu vykonával do kbelíku, obžalovaná BXXXX mu dveře v místnosti, kde byl zamčen, odemkla pouze jen když měl uklízet. Ve shodě se svým bratrem také vypověděl, že i jemu byla přilepována ruka ke stolu. Podle názoru odvolacího soudu, který byl koneckonců vyjádřen již výše, není naprosto žádného důvodu těmto výpovědím obou nezletilých nevěřit. Již výše bylo argumentováno tím, že s ohledem na jejich věk a rozumovou vyspělost neměli žádného důvodu a nebyli ani schopni si tyto skutečnosti ohledně svého týrání a podílu, v daném případě obžalované BXXXX na něm, vymyslet. Tedy vycházejí ze shora uvedených skutečností, dospívá i odvolací soud k závěru, že Krajský soud v Brně nepochybil, pokud ustálil, pokud jde o obžalovanou HXXXX BXXXX, skutkový stav tak, jak je tento uveden pod body I./B, C výroku napadeného rozsudku.

Obžalovaný JXXXX TXXXX

I v případě tohoto obžalovaného je třeba opětovně v úvodu konstatovat, že je usvědčován výpovědí obžalované KXXXX MXXXX, kterou je mít z důvodů shora uvedených, za věrohodnou. Odvolací soud ve shodě se závěrem soudu krajského konstatuje, že nelze souhlasit s tvrzením obžalovaného TXXXX, že obžalovaná KXXXX MXXXX měla motiv pro to, aby vůči němu vypovídala křivě, s tím, že tímto motivem byl fakt, že její bývalý manžel RXXXX CXXXX navázal vztah s bývalou manželkou obžalovaného JXXXX TXXXX, LXXXX, a podle názoru obžalovaného TXXXX z písemných materiálů obžalované KXXXX MXXXX vyplývá, že svůj rozchod s RXXXX CXXXX nesla těžce. V této souvislosti je třeba především uvést, že v žádném z oněch písemných materiálů není uvedeno, že by obžalovaná KXXXX MXXXX onen rozchod a následný rozvod svého manželství s RXXXX CXXXX nesla dramaticky těžce. Naopak, jak ona sama, tak i svědek RXXXX CXXXX, vypovídali tak, že jejich vztahy byly po rozvodu prakticky zcela normální, ba dokonce paradoxně lepší, než za dobu trvání manželství. I svědkyně GXXXX PXXXX, nyní MXXXX (sestra obžalovaných KXXXX a KXXXX MXXXX) a KXXXX (sousedka obžalované KXXXX MXXXX) uvedly, že KXXXX MXXXX nebyla po rozvodu nějak smutná, či že se KXXXX MXXXX rozvádět chtěla. Tedy tuto argumentaci obžalovaného odvolací soud zcela odmítá. Rovněž tak odmítá jeho tvrzení stran toho, že výpověď nezletilého BBBB v té části, kde jej jmenovaný, a dlužno říci, že opakovaně, označil jako muže, který jej i jeho bratra AAAAA na chatě týral, je nevěrohodná. Zde je především znovu nutno poukázat na výše uvedené pasáže o tom, že není nejmenšího důvodu, proč by si měl nezletilý BBBB vymýšlet to, že jej na chatě měl týrat právě JXXXX TXXXX. Bylo-li argumentováno tím, že nezletilý BBBB JXXXX TXXXX znal, neboť jmenovaný jej vedl v jednom z kroužků v XXXXX, a tudíž, že BBBB nebylo třeba předkládat k identifikaci obžalovaného TXXXX fotoalbum, potom s touto argumentací odvolací soud nesouhlasí a poukazuje na to, že provedení agnoskace je naprosto standardní metodou v rámci trestního řízení. Namítal-li obžalovaný TXXXX v opravném prostředku, že jej nezletilý BBBB znal a nic mu tedy nebránilo, aby jej jmenoval bez předložení fotoalba, pak ze spisového

materiálu, konkrétně z přípisu, který byl zpracován ohledně rozhovoru s BBBB svědkyní PXXXX (viz č.l. 1995), vyplývá, že prakticky přesně k této situaci došlo. Z onoho přípisu (viz č.l. 1995 – 1996), o jehož procesní použitelnosti jako důkazu se odvolací soud vyjádřil výše, vyplývá, že v rámci rozhovoru se svědkyní PXXXX nezletilý BBBB spontánně uvedl, že onen člověk, který se podílel na jeho týrání na chatě, vypadal jako JXXXX TXXXX, výslovně uvedl, že JXXXX TXXXX zná, poznal ho podle vousů, chodil k němu na cvičení, které se jmenovalo „cvičení s HXXXX“. V této souvislosti nutno poukázat na skutečnost, že ani obžalovaný TXXXX nepopírá, že by obžalovaného BBBB znal právě z onoho kroužku z XXXXX, který se jmenoval „Cvičení s HXXXX“. Podle názoru soudu odvolacího tedy toto vyjádření nezletilého BBBB, doplněné o onu podrobnost týkající se toho, odkud obžalovaného JXXXX TXXXX zná, je vyjádření jednoznačně věrohodným, které nelze nikterak zpochybňovat. Pokud v souvislosti s výpovědí nezletilého BBBB argumentoval obžalovaný TXXXX ve svém opravném prostředku tím, že tento svědek hovořil o dvou chatách, o tzv. malé a velké, potom to je skutečně pravdou. Nicméně vysvětlení tohoto faktu je podle názoru soudu odvolacího nutno hledat v dalších částech výpovědi či spíše vyjádření nezletilého BBBB, tak jak tato vyplývají ať již z příslušného znaleckého posudku PhDr. Skulové či ze záznamů jeho vyjádření zpracovaných XXXXX. Soud odvolací tým má zejména na mysli to, že jak znalkyně PhDr. Skulová, tak i pracovnice XXXXX, se shodly na tom, že zejména BBBB se opakovaně vyjadřoval, že o svém týrání nikdy neřekne všechno. Je tedy otázkou, zda nedošlo k nějakému týrání ještě v jiném objektu, v jiném časovém období, o kterém nikdo z obžalovaných z pochopitelných důvodů nechce hovořit. Nicméně, co je podle názoru soudu odvolacího zcela zásadní, je to, že pokud jde o způsob svého týrání a osoby, kterými byl týrán, vypovídá naprosto shodně jako obžalovaná KXXXX MXXXX a co do způsobu svého týrání shodně jako jeho bratr AAAAA. Tedy věrohodnost jeho výpovědi, jak již bylo opakovaně uváděno, netřeba nikterak zpochybňovat. V souvislosti s přípisy XXXXX, které byly adresovány policii, pak třeba ještě poukázat na skutečnost, že nezletilý BBBB, ale koneckonců i nezletilý AAAAA, se zdaleka neshodli se svými trýznivými zážitky toliko svědkyni DXXXX PXXXX, jakožto vedoucí tohoto zařízení, ale i dalším pracovním tohoto zařízení tzv. tetám (viz výpovědi svědkyň MXXXX a PXXXX). Je-li poté dále v další části opravného prostředku vytýkáno nalézacímu soudu, že uvěřil výpovědi svědka JUDr. KXXXX a naopak neuvěřil výpovědi svědka PXXXX, pak především v obecné rovině je třeba říci, že hodnocení důkazů je, jak již bylo výše uvedeno, bytostným právem nalézacího soudu, a je-li takovéto hodnocení logické a v souladu s obsahem provedených důkazů, pak odvolací soud nemá možnost do tohoto hodnotícího procesu zasahovat. Podle přesvědčení soudu odvolacího, potom, jak vyplývá z příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku (viz str. 113), soud prvního stupně uvádí, z jakých důvodů dospěl k závěru o věrohodnosti výpovědi svědka JUDr. KXXXX a naopak o nevěrohodnosti výpovědi svědka PXXXX. Jeho hodnocení je nutno v daných souvislostech pokládat za logické a za odpovídající obsahu spisového materiálu. Naopak, dle názoru soudu odvolacího, určité pochybnosti vzbuzuje samotné tvrzení obžalovaného TXXXX, proč vlastně kontaktoval svědka JUDr. KXXXX, když reálnost tohoto kontaktu a opakovaných schůzek s JUDr. KXXXX ani obžalovaný TXXXX nepopírá. Obžalovaný uváděl, že JUDr. KXXXX

navštívil, protože se domníval, že je obhájcem obžalované BXXXX ŠXXXX. Nicméně stejně tak v příslušné pasáži odůvodnění svého opravného prostředku uvedl, že až do sdělení obvinění se o nějakou kauzu XXXXX nezajímal, noviny nečte, s počítačem nepracuje a internet doma nemá. Za takovéto situace je potom otázkou, co jej vedlo k tomu, že kontaktoval osobu, o které se domníval, že je obhájcem obžalované BXXXX ŠXXXX, pokud, jak sám výše uváděl, se o tuto kauzu nijak nezajímal. V této souvislosti je třeba uvést, že ani svědek JUDr. KXXXX ani obžalovaný TXXXX, ale ani obžalovaný ŠXXXX, nebyli schopni výrazně přesněji určit, kdy k prvotnímu kontaktu a následným schůzkám mezi nimi a JUDr. KXXXX docházelo. V této souvislosti vyslovuje odvolací soud svůj názor, že pokud by k prvotnímu kontaktu obžalovaného TXXXX s JUDr. KXXXX došlo ještě předtím, než jemu samotnému bylo sděleno obvinění, pak by tento kontakt zcela postrádal smyslu, a to zejména ve světle toho, co sám obžalovaný v odůvodnění svého opravného prostředku uváděl stran toho, že se o kauzu XXXXX nezajímal, noviny nečte a internet doma nemá. Pokud by pak k této návštěvě mělo dojít až poté, co bylo zahájeno jeho trestní stíhání, pak důvod této návštěvy je ještě méně logický, neboť obžalovaný TXXXX pochopitelně, s ohledem na právní kvalifikaci jeho jednání, měl svého obhájce od počátku trestního stíhání, a nic mu tedy nebránilo obrátit se pro jakékoli právní informace na svého obhájce a nikoli na osobu, o které se pouze domníval, že je obhájcem obžalované ŠXXXX. Věrohodnost výpovědí obžalovaného TXXXX pak dle názoru odvolacího soudu zpochybňují i pasáže, dotýkající se důvodů rozvodu jeho manželství se svojí bývalou manželkou LXXXX TXXXX. Zatímco obžalovaný TXXXX a dlužno říci, že i jeho manželka LXXXX, jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení uváděli, že důvodem rozvodu jejich manželství v žádném případě nebylo jakékoli agresivní či násilné jednání obžalovaného vůči své dnes již bývalé manželce, pak soud prvního stupně dospěl, a podle přesvědčení odvolacího soudu naprosto správně, k opačným závěrům. V této souvislosti je nutno poukázat na výpovědi svědků ZXXXX a RXXXX či listinné důkazy, mezi něž je nutno zařadit zejména spis Městského soudu v Brně sp.zn. XXXXX, tedy opatrovnický spis, týkající se syna obžalovaného JXXXX TXXXX a svědkyně LXXXX TXXXX, či spis téhož soudu sp.zn. XXXXX, týkající se rozvodu manželství manželů TXXXX. V obou těchto spisech je celá řada listinných materiálů, včetně protokolů o výsleších svědkyně TXXXX, z nichž vyplývá, že ze strany obžalovaného TXXXX docházelo opakovaně k fyzickému násilí a k jejímu napadání, pro které musela odejít z domu. V rámci onoho opatrovnického řízení, svědkyně TXXXX výslovně uvedla, že může uvést důkazy ze strany lékařů, policie, sousedů, známých a manželské poradny o tom, jak celá situace vypadala. V rámci onoho rozvodového spisu pak při jednání před Městským soudem v Brně svědkyně TXXXX uvedla, že důvodem rozpadu manželství bylo domácí násilí a povaha obžalovaného. Prakticky totožné skutečnosti pak vyplývají i z přestupkových spisů, vedených u MČ Brno – střed, sp.zn. VVP 103/2003 a VVP 239/2004. V obou případech byla LXXXX TXXXX oznamovatelkou přestupku, spočívajícího v tom, že byla obžalovaným JXXXX TXXXX fyzicky napadena. V obou případech se ovšem jednalo o přestupek spáchaný mezi blízkými osobami, k jehož projednání bylo třeba souhlasu poškozené s projednáním přestupku, k čemuž však nedošlo, takže v obou případech byla věc odložena. Obsah těchto spisových materiálů je pak v naprostém souladu zejména s výpovědí svědkyně ZXXXX, blízké

přítelkyně svědkyně TXXXX, která ve svých výpovědích popsala, že v době, kdy se manželství TXXXX rozpadalo, se jí LXXXX TXXXX opakovaně svěřovala s tím, že je svým manželem napadána. Tato svědkyně také výslovně uvedla, že poté, co bylo zahájeno trestní stíhání obžalovaného TXXXX v této věci, ji LXXXX TXXXX navštívila, byla vystrašená, nervózní a prosila ji, aby o skutečnostech, které jí ona sama říkala o napadání ze strany obžalovaného, nikomu neříkala. Podle názoru soudu odvolacího je třeba tyto skutečnosti hodnotit v kontextu hodnocení věrohodnosti výpovědi obžalovaného TXXXX jako takových a i z tohoto důvodu je nutno na výpovědi obžalovaného TXXXX nahlížet jako na nevěrohodné v celém jejich komplexu. V další části opravného prostředku namítá obžalovaný TXXXX to, že z výpovědi svědkyně MUDr. LXXXX, která jako psycholožka pečuje o nezletilé BBBB a AAAAA po jejich umístění do XXXXX, vyplynulo, že jí se žádný z nezletilých se zážitky ohledně týrání ze strany obžalovaného TXXXX nesvěřil. K této argumentaci je pak třeba uvést, že z této výpovědi, podle názoru odvolacího soudu, nelze vyvozovat nic víc než jen právě to, co z ní vyplývá, totiž, že svědkyně MUDr. LXXXX se prostě ani jeden z nezletilých s oněmi zážitky stran týrání nesvěřil. Na druhé straně je jednoznačně prokázáno výpověďmi svědkyň Mgr. PXXXX, MXXXX a PXXXX, že jiným zaměstnankyním XXXXX se chlapci, a to oba a opakovaně, s těmito zážitky svěřovali. Navíc je nutno poukázat na to, že všechny tři svědkyně vypovídají shodně o tom, v jakých situacích se jim nezletilí s těmito zážitky svěřovali. Všechny tři vypovídají, že nešlo o žádný cílený rozhovor z jejich strany, nešlo o kladení otázek, ale ke svěřování se ze strany chlapců docházelo zcela náhodně, spontánně, kupříkladu při hře, podle přesvědčení odvolacího soudu zcela zjevně za situací, kdy určitý blíže nespecifikovaný vnější moment evokoval v mysli některého z nezletilých vzpomínky na týrání, kterému byli podrobeni a vyvolal v nich potřebu se s tímto zážitkem svěřit dospělé osobě, která byla poblíž. Podle názoru soudu odvolacího v žádném případě nelze z faktu, že se nezletilí nesvěřili se svými zážitky MUDr. LXXXX vyvozovat nevěrohodnost výpovědi svědkyň PXXXX, PXXXX a MXXXX či snad dokonce nevěrohodnost výpovědi chlapců samotných. Pokud namítal obžalovaný TXXXX, že ze znaleckého posudku znalce MUDr. Zeleného není možné zjistit, jakým mechanismem měl údajné zranění poškozenému AAAAA způsobit, pak tuto námitku je nutno odmítnout zcela zásadně. Ze závěrů znaleckého posudku znalce MUDr. Zeleného, které koneckonců našly svůj odraz i ve skutkové větě napadeného rozsudku pod bodem I./B, vyplývá, že ono zranění na zadečku nezletilého AAAAA, bylo způsobeno ve formě nejméně rozsáhlé spáleniny. Znalec v této souvislosti uvedl, že s ohledem na odstup času, který uplynul, přesný mechanismus úrazu pouze dle jizvy hodnotit nelze. Podle znalce nešlo o excizi do svalů, tedy o vyříznutí kousku svaloviny. K této jizvě uvedl, že je podle jeho názoru nejméně jizvou po lokálním působení vysoké teploty, tedy fakticky spáleninou. Přesně tento mechanismus byl také pojat do příslušné pasáže výroku napadeného rozsudku. Pokud jde o další argumentaci obžalovaného TXXXX stran toho, že na oné chatě ve XXXXX nebyly zajištěny žádné stopy, které by objektivizovaly jeho přítomnost na místě činu (stopy DNA, pachové či biologické stopy), pak k tomu se soud odvolací vyjádřil již výše. Opakovaně pouze stručně konstatuje, že z výpovědí svědků IXXXX TXXXX a OXXXX TXXXX vyplynulo, že v mezidobí mezi spácháním trestné činnosti a provedeným ohledáním zmíněné

chaty, došlo v jejím interiéru k poměrně masivním vnitřním úpravám, díky nimž s pravděpodobností hraničící s jistotou, došlo ke zničení stop, pokud vůbec na místě nějaké byly. Samotná absence stop charakteru stop DNA či stop pachových, eventuálně biologických, podle názoru odvolacího soudu v žádném případě nemůže otřást věrohodností výpovědi ať již obžalované KXXXX MXXXX, nezletilého BBBB či svědka JUDr. KXXXX stran účasti obžalovaného TXXXX na tomto skutkovém ději. Odvolací soud tedy nesouhlasí s argumentací obžalovaného, že se soudu prvního stupně nepodařilo prokázat jeho účast na místě činu. Pokud obžalovaný TXXXX vytýkal soudu prvního stupně, že tento nezjistil, proč celý případ vznikl a proč k událostem došlo, jinými slovy, že se nepodařilo zjistit motiv trestné činnosti, pak to je sice pravdou, nicméně fakt, že se nepodařilo zjistit motiv trestné činnosti, v žádném případě nemůže znamenat, že nebyla prokázána trestní odpovědnost obžalovaného TXXXX za jednání popsané pod bodem I./B výroku napadeného rozsudku. Tedy námitky tohoto obžalovaného, co do ustálení skutkového děje, odvolací soud z výše uvedených důvodů odmítá.

Obžalovaný JXXXX ŠXXXX

Jmenovaný v odůvodnění svého opravného prostředku argumentuje tím, že vychází-li soud jako z usvědčujícího důkazu z výpovědi obžalované KXXXX MXXXX, pak ta, dle svého vyjádření, nebyla přítomna jeho jednání vůči nezletilým chlapcům, a tudíž z jejího vyjádření nelze vycházet při konkretizaci skutkového děje. Stejně tak, podle jeho názoru, nelze z lékařských zpráv ani znaleckých posudků dovodit, že zranění, která byla nezletilým způsobena, vznikla jeho jednáním, popřípadě jednáním dalších spoluobžalovaných na místě a v době uvedené ve výroku rozsudku. Zpochybňuje také důkazní validitu výpovědi svědka JUDr. KXXXX. V této souvislosti ovšem odvolací soud poukazuje na to, že kromě výpovědi obžalované KXXXX MXXXX, o jejichž věrohodnosti, jak již bylo výše opakovaně uváděno, nemá odvolací soud pochyb, kromě jiného též proto, že nebyl ani v případě obžalovaného ŠXXXX zjištěn žádný důvod, proč by měla jmenovaná vypovídat vůči němu křivě, hovoří o účasti obžalovaného ŠXXXX na jednání popsaném pod bodem I./B též svědek JUDr. KXXXX. V této souvislosti je možno znovu opakovat, že výpověď KXXXX MXXXX je v souladu s výpověďmi obou nezletilých poškozených co do charakteru jejich týrání a co místa, kde byli týráni. Za takovéto situace potom, dle názoru odvolacího soudu, není důvodu nevěřit obžalované KXXXX MXXXX, i pokud jde o to, kdo se na týrání nezletilých chlapců podílel. Je nutno poukázat i na výpověď poškozeného AAAAA, realizovanou v přípravném řízení dne 30.11.2007 (viz č.l. 1997), kde jmenovaný uvedl, že na chatě bylo více lidí, slyšel i mužské hlasy, podle něj ti lidé byli tři. Podle názoru odvolacího soudu i tato výpověď svědčí o tom, že na týrání obou nezletilých se podílel nejen obžalovaný TXXXX, tak jak bylo výše odůvodněno, ale též i obžalovaný ŠXXXX.

Pokud jde o jednání, kterého se obžalovaný ŠXXXX měl dopustit pod bodem I./C výroku napadeného rozsudku, potom zde je třeba se v souladu se závěrem soudu prvního stupně opřít zejména o výpovědi obou nezletilých poškozených ať už o ty, které tito učinili v procesním postavení svědků, či o jejich vyjádření tak, jak byla

tato zachycena pracovníci XXXXX. Nezletilý poškozený AAAAA ve své výpovědi ze dne 30.11.2007 (viz č.l. 1997, 4462) uvedl, že obžalovaný ŠXXXX, kterého nezletilý označil přezdívkou „GXXXX“, jej navštěvoval, když byl v XXXXX. Obdobně o roli obžalovaného ŠXXXX, pokud jde o toto jednání, vypovídá i druhý z poškozených, nezletilý BBBB, a to ve výpovědi realizované rovněž dne 30.11.2007 (viz č.l. 2003, 4462). V této výpovědi především nezletilý BBBB uvedl, že o tom, že z chaty jel do XXXXX, věděl kromě jiných i obžalovaný ŠXXXX, kterého i tento svědek označuje přezdívkou „GXXXX“. V přípise, zpracovaném Mgr. PXXXX, vedoucí XXXXX (viz č.l. 1195 – 1996), je uvedeno, že v rámci rozhovoru s touto svědkyní uvedl nezletilý BBBB kromě jiného, že si pamatuje na „GXXXX“, který mu nosil lavor, když byl zavřený v XXXXX. K tomu nezletilý uvedl, že se nemohl sprchovat, jen umývat v lavoru. Uvedl také, že v XXXXX to bylo fakt dlouho, myslel si, že už tam je napořád. Uvedl také, že si nemohl hrát, nic tam neměl, vůbec žádné hračky ani knížku. Uvedl, že v XXXXX za ním chodila hlavně KXXXX (obžalovaná KXXXX MXXXX), máma, GXXXX a NXXXX. Podle názoru soudu odvolacího především, jak již bylo výše opakovaně uváděno, netřeba v žádném případě pochybovat o věrohodnosti výpovědi obou nezletilých. V této souvislosti je třeba koneckonců konstatovat, že i sám obžalovaný ŠXXXX připustil, že v několika případech nosil nezletilému poškozenému BBBB v době, kdy byl tento umístěn v XXXXX, i jídlo. Pokud jde o obsah onoho vyjádření poškozeného nezletilého BBBB, tak jak je zachyceno výše v přípise XXXXX, pak je samozřejmě nutno si položit otázku, proč by měl obžalovaný ŠXXXX nosit BBBB lavor, pokud by šlo o standardní umístění nezletilého v XXXXX v rámci mimoškolních aktivit. Za takovéto situace je přinášení lavoru za účelem osobní hygieny samozřejmě zcela nepřipadné. O charakteru pobytu v zařízení XXXXX vypovídá nezletilý BBBB ve své výpovědi ze 26.6.2007 (viz č.l. 1978, 4462), která již byla výše konstatována ve vztahu k obžalované HXXXX BXXXX. V rámci této výpovědi uváděl nezletilý, že v XXXXX byl zamčený, potřebu konal v noci i ve dne do kbelíku, obžalovaná BXXXX mu odemykala jen když měl uklízet. Podle názoru odvolacího soudu, který v daném případě koreluje se závěrem soudu prvního stupně, tedy z důkazů, které byly výše rozebrány, vyplývá, že závěr Krajského soudu v Brně, pokud ten uznal obžalovaného ŠXXXX vinným jednáním popsaným i pod bodem I./C výroku napadeného rozsudku, je závěrem správným.

Pokud jde o opravný prostředek obžalované KXXXX MXXXX, pak tento, jak je výše uvedeno, je zaměřen toliko do výroku o trestu, a proto o něm bude blíže pojednáno v pasáži odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, která se bude věnovat výroky o trestech uloženým všem obžalovaným.

MUDr. RXXXX ŠXXXX

Tato odvolatelka, matka obžalovaného JXXXX ŠXXXX, ve svém opravném prostředku uvedla toliko obecné argumenty v tom smyslu, že výpověďmi ať již obžalované KXXXX MXXXX či obou nezletilých nebyla vina jejího syna prokázána a dále, že trest uložený JXXXX ŠXXXX je nepřiměřeně přísný.

Pokud jde o argumenty týkající se viny obžalovaného ŠXXXX, pak zde lze odkázat na shora uvedené pasáže odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, týkající se argumentace odvolacího soudu k oprávněnému prostředku tohoto obžalovaného. K námitkám odvolatelky směřujícím do výroku do trestu se odvolací soud vyjádří níže, v pasáži věnované trestům, které byly uloženy nalézacím soudem jednotlivým obžalovaným.

Pokud jde o otázku právní kvalifikace jednání jednotlivých obžalovaných, pak podle přesvědčení odvolacího soudu Krajský soud v Brně nepochybil, pokud uznal jednotlivé obžalované v různých bodech výroku rozsudku vinnými ze spáchání trestných činů týrání svěřené osoby podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zák. ve spolupachatelství dle § 9 odst.2 tr. zákona (obžalování KXXXX MXXXX, KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX a JXXXX ŠXXXX), dále trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr.zák. (obžalovaný JXXXX TXXXX), trestným činem zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák., opětovně ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. (obžalování KXXXX MXXXX, KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX a JXXXX ŠXXXX), trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr.zák. (obžalovaný JXXXX TXXXX) a konečně trestným činem křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 2 písm. a) tr.zák. (obžalovaná KXXXX MXXXX).

V obecné rovině je třeba konstatovat, že podle názoru soudu odvolacího nalézací soud nepochybil, pokud jednání shora uvedených obžalovaných podřadil pod skutkové podstaty výše naznačených trestných činů. V této souvislosti je možno odkázat na úvahy stran právní kvalifikace v odůvodnění napadeného rozsudku tak, jak jsou tyto uvedeny na straně 121 – 124.

Pokud jde o právní kvalifikaci trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zák., pak pachatelem tohoto trestného činu může být pouze osoba, vykazující znaky speciálního subjektu, tedy osoba, které byla týraná osoba svěřena do péče či výchovy. Nad rámec argumentace uvedené v napadeném rozsudku je třeba říci, že pod pojmy péče a výchova se nerozumí toliko péče a výchova rodičů, případně rodinných příslušníků ve vztahu k nezletilým dětem, ale jakákoliv jiná péče či výchova, ať už je založena čímkoli. Moment, kterým je založena péče či výchova k nezletilým dětem, může spočívat nejen v platné právní úpravě, úředním rozhodnutí, ale též v konkludentním jednání – tedy faktické péči dospělé osoby o nezletilé dítě. V této trestní věci je třeba říci, že pokud jde o vztah obžalovaných KXXXX MXXXX a KXXXX MXXXX k oběma nezletilým, pak ten vychází ze samotné právní úpravy, když se jedná o rodinné příslušníky (matka a teta). Pokud jde o obžalované ŠXXXX, TXXXX a BXXXX, pak obžalovaná BXXXX byla pedagogickou pracovnící XXXXX a tedy i z tohoto titulu lze u ní mít za naplněn znak svěřené nezletilých do péče (viz jednání pod bodem I./C). Navíc v jejím případě, a totéž platí i u obžalovaných TXXXX a ŠXXXX, pokud jde o jednání popsané pod body I./B (obžalovaný TXXXX) a I./B, C (obžalovaný ŠXXXX), došlo k tomu, že oba nezletilí jim byli fakticky svěřeni do péče jejich matkou, tedy obžalovanou KXXXX MXXXX. Pokud jde o jednání popsané pod bodem I./B výroku

napadeného rozsudku (události na chatě ve XXXXX), pak ze spisového materiálu vyplývá, že oba nezletilí byli obžalovanou KXXXX MXXXX fakticky svěřeni do péče obžalovaných ŠXXXX, TXXXX a BXXXX, kteří měli dovršit onen „převýchovný“ proces obou nezletilých. Z provedených důkazů vyplývá, že všichni tři jmenovaní obžalovaní byli s nezletilými v oddělené, uzavřené místnosti, kde naopak nebyla přítomna ani obžalovaná KXXXX MXXXX ani obžalovaná KXXXX MXXXX, tedy žádný z rodinných příslušníků obou nezletilých. Podle názoru odvolacího soudu je tedy zjevné, že momentem předání obou nezletilých „do péče“ obžalovaným BXXXX, ŠXXXX a TXXXX došlo k tomu, že nezletilí poškození byli fakticky vyňati ze sféry vlivu obžalovaných KXXXX a KXXXX MXXXX, jakožto jejich rodinných příslušnic, a naopak dostali se do faktické sféry vlivu obžalovaných BXXXX, ŠXXXX a TXXXX. Podle názoru odvolacího soudu právě na základě onoho momentu spočívajícího v předání obou nezletilých chlapců výše naznačeným obžalovaným, došlo k faktickému svěřeni nezletilých AAAAA a BBBBB do péče obžalovaných ŠXXXX, TXXXX a BXXXX. Podle názoru soudu odvolacího se v daném případě nedá hovořit o předání do výchovy, neboť výchova je samozřejmě proces dlouhodobější, ovšem v každém případě lze hovořit o svěřeni do péče. Pod tímto pojmem je třeba rozumět jistý vztah mezi osobou dospělou a osobou nezletilou, která není schopna se sama o sebe postarat. Pokud jde o naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty odstavce 2 písm. a), popřípadě písm. b), § 215 trestního zákona, pak v případě obžalovaných KXXXX MXXXX a KXXXX MXXXX je tato kvalifikace zcela jasná, neboť jednoznačně bylo prokázáno, že obě dvě se na týrání nezletilých podílely po delší dobu (obžalovaná KXXXX MXXXX od července 2006 do 7.5.2007 a obžalovaná KXXXX MXXXX od druhé poloviny srpna roku 2006 do 7.5.2007). Pokud jde o naplnění znaku „spáchání činu zvláště surovým způsobem“, pak právní teorie stojí na stanovisku, že takto lze kvalifikovat pouze jednání, vyznačující se výraznou mírou brutality, vymykající se z rámce běžného u trestných činů tohoto druhu. Podle přesvědčení odvolacího soudu i tento znak je naplněn, když je třeba odkázat zejména na popis skutku pod bodem I./B (zavírání do přepravky na psy, bití, škrábání vidličkami, pálení cigaretou či strkání hlavy do lavoru s vodou). Pokud jde o zbývající obžalované, pak v případě obžalovaných BXXXX a ŠXXXX lze rovněž hovořit o páchání činu po delší dobu (oba dva od druhé poloviny srpna 2006 do 7.5.2007). Stejně tak má odvolací soud za naplněn i druhý znak, tedy páchání činu zvláště surovým způsobem. Opětovně lze poukázat zejména na skutkový popis jednání obou jmenovaných pod bodem I./B. Pokud v této souvislosti obžalovaná HXXXX BXXXX namítala, že její role v tomto jednání byla natolik okrajová, že intenzita jejího jednání nedosahuje zvolené právní kvalifikace, pak je třeba především poukázat na to, že nalézací soud správně ustálil, že jmenovaná se tohoto trestného činu dopustila jako spolupachatelka. Dle ustálené právní teorie spolupachatelem na dokonaném trestném činu kromě jiného je i ten, kdo svým jednáním uskuteční jen některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu, jež je pak naplněna jen souhrnem těchto jednání, anebo jestliže jednání každého ze spolupachatelů je alespoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti – články řetězu – směřují k přímému vykonání trestného činu a jen ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu a působí současně (srovnej kupříkladu R 36/1973 či R 15/1967). Je-li nutno mít za prokazané, že obžalovaní TXXXX, ŠXXXX a BXXXX měli dle

žádosti obžalované KXXXX MXXXX a instrukcí onoho „doktora“, předaných obžalovanou KXXXX MXXXX, zrealizovat dokončení převýchovného procesu šokujícím a bolestivým zážitkem, pak podíl obžalované BXXXX na tomto jednání, který rovněž fakticky vedl k dokonání celého trestného činu, je nutno spatřovat právě ve vytváření pokud možno co nejděsivějšího prostředí, s cílem zvýšit tak pocit strachu u obou nezletilých. Tedy podle mínění odvolacího soudu pro právní kvalifikaci jednání obžalované HXXXX BXXXX dle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zák. není rozhodné, že dle příslušné skutkové věty napadeného rozsudku neměla sama nezletilé fyzicky týrat. V případě obžalovaného TXXXX pak není naplněn znak páčání trestného činu po delší dobu, neboť jeho jednání se omezilo toliko na jednorázový útok, popsany pod bodem I./B – jednání na chatě ve XXXXX. Nicméně i u něj lze v každém případě mít za naplněn znak spáchání činu zvlášť surovým způsobem. Je třeba poukázat opětovně, stejně jako v případě výše uvedených obžalovaných, na skutkový popis jednání tohoto obžalovaného tak, jak se tento podává ze skutkové věty v bodě I./B výroku napadeného rozsudku. Je zcela evidentní, že jednání, kterého se obžalovaný TXXXX dopustil, vykazuje znaky zvlášť surového způsobu provedení činu. Podle názoru soudu odvolacího Krajský soud v Brně také nepochybil, pokud správně pořadil jednání obžalovaného TXXXX též pod skutkovou podstatu trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr.zák. V této souvislosti lze odkázat prakticky bezesbytku na znalecký posudek znalce MUDr. Zeleného, z něhož vyplývá, jaké následky byly způsobeny zejména na zdraví poškozeného nezletilého AAAAA. Tyto následky je zcela evidentně nutno vyhodnotit jako těžkou újmu na zdraví, nejméně ve smyslu § 89 odst. 7 písm. h) tr.zák. V této souvislosti pouze je třeba, podle názoru soudu odvolacího, vytknout krajskému soudu, že neodůvodnil, z jakých důvodů obdobným způsobem nekvalifikoval jednání obžalovaného JXXXX ŠXXXX, když dle skutkové věty se tento měl dopustit vůči nezletilému AAAAA naprosto totožného jednání jako obžalovaný TXXXX (viz použití množného čísla v příslušné části napadeného rozsudku). Nicméně tato úvaha je úvahou toliko akademickou, neboť v daném případě nebyl podán opravný prostředek v neprospěch obžalovaného ŠXXXX.

Obžalovaní KXXXX MXXXX, KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX a JXXXX ŠXXXX byli dále uznáni vinnými ze spáchání trestného činu zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák. ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zákona. V této souvislosti je třeba říci, že podle názoru soudu odvolacího nemůže obstát argumentace odvolatelů v tom směru, že jejich jednání, tak jak je popsáno v příslušných skutkových větách, by mělo být kvalifikováno toliko jako trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr.zák. V této souvislosti je třeba říci, že objektem obou trestných činů jak ve smyslu § 231, tak ve smyslu § 232 tr.zák. je osobní svoboda volného pohybu člověka. Chráněna je osobní svoboda kteréhokoli člověka. Jak omezování, tak zbavení osobní svobody, může být spácháno i vůči dítěti, pakliže jeho omezení jasně přesahuje běžná a přiměřená výchovná opatření rodičů, popřípadě vychovatelů, eventuálně jiných osob odpovědných za jeho výchovu, a pokud pak samozřejmě naplňuje i další znaky příslušného trestného činu. Narozdíl od pouhého omezení osobní svobody se za zbavení osobní svobody pokládá takové jednání, které znamená trvalé nebo alespoň dlouhotrvající omezení

osobní svobody, které se svým charakterem blíží uvěznění. Osvobození je při něm velmi ztíženo a je zvláště obtížné. Pochopitelně i ke zbavení osobní svobody musí dojít neoprávněně. Podle názoru odvolacího soudu byly všechny výše naznačené znaky trestného činu zbavení osobní svobody ve smyslu § 232 tr.zák. jednáním výše naznačených obžalovaných naplněny. Především je třeba říci, že ze skutkových vět napadeného rozsudku pod body I./B, C, D vyplývá, že obžalovaní, kteří byli tímto jednáním uznáni vinnými, jednali vůči poškozeným nezletilým AAAAA a BBBB tak, že je netoliko omezili na osobní svobodě, ale tak, že jejich jednání vůči těmto nezletilým se nejenže blížilo, ale fakticky i rovnalo uvěznění (celodenní zavírání do přepravek na psy, dlouhodobé – v řádu měsíců – zamykání nezletilého AAAAA v komoře bez oken, o půdorysu 1 x 2 m, stejně tak dlouhodobé zamykání obou nezletilých v různých uzamčených místnostech v XXXXX). Je zcela evidentní, a to zejména s ohledem na věk obou nezletilých, jako osob, vůči nimž byla tato opatření ze strany obžalovaných uplatňována, že osvobození jejich vlastními silami bylo prakticky nemožné. Stejně tak je třeba říci, že ke zbavení osobní svobody obou nezletilých došlo neoprávněně. Podle názoru odvolacího soudu v žádném případě nelze mít za legální výchovné metody takové metody, kdy rodinní příslušníci, a to i nejbližší (matka), působí na nezletilé děti tak, jak bylo prokázáno v této trestní věci. Jak již bylo výše uvedeno, ono jednání, které realizovali obžalovaní vůči nezletilým poškozeným, vykazovalo znaky, které takovéto jednání fakticky povýšily na uvěznění. Pokud pak jde o jednání obžalovaných HXXXX BXXXX, KXXXX MXXXX a JXXXX ŠXXXX, tak jak je toto popsáno pod bodem I./C výroku napadeného rozsudku, pak je pravdou, že jejich jednání nevykazuje takovou intenzitu jako jednání popsané pod body I./B, D. Nicméně i toto jednání jmenovaných obžalovaných bylo zaměřeno vůči dětem ve věku devět a sedm let. Vycházejí z příslušných znaleckých posudků (znalecký posudek PhDr. Skulové a MUDr. Hartoše), je pak evidentní, že toto jednání zanechalo na psychice obou chlapců výrazné následky. Podstatným pro zvolenou právní kvalifikaci v bodě I./C je neoddiskutovatelný fakt, že nezletilí, právě s ohledem na svůj věk, museli své zamykání v místnostech XXXXX, nemožnost realizovat standardním způsobem hygienu a praktickou ztrátu sociálního kontaktu s nejbližším okolím (rodina či kamarádi), vnímat daleko negativněji, než jak by takováto opatření vnímala osoba zletilá. Jak již bylo shora konstatováno, je třeba zohlednit jakousi úměru mezi intenzitou zbavení či omezení osobní svobody a délkou trvání takovéhoto jednání. Právě díky délce jednání, popsaného pod bodem I./C, je nutno i toto jednání podřadit pod ustanovení § 232 odst. 1, odst. 2 tr.zák.

Konečně pokud jde o jednání popsané pod bodem II., které bylo nalézacím soudem právně kvalifikováno jako trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, pak k tomu soud odvolací uvádí, že toto jednání obžalované KXXXX MXXXX a tím pádem i jeho právní kvalifikace zůstala mimo přezkumnou povinnost odvolacího soudu, neboť obžalovaná KXXXX MXXXX ve svém opravném prostředku výslovně uvedla, že proti tomuto bodu výroku napadeného rozsudku opravný prostředek nepodává, a stejně tak nebyl podán opravný prostředek ani ze strany státního zastupitelství. V této souvislosti upozorňuje odvolací soud, že Krajský soud v Brně se dopustil drobné nepřesnosti při zákonném označení tohoto trestného činu, když na straně 7 rozsudku uvedl, že obžalovaná KXXXX MXXXX pod bodem II.

spáchala trestný čin křivé svědecké výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 2 písm. a) tr.zák. Byť je samozřejmě pravdou, že obžalovaná naplnila zákonné znaky tohoto trestného činu v situaci, kdy nepravdivě vypovídala v procesním postavení svědkyně, přesto je třeba konstatovat, že zákonné označení tohoto trestného činu zní „*křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek*“. Nicméně nadbytečné uvedení slova „svědecké“ ničeho nemění na věcné správnosti příslušné pasáže napadeného rozsudku.

Odvolací soud také souhlasí se závěrem nalézacího soudu, pokud ten posoudil jednání obžalovaných jako pokračování v trestném činu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 3 tr.zák. I v této souvislosti lze odkázat na přílehlivé závěry nalézacího soudu v příslušných pasážích odůvodnění napadeného rozsudku. I dle názoru odvolacího soudu šlo v případě jednání obžalovaných (vyjma obžalovaného TXXXX) o jakési kontinuální jednání trávající delší dobu, vedené úmyslem zlomit vůli obou nezletilých chlapců a učinit z nich jakési poslušné osoby zcela necitlivé k bolesti. Pokud jde o formu zavinění, jakožto obligatorním znaku subjektivní stránky trestného činu, pak soud nalézací podle názoru odvolacího soudu správně dospěl k závěru, že obžalovaní jednali v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm. a) tr.zák. Pokud pak jde o jejich odpovědnost za těžší následek u jednotlivých skutkových podstat trestných činů, pak nalézací soud ustálil, že obžalovaní jednali v úmyslu nepřímém ve smyslu § 4 písm. b) tr.zák. V této souvislosti je odvolací soud spíše toho názoru, že šlo o vědomou nedbalost ve smyslu § 5 písm. a) tr.zák., nicméně tento závěr na trestní odpovědnosti jmenovaných ničeho nemění. Obecně je samozřejmě nutno říci, že nalézací soud důvodně dospěl k závěru o nutnosti aplikace ustanovení § 88 odst. 1 tr.zák. o použití vyšší trestní sazby jak u trestného činu týrání svěřené osoby, tak u trestného činu zbavení osobní svobody.

Jelikož odvolací soud neshledal v úvahách a následných závěrech nalézacího soudu, týkající se právní kvalifikace jednání obžalovaných, vad či pochybení, s těmito se plně ztotožnil.

Pokud jde o otázku trestu, pak toliko do tohoto výroku je zaměřeno odvolání obžalované KXXXX MXXXX.

Především je třeba v obecné rovině říci, že nalézacímu soudu nelze vytknout, pokud jde o odůvodnění jak výroku o trestu, týkajícího se obžalované KXXXX MXXXX, tak i pokud jde o odůvodnění výroků o trestech, ohledně všech ostatních obžalovaných, že by se nevypořádal se všemi polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi, či že by některou z těchto okolností pominul.

V obecné rovině je stejně tak nutno dodat, že odvolací soud se nemohl ztotožnit s argumentací vyjádřenou v opravných prostředcích všech obžalovaných stran toho, že tresty, které jim byly uloženy, jsou nepřiměřeně přísné a fakticky neplní zejména výchovný účel. V této souvislosti je třeba si především uvědomit, že účelem trestu ve smyslu § 23 odst. 1 tr.zák. je chránit společnost před pachateli trestných činů, zabránit odsouzenému v dalším páchání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby

vedl řádný život a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti. Již z této formulace zmíněného zákonného ustanovení je zcela evidentní, že výchovný účel trestu je toliko jedním z účelů, který každý uložený trest má plnit. Krom účelu výchovného totiž ještě musí uložený trest plnit účel represivní a též účel preventivní. Všechny tyto složky potom musí být minimálně v rovnováze. Podle názoru odvolacího soudu potom s ohledem na skutečnosti, které vcelku precizně uvádí již nalézací soud na straně 125 – 127 odůvodnění napadeného rozsudku, pak nelze žádnému z obžalovaných ukládat trest, který by v sobě zahrnoval toliko prvky trestu výchovného. Zejména s ohledem na způsob spáchání, na opakovanost této trestné činnosti (vyjma obžalovaného TXXXX), na to, že předmětem této trestné činnosti byly nezletilé osoby, konkrétně chlapci ve věku devět a sedm let, nelze dle názoru odvolacího soudu odhlédnout od toho, že uložený trest ve vztahu ke každému z obžalovaných musí v sobě obsahovat též jisté nezbytné prvky trestní represe.

Pokud jde konkrétně o opravný prostředek obžalované **KXXXX MXXXX**, pak v něm bylo argumentováno, že jmenovaná byla zároveň pachatelem i obětí, a že byla opakovaně dlouhodobě manipulována. Je třeba říci, že tyto okolnosti skutečně ze spisového materiálu vyplývají. Stejně tak je ovšem skutečností, že nalézací soud tato fakta, a to dokonce i opakovaně, hodnotí. Stejně tak ovšem na druhé straně správně hodnotí fakt, že obžalovaná KXXXX MXXXX byla matkou obou poškozených, tedy osobou jim nejbližší a přesto vůči nim realizovala ve výroku uvedené brutální „výchovné“ metody. Právě charakter zmíněných metod, které, jak sama doznala, obžalovaná při převýchově svých synů používala, velmi výrazným způsobem zvyšuje společenskou nebezpečnost jejího jednání. V opravném prostředku obžalované KXXXX MXXXX bylo také argumentováno tím, že soud prvního stupně měl zvažovat případné užití ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák., tedy uložení trestu pod spodní hranici zákonné trestní sazby. Takovýto postup však dle přesvědčení odvolacího soudu v daném případě není možný.

Podle § 40 odst. 1 tr.zák. má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody tímto zákonem stanovené, by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, a že lze účelu trestu dosáhnout i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem stanovené.

Pod pojmem „poměry pachatele“ je třeba rozumět rodinné a osobní poměry, které existují nikoliv v době spáchání trestného činu, ale v době rozhodování o trestu, např. majetkové poměry pachatele, jeho zdravotní stav či zdravotní stav jeho rodiny, péče o početnou rodinu, případné těhotenství pachatelky, fakt, že pachatel trpí nevyléčitelnou chorobou apod.

Okolnostmi případu se z hlediska použití § 40 odst. 1 tr.zák. rozumí prakticky všechny skutečnosti, které mají vliv na posuzování stupně nebezpečnosti trestného činu pro společnost a možnost nápravy pachatele. Je třeba ovšem říci, že význam všech shora naznačených okolností je třeba vždy posuzovat z hlediska trestu, který má být uložen konkrétnímu pachateli. Zde je třeba mít na paměti, že tentýž trest

může na různé pachatele působit jinak a stejně tak různé tresty mohou mít odlišnou citelnost v určité situaci téhož pachatele. Judikatura stojí na stanovisku, že význam osobních poměrů pachatele při ukládání trestu však nelze přeceňovat a ve srovnání s ostatními hledisky bude mít zpravidla vliv menší (srovnej kupříkladu R 50/1962 či R 59/1973).

Podle názoru odvolacího soudu nelze především, pokud jde o obžalovanou KXXXX MXXXX, odůvodnit užití ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák. poměry pachatele. Je třeba říci, že obžalovaná žila a také žije fakticky standardním způsobem života běžné populace a na její straně nelze shledávat žádnou ze skutečností, které byly příkladmo výše naznačeny. Podle názoru odvolacího soudu ani okolnosti případu nemohou odůvodnit užití citovaného zákonného ustanovení. Jak již bylo výše uváděno, metody, kterých obžalovaná KXXXX MXXXX vůči synům užívala, a to dlouhodobě, byly extrémně brutální. Na závěru o nemožnosti užití § 40 odst. 1 tr.zák. podle přesvědčení soudu odvolacího nemůže ničeho měnit ani prokázaný fakt, že obžalovaná KXXXX MXXXX byla skutečně obětí poměrně masivní manipulace ze strany své sestry, ale i obžalované BXXXX ŠXXXX. Podle názoru odvolacího soudu, zejména s ohledem na následek, který byl jejím jednáním způsoben, zejména na duševním zdraví obou nezletilých, kdy z již opakovaně citovaných znaleckých posudků PhDr. Skulové a MUDr. Hartoše plyne, že oba nezletilí trpí posttraumatickou stresovou poruchou, a že existuje poměrně reálná možnost, že právě díky týrání, kterému byli vystaveni, budou potřebovat celoživotní psychoterapeutickou a psychologickou péči, pak není možné snížit trest, který byl nalézacím soudem uložen. V této souvislosti je třeba ještě poukázat na znalecký posudek znalce MUDr. Hartoše, který uvedl, že není vyloučeno, že právě v důsledku týrání, kterému byli oba nezletilí vystaveni, mohou případně tento model chování uplatnit i ve svých budoucích partnerských vztazích, či ve vztazích ke svým vlastním dětem. Odvolací soud pochopitelně hodnotil i tu argumentaci obžalované MXXXX stran toho, že byla fakticky již nejvíce potrestána tím, že došlo k celoživotnímu zprerhání jejích vazeb s nezletilými dětmi. To je sice samozřejmě pravdou, nicméně na druhé straně nelze pominout důvod, proč k přerušení těchto vazeb došlo. Tímto důvodem není nic jiného, než opakované brutální metody, které KXXXX MXXXX, jakožto matka obou nezletilých, vůči nim používala. Ze všech těchto důvodů má soud odvolací námitky obžalované KXXXX MXXXX, co do výměry uloženého trestu, za irrelevantní. Stejně tak pokládá za nedůvodné námitky obžalované, pokud jde o její zařazení pro výkon trestu do mírnějšího typu věznice. Zejména s ohledem na extrémně vysokou společenskou nebezpečnost jednání obžalované, nevidí odvolací soud důvod k tomu, aby byla zařazena pro výkon trestu do mírnějšího typu věznice. Koneckonců, jak správně uvedla i intervenující státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Olomouci před odvolacím soudem, bude záležet toliko na samotné obžalované KXXXX MXXXX, aby svým chováním v průběhu výkonu trestu přesvědčila orgány vězeňské služby o tom, že po jisté době může být případně přeřazena k výkonu trestu do mírnějšího typu věznice.

Pokud jde o obžalovanou KXXXX MXXXX, pak zde je třeba souhlasit s nalézacím soudem, jde o osobu, která se sice na přímém týrání obou nezletilých

podílela v poněkud menší míře než obžalovaná KXXXX MXXXX, ale na druhé straně byla osobou, která minimálně zčásti jednání obžalované KXXXX MXXXX fakticky řídila a zcela bez diskuze KXXXX MXXXX masivně a dlouhodobě manipulovala. V této souvislosti nelze přehlédnout již výše konstatovanou skutečnost, že ze samotného doznání obžalované KXXXX MXXXX vyplynulo, že se spolupodílela na vytvoření nové identity BXXXX ŠXXXX – tedy CCCCC, a zejména, že její sestra KXXXX nevěděla, že tzv. CCCCC je ve skutečnosti BXXXX ŠXXXX. Stejně tak lze poukázat na fakt, že některé z instrukcí přicházely obžalované KXXXX MXXXX z počítače umístěného v XXXXX, k němuž měla přístup obžalovaná KXXXX MXXXX či z počítače umístěného v bydlíšti obžalované KXXXX MXXXX. V této souvislosti nelze pominout fakt, že obžalovaná KXXXX MXXXX vypovídala kromě jiného o tom, že některé z instrukcí, které jí byly předávány písemnou formou, byly psány rukou její sestry. Koneckonců i KXXXX MXXXX hovořila i o tom, že pokud jde o jednání pod bodem I./B, tedy o jednání na chatě ve XXXXX, pak jí v oněch instrukcích zmiňovaný „doktor“ sděloval, že některé instrukce jí zašle po KXXXX. Pominout samozřejmě nelze ani fakt, že to byla právě KXXXX MXXXX, která přesvědčila svědkyni VXXXX, aby v bytě KXXXX MXXXX sehrála roli falešné sociální pracovnice. Ze spisového materiálu, podle názoru odvolacího soudu, zcela evidentně vyplývá, že v jakési iluzi o tom, že tzv. CCCCC je mentálně retardovanou dívkou, které bylo dříve masivně ubližováno, udržovala obžalovaná KXXXX MXXXX svoji sestru KXXXX i poté, kdy musela vnímat, jak devastující vliv má toto jednání na psychiku KXXXX MXXXX, na její výchovné metody vůči jejím nezletilým synům a pochopitelně i na fyzické a duševní zdraví obou nezletilých. Podle názoru soudu odvolacího tyto okolnosti jsou natolik zásadní, že dle přesvědčení odvolacího soudu měly vést krajský soud k uložení přísnějšího trestu obžalované KXXXX MXXXX. Tato úvaha je ovšem také toliko akademická, neboť i v případě obžalované KXXXX MXXXX nebylo podáno odvolání v její neprospěch, a tudíž nelze jakkoli zhoršit její postavení oproti napadenému rozsudku. Nicméně na tomto místě cítí ještě povinnost uvést odvolací soud, že bylo-li v opravném prostředku obžalované KXXXX MXXXX argumentováno tím, že soud prvního stupně nedostatečně diferencoval tresty uložené KXXXX MXXXX a KXXXX MXXXX, pak s tím souhlasit lze, nicméně, jak bylo výše argumentováno stran obžalované KXXXX MXXXX, ona diferenciace se měla rozhodně projevit v přísnějším trestu uloženém jmenované, k čemuž však nedošlo.

Pokud jde o obžalované HXXXX BXXXX a JXXXX ŠXXXX, potom i v jejich případě, podle přesvědčení odvolacího soudu, Krajský soud v Brně správně zohlednil stupeň společenské nebezpečnosti jejich jednání a přihlédl ke všem polehčujícím i přitěžujícím okolnostem. Úvahám krajského soudu ohledně trestů uložených oběma těmito obžalovaným, nelze ničeho vytknout. Společenská nebezpečnost jednání obou jmenovaných je také poměrně výrazně vysoká, což vyplývá zejména z charakteru jejich jednání popsaného pod body I./B, C výroku napadeného rozsudku. Nalézací soud také správně vyhodnotil, že intenzita jednání obžalovaných HXXXX BXXXX a JXXXX ŠXXXX vůči nezletilým BBBBB a AAAAA byla poněkud menší, než intenzita jednání obžalovaných KXXXX a KXXXX MXXXX. Byť byli obžalovaní BXXXX a ŠXXXX ohroženi stejnou trestní sazbou jako obžalované sestry MXXXX, pak právě s ohledem na poněkud menší míru intenzity jejich jednání vůči nezletilým,

jim byl správně uložen nalézacím soudem trest v menší výměře, než jaký byl uložen sestřím MXXXX. Pokud jde o způsob výkonu trestu u jmenovaných BXXXX a ŠXXXX, potom ani odvolací soud neshledává žádného pochybení v postupu Krajského soudu v Brně, pokud ten zařadil oba obžalované pro výkon uloženého trestu do věznice s ostrahou ve smyslu § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. Ani v případě posledně jmenovaných neshledává odvolací soud žádných důvodů pro jejich zařazení pro výkon trestu do mírnějšího typu věznice za použití § 39a odst. 3 tr.zák.

Konečně pokud jde o obžalovaného JXXXX TXXXX, pak ten byl ohrožen, jak správně uvádí nalézací soud, mírnější trestní sazbou, konkrétně sazbou dva až osm let odnětí svobody. Soud prvního stupně správně přihlédl zejména k faktu, že obžalovaný TXXXX se svého jednání dopustil toliko jednorázovým útokem vůči oběma nezletilým na chatě ve XXXXX (bod I./B výroku napadeného rozsudku). Na druhé straně správně nepřehlédl extrémně vysokou míru brutality jednání obžalovaného JXXXX TXXXX, a následek, který byl jeho jednáním, zejména na tělesné integritě poškozeného AAAAA, způsoben. Tedy i v případě tohoto obžalovaného se trest odnětí svobody ve výměře pěti roků, jeví trestem odpovídajícím. I v případě jmenovaného TXXXX nepochybil nalézací soud, pokud jej zařadil pro výkon uloženého trestu ze zákona do věznice s ostrahou ve smyslu § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák.

Obžalovaným KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX, JXXXX ŠXXXX a JXXXX TXXXX byl uložen vedlejší trest ve formě trestu zákazu činnosti, spočívajícím v zákazu výkonu povolání, zaměstnání i jiných funkcí, jejichž náplní je práce s dětmi a péče o děti na dobu deseti roků. Ve shodě se závěrem soudu nalézacího je třeba zdůraznit, že obžalovaní se trestné činnosti dopustili buď jako profesionální pedagogičtí pracovníci (obžalované KXXXX MXXXX a HXXXX BXXXX) anebo jako osoby, které se ve funkci vedoucích různých kroužků na výchově dětí podílely (obžalovaní JXXXX ŠXXXX a JXXXX TXXXX). Charakter trestné činnosti, která jim byla prokázána, je přitom podle mínění odvolacího soudu pro výkon takové činnosti jednoznačně diskvalifikuje. Tedy odvolací soud se ztotožnil s postupem soudu prvního stupně, pokud ten uložil obžalovaným trest zákazu činnosti ve vztahu k činnostem, tak jak jsou tyto popsány v příslušném výroku napadeného rozsudku. Pokud pak jde o délku doby, na kterou byla obžalovaným takováto činnost zakázána, pak soud prvního stupně zvolil maximální možnou výměru, tedy výměru deseti roků. Proti tomuto postupu nemá odvolací soud žádných výhrad, a to zejména s ohledem na charakter trestné činnosti, které se jednotliví obžalovaní vůči nezletilým chlapcům dopouštěli.

Obžalované KXXXX MXXXX byl pak ve smyslu § 55 odst. 1 písm. a) tr.zák. uložen trest propadnutí věci, a to babysetu zn. Gigaair 50R, který byl zajištěn dne 7.5.2007 v XXXXX, v domě č. XX na ulici XXXXX.

Jak vyplývá ze spisového materiálu (zejména z protokolu o ohledání místa činu a připojené fotodokumentace – viz č.l. 4), jedná se o zařízení, které bylo zcela evidentně použito ke sledování AAAAA, pokud byl tento zavřen v komoře rodinného

domu v XXXXX. Podle názoru odvolacího soudu lze tedy na toto zařízení nahlížet jako na předmět, kterého bylo užito ke spáchání trestného činu, tak jak to má na mysli ustanovení § 55 odst. 1 písm. a) tr.zák. Obžalovaná KXXXX MXXXX pak k tomuto technickému zařízení uvedla, že je přinesla její sestra KXXXX s tím, že obžalovaná KXXXX MXXXX proti těmto skutečnostem ničeho nenamítala. Lze tedy mít za to, že se jednalo o zařízení, které bylo ve vlastnictví obžalované KXXXX MXXXX, a tudíž postup soudu prvního stupně, pokud ten uložil trest propadnutí této věci obžalované KXXXX MXXXX, je postupem správným.

Konečně nalézací soud podle názoru odvolacího soudu nepochybil, ani pokud jde o výrok v rámci adhezního řízení, v jehož rámci zavázal všechny obžalované povinností zaplatit společně a nerozdílně poškozeným BBBB a AAAAA částky uvedené ve výroku napadeného rozsudku. Pokud jde o vlastní vyčíslení těchto částek, tyto jsou opřeny o příslušný znalecký posudek, který předložila opatrovnice obou nezletilých v rámci připojení se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody. Ustálil-li nalézací soud solidární odpovědnost všech obžalovaných, potom tento postup podle názoru odvolacího soudu správně vychází z faktu, že každý z obžalovaných se jako spolupachatel podílel jistou měrou na způsobení škodlivého následku na zdraví nezletilých poškozených. Za takovéto situace je závěr krajského soudu o solidární odpovědnosti všech obžalovaných za způsobený následek a pochopitelně též o jejich solidární povinnosti nahradit způsobenou škodu, závěrem správným.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy dospěl odvolací soud k závěru, že Krajský soud v Brně správně ustálil skutkový děj, tak jak jej uvedl v jednotlivých skutkových větách napadeného rozsudku, a takto správně ustálený skutkový děj podřadil pod odpovídající ustanovení zvláštní části trestního zákona. Nepochybil také při uložení trestu jednotlivým obžalovaným včetně jejich zařazení pro výkon uložených trestů odnětí svobody do příslušného typu věznice. I jeho závěry stran uložení vedlejších trestů obžalovaným KXXXX MXXXX, HXXXX BXXXX, JXXXX ŠXXXX a JXXXX TXXXX je nutné mít za správné. Pochybení nalézacího soudu neshledal odvolací soud ani v rámci výroku týkajícího se adhezního řízení.

S ohledem na výše uvedené a s přihlédnutím k tomu, že námitky všech obžalovaných, tak jak se tyto objevily v jejich opravných prostředcích, shledal odvolací soud irelevantními, nezbylo než jednotlivá podaná odvolání jako nedůvodná podle § 256 tr.ř. zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. **Do dvou měsíců** od jeho doručení je možno proti němu podat **dovolání**. Dovolání mohou podat **nejvyšší státní zástupce** pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a **obviněný** pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. **Dovolání se**

podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 9. března 2009.

JUDr. Milan K a d e r k a v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Martina Novotná